C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Harrison Harry-PS4-2 Planeta smrti na ceste bohu.pdb

PDB Name: Harrison Hary-PS4-1 Planeta smr
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.4.2007
Modification Date: 24.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

„On není člověk," zašeptala Midi opanovaná jakýmsi mystickým děsem.
„Cliffe!" vykřikl Jason do interkomu.
„Mám ho na mušce," odpověděl klidně mladý Pyrran. „Chci ho pustit ještě trochu blíž, kvůli přesnosti."
„Střílej!" skoro vzápětí zaječela Midi.
Cliff snad reflexivně zareagoval na neověřený příkaz nebo se možná moment vyřčení shodl s jeho výpočty, zkrátka vypálil na pronásledovatele skutečně impozantní dávku.
Superboat se rozletěl na kousky. To, co následovalo, bylo neuvěřitelné. Úlomky rychlé lodě se již ztrácely mezi hvězdami, ale Faeton pokračoval v pronásledování, a jak se ukázalo, ještě s větším zrychlením. Opravdu, sám Faeton. Princ letěl prostorem bez jakéhokoliv skafandru a jeho tmavě kaštanové vlasy vlály ve vzduchoprázdnu jako ve větru. Tento absolutně surrealistický pohled šokoval dokonce i Pyrrany, kteří byli zvyklí na ledacos. Stačí pár sekund zaváhání a bude zle.
„Ještě střílej! Střílej!" vykřikla vyděšeně Midi.

ČTVRTÁ PLANETA SMRTI
Planeta smrti na cestě bohů

HARRY HARRISON
ANT SKALANDIS

1
Dlouhých sedmdesát čtyři let panoval na planetě Orchomen dobrý a lidem oblíbený car Achamant. Tento

svět se proslavil úrodnou půdou, mírným klimatem a bohatými nalezišti rud. Planeta byla soběstačná, vyráběla si všechno potřebné a moudrý Achamant, dostatečně informovaný o jiných světech a nebeských lodích v mezihvězdném prostoru, ještě v mládí dospěl k jednoznačnému závěru, že není dobré vstupovat do styku s bohy, jak nazývali místní obyvatelé jinoplanetníky, poletující vzduchem. Rádce, kteří navrhovali připojit se k vymoženostem jiných civilizací, vladař zahnal, takže jednoho dne všichni opustili Orchomen navždy. Říkalo se tomu exodus přívrženců kontaktu. Planeta pak pokračovala ve šťastném, radostném a sytém životě bez bojů a rozepří.
Achamantova mladá žena, carevna Nivella, mu porodila dvojčata - syna Frixe a dceru Heliu. Oba byli následníky trůnu, ale nikdy, ani v nejmladším věku, se nehádali a všechno očividně spělo k tomu, že budou planetě vládnout společně. To bylo možné jedině na klidném a bohatém Orchomenu! Starý otec se radoval, že bude moci odejít z veřejného života a ponechat planetu v důstojných a správných rukou. Jenže tehdy se stalo neštěstí. Ne nadarmo se říká: šediny do vousů - běs v srdci. Úctyhodný car se zbláznil do mladičké Inó, dcery nějakého Kadma, a zamiloval se tak, že Nivellu zavrhl a do paláce si přivedl novou carevnu. Mladá panovnice si nevlastní děti, Frixe a Heliu, příliš nezamilovala. To bylo vcelku pochopitelné, ovšem příčina její nenávisti se nakonec ukázala velice vzdálená obvyklé řevnivosti. Inó totiž nebyla dcerou Kadma, ale jistého Kobalta z daleké planety Delfy, a navíc byla tajnou agentkou obrovské mezihvězdné organizace v galaktickém měřítku. Využívajíc svého vysokého postavení, fakticky vládla veškerému obyvatelstvu Orchomenu a dokázala otrávit rozsáhlé plantáže chlebovníků a dalších plodin. Využila k tomu nejnovější biologické jedy a ubohé technologie zaostalé planety se s podobnou katastrofou nedokázaly vyrovnat.
Tehdy sama Inó navrhla způsob boje s nepřízní živlů. Bohové prý jednou vložili tajné znalosti do Frixovy hlavy (proč si vybrali právě jeho, neřekla) a kromě jiných se v jeho lebce ukrývá i tajemství chlebovníkového protijedu. K. získání těchto tajných údajů existoval podle Inó jediný způsob - setnout Frixovi hlavu a potom ji vložit do tajemného ďábelského přístroje, který kdysi svěřili bohové otci Inó a který nyní zdědila. Orchomenci odpradávna pociťovali velkou nedůvěru ke všem složitým a nepochopitelným strojům, o podrobnosti se nijak nezajímali, a tak pojali příkaz carevny Inó po svém - je nutné, jak tvrdili, obětovat Frixe bohům a ti pak vrátí úrodnost jejich zemi a štěstí lidu Orchomenu. Achamant hořekoval a plakal, ale nakonec zjistil, že nemá na vybranou. Buď zahyne mečem jeho milovaný syn, nebo hlady všichni Orchomenci, a car svůj lid velmi miloval také. Co je to koneckonců výběr? Jen rétorická otázka. Nakonec se usneslo, že oběť bohům se bude konat v den toho ročního hlavního svátku Orchomenců, celoplanetárního dne plodnosti a bohatství. Nabrousili speciální meč do nebývalé ostrosti, mládence svázali pevnými provazy a utěšovali sestru, která ho neustále sledovala, na krok od něj neodešla a jen ustavičně naříkala, aby zabili i ji. Achamant však milovanou Heliu zabít nehodlal, protože bohové nic takového nepožadovali. Zatím.
Zločin se měl odehrát v poledne, za nejpalčivějšího slunce a za účasti množství diváků. Dobrý a svého cara milující národ si přál zbavit se všech potíží a očekával návrat šťastného života bez mráčku. Jen jeden jediný člověk na Orchomenu od oběti nic dobrého neočekával. Jenže na toho člověka již všichni dávno zapomněli. Vždyť car Achamant, otrok svých choutek a podlý zrádce, vyhnal svoji dřívější manželku z paláce i města. Co ovšem netušil, bylo, že Nivella tehdy opustila i planetu. Využila k tomu jednu z nebeských lodí bohů, které někdy přilétaly do míst, vzdálených hlavnímu městu, nesoucímu stejné jméno jako planeta - Orchomen. Svržená carevna se tajně vrátila, právě včas, aby zjistila, co se děje. Dějiny jako obvykle mlčí, zda byla na náměstí v poledne svátku plodnosti, ovšem jedno je možno potvrdit se vší vážností - právě Nivella přivedla na Orchomen z neznámých světů zářícího berana, obrovské zvíře, které létalo dnem i nocí, chrlilo plameny a budilo strach a úžas u všech, kdož mají oči i uši.
Zářící beran rozevřel širokou tlamu a spolkl nešťastného, na smrt připraveného Frixe i Heliu, která se nechtěla od bratra odloučit. Pak se zvíře velice rychle ukrylo v oblacích nad hlavním náměstím města Orchomenu. Tehdy byla donucena odkrýt svou hnusnou zvrhlost galaktická špiónka Inó. S obrovskou rychlostí vykouzlila (určitě k tomu použila čáry a magii) přímo z pod země obrovskou stříbrnou rybu s lesknoucími se šupinami a vydala se na ní za zářícím beranem. Ovšem kde ten už byl! Moudří lidé, kteří přechovávali tajné vědomosti, pocházející ještě z dob pradědů - prvních kolonistů, ale planetu spolu s přívrženci kontaktu neopustili, řekli Achamantovi:

„Pane, ať se ti to líbí, nebo ne, musíš vědět, že ryba berana nikdy nedohoní, protože je to nemožné."
Ti samí mudrci mu dále vysvětlili, že se už nikdy nevrátí ani jeho děti, ani mladá okouzlující čarodějka, nepřítelkyně lidského rodu. Proto se Nivella může a musí vrátit. Na její návrat však musí Achamant trpělivě čekat. Možná to bude trvat déle než jeden rok, ale jestli mu trpělivost a zdraví vydrží, bohové starému vládci Orchomenu, který zůstal bez následníků i manželek, odpustí a znovu nalezne štěstí. Vládci Orchomenu nezbylo než souhlasit a čekat.
Když Frix s Hellou dosáhli nejbližší planety, okamžitě přistáli. Samozřejmě že beran byl Nivellou poučen, tj. naprogramován na dlouhou a jedině jí samé známou cestu, ale ukázal se jako poslušné zvíře. Helle stačilo trhnout dlouhou rukojetí, vyčnívající beranovi mezi žebry, aby se zlatem lesknoucí trup prudce snesl dolů. Pod nimi se rozprostírala nekonečná vodní hladina planety Dardanella. Helia nikdy v životě neviděla tak obrovský oceán - pokrýval celou planetu. Přitom doma, ve vlasti, velmi milovala koupání v moři a velice dobře plavala.
„Chci se vykoupat!" postavila si hlavu. Milující bratr si nedovolil něco namítnout. Sám ale do vody nevlezl, bál se, přestože až po obzor nebylo vidět žádné nebezpečí, ať se podíval na kteroukoliv stranu. Nedobrá předtucha však Frixe neopouštěla po celou dobu, po kterou obdivoval nádherné sestřino tělo, dovádějící v teplých vlnách Dardanelly. Předtucha mladého Orchomence nezklamala. Z tmavomodrých hlubin se vynořily zelenotělé, smaragdově se lesknoucí krasavice a Heliu tak uchvátily svými hrami a řečmi, že orchomenská následnice trůnu odmítala vrátit se k bratrovi.
Bratr tomu ani moc neodporoval. Vždyť ani sám nevěděl, kam letí. Do Orchomenu se rozhodně nevrátí! Matku ztratil dávno, otce a celý svůj národ za podivných okolností nedávno. Nyní zřejmě nastal čas ztratit i sestru. Bohové to tak chtějí. „Osud je nutno přijmout pokorně, neobracet hlavu za minulostí, jít stále vpřed," tak učili dávní.
„Promiň, Hello!" vykřikl Frixos a přikázal Zářivému beranovi, aby odletěl.
Cílem jeho cesty byla planeta Egrisi, kde vládl car s podivným, do tří částí rozděleným jménem Isaac Daniil Iot, krátce - I. D. Iot, Nivellin dobrý známý. Frixovi připadal absolutně šílený. Nazýval sám sebe slunečníkem, za svého otce nepovažoval člověka, ale samotné slunce, tedy místní hvězdu. V jádru se však lot ukázal dobrým stařík em, Frixe přivítal, nakrmil a nechal u sebe. Neuběhl ani měsíc a provdal za něho nejkrásnější a nejmladší ze svých dcer - Halku. Zato berana mu sebral a vypnul. Nyní už i Frixos začal chápat, že Zářící beran se svou zlatou kůží, i když se podobá orchomenskému hrochovi, jehož kly jsou stočeny v pevné spirály, prostě není zvíře, dokonce ani nic živého. Je to jakýsi stroj. Definitivně se to potvrdilo, když z berana vyvrhli všechny vnitřnosti a porozdělovali je do všelijakých jiných mechanismů, sloužících k větší slávě velikého Thevese - ničitele komet a pokořitele zakřiveného prostoru. Vlastní zlatou kůži, nebo plášť, jak jí tady říkali, jako největší drahocennost ukryli do zimostrázového lesa, obklopili dvěma okruhy trvanlivého plotu z ostnatého drátu a mezi ně vypustili sveřepého draka, chrlícího oheň, který dnem i nocí hlídkoval.
Iot, jehož pravé jméno bylo Suleli (což egrisky znamenalo „hloupý", za takové jméno se ale styděl), z Frixe udělal svého poddaného a příbuzného. Jejich vztah by jim mohl leckterý zeť a tchán závidět, protože čím byl Frixos starší, tím více pociťoval, že jeho milovanou Halku (ve skutečnosti jí také říkali jinak -velice podivným jménem Chalchi, což egrisky značilo „národ") daleko více přitahuje nikoliv Frixos, ale Zářící beran, který ho sem přinesl, lépe řečeno jeho zlatá kůže, která byla nepochopitelně magicky svázána s Frixovými rodiči, otcem Achamantem, synem Eolovým, i matkou Nivellou, dcerou kohosi neznámého, která se objevila a zmizela neznámo odkud a kam. Poté co ovládl mnohé dovednosti a znalosti, využívané na Egrisu, Frixos jednou sebral odvahu a potají vyslal šifrovanou zprávu do nekonečného vesmíru. Vyslal ji naslepo a šťastnou náhodou částečně použil frekvenci kanálu zvláštního spojení.
Zprávu přijali a rozluštili, Frixos však marně neustále čeká na odpověď, starý Achamant čeká na svou ženu, doufaje, že mu bude odpuštěno, věčně mladá Helia se již přesytila her se zelenými přátelskými krasavicemi, čeká a nemůže se dočkat, kdy Frixos poletí zpátky a vezme ji s sebou domů, na starobylý a blahobytný Orchomen, kolonizovaný legendárním kosmickým vlkem, kapitánem Miniem, který tudy vedl první mezihvězdnou výpravu „Prometheus Vítězný" v dobách počátku veliké éry galaktické expanze.

„Jak se ti to líbilo?" zeptal se Jason.
„Podle mě je to krásná legenda," odpověděla Meta rozhlížející se kolem při hledání možného cíle. V lese však bylo hrobové ticho, dokonce ani hmyz nezabzučel.
„Myslím si, že je to děsný blábol! Je v tom namícháno všechno možné, jako v kastikusijském salátu, který připravil nejhorší kuchař z celé Galaxie - brambory jsou tam nakrájené syrové, zato pomeranče jsou uvařené, a místo solených jahod dal čerstvé eridanské okurky."
„Ničemu nerozumím," zafrkala Meta, „kde je jaký salát?"
„Právě v tom!"
Jason utrhl jasně fialový květ a dlouho si ho prohlížel. Pomyslel si: „To jsou věci! Takové květy tu nikdy nerostly!"
„Všechno to, co jsem ti právě přečetl, není žádná legenda, je to ta samá zpráva, kterou zachytil Speciální výbor, a ještě předtím šílený Solwitz, bůhví proč založená ve složce dokumentů vedené pod prostým názvem „Spis občana Galaxie Jasona dinAlta"."
„Děláš si ze mě legraci," poznamenala Meta.
„Celou dobu," usmál se smutně Jason. „Sotva se nám s Archiem podařilo ukončit nejobtížnější etapu experimentálních pokusů, jsem nucen okamžitě letět do centra Galaxie. Opravdu nejvhodnější doba na žerty a legraci."
„Proč přímo do středu?" vyzvídala Meta. „Tam jsem ještě nikdy nebyla."
„Bervik předpokládá, že zdroj vysílání, který vyslal tuhle zprávu, se nachází někde tam. I když to zpočátku byl právě on, kdo tvrdil, že jde o chaoticky bloudící odražený impuls."
„Už zase děláš s tím samolibým chlapem, co velí tajným službám všech světů?" Meta čistě ženský vybrala z hovoru pro sebe to nejdůležitější.
„A s kým bys mi ještě přikázala dělat? Myslíš, že ještě někdo jiný kromě nesmrtelného Bervika by dokázal tak přesně určit dobu, v níž se odehrály události, popisované v té takzvané legendě?"
„No tak kdy to bylo? Před pěti tisíci roky? Právě když Pozemšťané postavili náš slavný bitevník Argo pro neporazitelné staré impérium..."
„Neuhodlas. Asi před dvaceti lety a možná ještě později. Zdá se, že všichni účastníci téhle historie, pokud jsou normální smrtelníci, stále žijí."
„Cože?" Meta už nevtipkovala, hleděla na Jasona široce rozšířenýma, a proto obzvlášť nádhernýma očima.
„V tom je právě ta potíž. Do nějaké archeologické expedice bych se necpal. Tohle je ale něco důležitějšího. Solwitz obvykle informace v záznamech nemíchal dohromady. To znamená, že ti podivíni z planety Egris nebo z Orchomenu mají právě ke mně zvlášť bezprostřední vztah."
„Kdy chceš letět?"
„Zítra."
„Ale...!"
„Proto jsem se rozhodl dnes s tebou projít po lese, po těchle slavných loukách, abych měl v průběhu cesty na co vzpomínat."
„Jasone, ty ses zbláznil! Za prvé, poletím s tebou, s tvým svolením, nebo bez něj. A za druhé... tys mě nakazil tím svým za prvé, za druhé... zapomněls, proč jsme tady? Procházka po slavných loukách! Jsme na Pyrru, Jasone! Tohle je planeta smrti. Ještě jsme ji neporazili."
„No právě, proto mi není jasné, proč tady a teď není do čeho střílet."
„A právě o tomhle místě Brucco napsal ve svých, jak si myslel předsmrtných, poznámkách: „Všiml jsem si něčeho principiálně nového, obvyklá zbraň je proti tomu bezmocná..." Nikdy potom si už nedokázal vzpomenout, o čem to tehdy psal, a teď sám sebe přesvědčuje, že prostě blouznil. Věříš v podobné halucinace?"
„Nevěřím," řekl Jason, „ale takovou možnost připouštím. Cítíš ten rozdíl?"
„Vždycky jsi byl demagog a zůstals jím i nadále! Raději se pozorněji dívej, ty... cestovateli do středu Galaxie!"
„Na co, Meto? Po kolikáté už spolu procházíme tímhle rajským koutkem? Sedni si. Odpočiň si."
Posadili se na povalený strom a Jason napůl rozhodně a napůl tázavě pronesl:

„Zapálil bych si."
„Jen si posluž," odpověděla Meta se stejně nejasnou intonací.
„Budiž," řekl Jason, když si zapálil. „Když už letíme spolu, řekni mi, co si skutečně myslíš o všech těch nehoráznostech. K čemu mě potřebují starodávný učenec Solwitz, dvojnásobný uprchlík z našeho vesmíru, Bervik, člen skupiny garantů stability, a teď ještě nějací carové ze středu Galaxie? Čím jsem si to zasloužil? Co myslíš?"
„To není tak těžké uhodnout," usoudila Meta s pyrranskou přímostí. „Solwitz i Bervik prostě potřebovali tvoje myšlenky, prvnímu jsem je nedala a druhému už vůbec ne. Co se týká carů... popravdě řečeno, moc tomu nerozumím. V té zprávě je to tak podivně vyprávěno! Jako když čteš starobylou knihu, ale ne úplně starobylou, a současně s tím posloucháš komentáře současníků... školáků, to ne... spíš studentů, nebo tak něco..."
„Vidíš! Proto říkám, že je to kastikusijský salát! Celkově je to nesmyslný guláš bůhví odkud. Provedli jsme jazykovou analýzu, vypadá to, že prvotní záznam byl ve starořečtině, ten se pak pro vysílání do éteru převedl na egrijštinu, tu po příjmu luštili v mezihvězdném jazyku, ale pomocí esperanta, protože Solwitz se zpočátku mylně domníval, že jde o starobylý imperiální šifrovaný telegram. Při takovém množství překladů musí styl vyprávění nutně utrpět. Ještě horší je to s jeho smyslem - v té historii o Frixovi a zlatém rounu je skutečně příliš mnoho nedořečeného a zamlčeného. Tak například, když Frixos posílal zprávu, mohl sám o sobě mluvit ve třetí osobě a popisovat děj v minulém čase, v němž byla ta zpráva přijata?! Přemýšlej..."
Meta náhle vyskočila, vrhla se stranou a třikrát vystřelila. Hlasitě přitom vykřikla, snad překvapením, snad bolestí. Jason jí přispěchal na pomoc, ačkoliv palebná podpora již nebyla nutná. Zuhelnatělé stvoření, schoulené v trávě, už nepředstavovalo nebezpečí. Byla to sice poměrně nová, ale dobře známá mutace - míšenec létajícího křídlobodce s plazivým bodlináčem, metajícím ostny. Skloněná Meta si se svraštělou tváří prohlížela levou holeň.
„Co se stalo?" zeptal se Jason. „Jsi raněná?"
„Nesmysl," odpověděla bůhví proč šeptem. „Nic není vidět, jen bolest je ostrá a silná. Tohle bodlináč nedělá..."
Jason si dřepl, prohlédl jí nohu a pochopil, že tohle skutečně nevypadá jako zranění od bodlináče. Z Metiny nohy pod kolenem trčela tenoučká, bez jakýchkoliv pochybností kovová jehlička.

2
Z džungle odlétali za deště. Za poslední roky se pyrranské klima nijak nezměnilo. Nemělo důvod. Sklon úhlu osy planety byla velmi trvalá veličina. Tichý a jasný večer rychle přešel do vichrné bouřlivé noci a v přestávkách mezi rachocením hromu bylo slyšet temné dunění vzdálených sopek. Archipelag, v jehož středu kdysi Pyrrané uskutečnili obrovskou jadernou explozi při pokusu zničit nepřítele jednou provždy, se prakticky celý potopil, zato celková seismická aktivita planety se mírně snížila a v Otevřeném městě již jen velmi vzácně pocítili slabé podzemní otřesy. Místo pro město tedy nevybrali jen tak náhodně.
Jenže teď, když vzteklé poryvy vichru vrhaly na reflektor univerzálního člunu celé proudy vody a velmi blízké blesky vyváděly autopilota z kursu, se Jasonovi začínalo zdát, že dokonce i neživá příroda Pyrru na ně promyšleně útočí. Na tuto domněnku ho přivedla poslední neveselá příhoda. Jehličku, nebo co to bylo, samozřejmě z Metiny nohy nakonec vytáhl a uschoval do plastikového pouzdra, aby ji později mohli prozkoumat v laboratoři, a křídlináče, jak zkráceně nazvali míšence křídlobodce a bodlináče, pro všechny případy rovněž vzali s sebou, ohořelou mršinu zabalili do pevného hermetického vaku. Jenže podivná bolest v poraněné noze neutichala, i když si Meta pro jistotu aplikovala kompletní soubor injekcí. Navíc její organismus poté, co na vzdáleném Solwitzově asteroidu šílený vědec aplikoval Metě svoji vakcínu nesmrtelnosti, reagoval na jedy značně prudce. Snad právě proto jí noha začala otékat ještě více.
„Je to něco principiálně nového. Naše obvyklé zbraně jsou bezmocné," tepala Jasonovi v hlavě strašlivá slova, zformulovaná kdysi Bruccem. Starý lékař a biolog tuto svou „halucinaci" nejenže zapsal, ale s Naxovou pomocí ji vyslal i do éteru. Varování dorazilo na planetu Felicity a mnozí Pyrrané si tuto mimořádnou relaci, výkřik zoufalství do celé Galaxie, dobře pamatovali. Tehdy se téměř všichni vrhli na

pomoc, ale přišli pozdě. Všechny zbylé, kteří přežili, museli převézt ze zničeného města na Felicity.
Pak se Pyrrané vrátili zpátky, aby zahájili nový boj. Za několik let se jim podařilo hodně. Poprvé od doby, kdy kolonizovali tuto divokou a nehostinnou planetu, začal počet obyvatel růst. Nyní se již nebáli studovat vlastní historii, všechna dávná tabu padla stejně jako dělení lidí na „kšeftaře", „hraboše" a „jinoplanetníky". Na Jasonův popud se Pyrrané pokusili uskutečnit opravdový kontakt s planetou, byť zpočátku velice vratký, ale lákavý. Místo ozbrojené neutrality, střídané občasnými šarvátkami, nastoupilo hledání vzájemného pochopení.
Rozradostněný všemi těmi změnami a vybojovaným vítězstvím - nad zachmuřeným asteroidem doktora Solwitze, který sem přiletěl z jiného vesmíru a bezprostředně ohrožoval lidstvo na obydlených planetách - Jason zahořel nadějí, že se mu podaří poskládat útržky třísetleté tragédie Pyrru. Jeho nový přítel ze světů Zelené větve, astrofyzik Archie, původem z Yuktisu, vytvořil několik desítek nových hypotéz a Jasonovi velmi pomáhal při pozorováních. Rozsáhlý vědecký program, vytvořený nejlepšími specialisty z Galaxie, postupoval sice pomalu, ale velmi úspěšně.
A právě teď, jak to tak obvykle bývá, se vše naráz pokazilo, všechno se sesypalo: šílená zpráva poslaná Bervikem v duchu nejlepších tradic na holografickém blanketu Zvláštního výboru; zlověstná jehla nepochopitelného původu a vlastností; náhlá změna počasí... co na ně ještě čeká? Kdo ví. Jason však měl předtuchu. Nebyla příliš dobrá. Nejen intuicí očekával útok, byl to nějaký šestý smysl, neméně reálný a spolehlivý než zbývajících pět, vždyť jeho telepatie se dala v podstatě zcela vědecky vysvětlit.
Během doby, kdy si Jason hodil Metu na záda a bleskově utíkal od přistávací plošiny ke vchodu do nemocnice, Meta ani nezasténala, jen skřípala zuby. Udatnou Pyrranku okamžitě položili na nosítka tři lékaři, předem vyrozumění rádiem a čekající tu na ně. Meta se dokonce chtěla pokusit jít sama a jedině podle očí, jejichž barva se změnila ze šedé na černou - zorničky se jí roztáhly přes celou duhovku - bylo možno poznat, jak trpí, bez ohledu na všechny možné uklidňující preparáty všeobecné i lokální působnosti.
Teka, který byl v současnosti považován za nejlepšího chirurga na Pyrru, okamžitě začal operovat. Asistoval mu přitom zkušený Brucco. Srazili otok a velmi rychle zjistili jeho příčinu. Vůbec to nebyla jen tak obyčejná jehlička. Když Brucco opatrně oddělil její části, nazval ji jehlička s „bojovou hlavicí". „Raketový nosič", který Jason přinesl ve schránce, a vlastní „bojová hlavice" - mikroskopický, ale velice silný magnetický generátor, který působil na lidský organismus ne na buněčné nebo subbuněčné, ale dokonce na molekulární úrovni. Právě proto žádná antibiotika, nejlepší léky ani nic jiného nemohlo zdolat působení této miniaturní ďábelské mašinky.
Když byl generátor vyňat, Metě se okamžitě udělalo lépe a noha se jí začala hojit, samozřejmě rychleji než u normálních lidí, a dokonce ještě rychleji než u obyčejných Pyrranů. Brucco i Teka, kteří se již dříve seznámili s touto její schopností, získanou během pobytu na asteroidu Solwitz, se ničemu nedivili. Ačkoliv jim nechyběla vědecká odvaha, nebyli ochotni připustit myšlenku stoprocentní regenerace živých tkání, tedy vlastně představu o nesmrtelnosti, kterou objevil šílený doktor a kterou po ostré diskusi s Reveredem Bervikem drželi Jason, Meta i Kerk v přísné tajnosti. Tedy, kromě Rhesa, pochopitelně, ten se stal členem tohoto tajného společenství mnohem dříve.
Meta již spala ve speciálním pokoji, určeném pro rehabilitaci, když Jason zašel na operační sál a zeptal se Brucca, který se ještě ani nestačil vysvléct z pláště a utřít si hojné krůpěje potu z čela:
„Řekni, je to ono?"
Všichni vyšší představitelé Pyrru byli ihned seznámeni s podivným nálezem, který lékaři učinili, pozorně sledovali průběh operace na svých vizifonech, a Teka dokonce podrobně komentoval všechno, co dělal.
„Ne úplně," odpověděl Brucco, „ale v principu - ano. Ať je to, jak chce, podařilo se mi vybavit si ve vzpomínkách tehdejší noční můru. Myslím, že právě fantastický vzhled té jehličky očividně probudil některé části mého mozku, které měly právě od té doby amnézii. Teď si přesně vzpomínám, že jsem neměl halucinace. Víš, co jsem tehdy viděl, Jasone? Jen poslouchej. Napřed mi ale dej cigaretu."
„Pyrran bude kouřit?" nevěřil vlastním uším Jason. „To je neuvěřitelné!"
„Každý den je teď neuvěřitelný," zavrčel Brucco, zapálil si a mávl rukou s cigaretou gestem zapřísáhlého kuřáka. „Jsem pořádně starý Pyrran, a navíc chirurg. Fyzická kondice už nemá vliv na můj osud, a kromě toho nikotin solidně uklidňuje nervy. To ti říkám jako lékař. O tom jsem ale nechtěl mluvit!" zarazil se.

„Poslouchej, co jsem tehdy viděl. Několik Pyrranů zahynulo střelami našich pistolí. Sám víš, že se stává všelicos - rvačka, chybný výstřel, odražená kulka. Nikdo z nás se tomu nedivil! I dříve se mi na operační stůl dostávali takoví ranění. Tenkrát to byly tři případy a všichni trefení přímo do srdce. Už jsem si myslel, že se mezi námi objevil šílenec nebo zabiják. Jenže pak jsem se stal svědkem boje a viděl, jak starý Vong, ostřílený nesčíslnými bitvami, zaměřuje a pálí na útočícího rohonosa a kulka se vrací zpět a zabíjí - zabíjí! - mého dobrého přítele. Bylo to asi deset sekund před tím, než mě omráčil výbuch a pohřbily trosky pozorovatelny. Jak se pak ukázalo, zachránilo mi to život..." odmlčel se Brucco na okamžik. Pak pokračoval:
„Vzpomněl jsem si na to až teď. Rozumíš, Jasone, oni se už tehdy naučili zastavovat a vracet střely. Naštěstí ne všichni, jinak by s námi byl konec. Zřejmě když síla nenávisti překročí určitou hranici, telepatické pole získá vlastnosti obranného pole. Pravděpodobně."
„Kde ale vidíš podobnost s dnešním případem?" nechápal Jason.
„V tom, že se naučili využívat naši techniku. Zpočátku naše střely prostě létaly nazpátek, nyní nastoupila další fáze - z kovu, který dobýváme, se naučili vyrábět vlastní zbraně."
„To je neuvěřitelné!" Jason nechtěl něčemu tak hroznému ani uvěřit. „Myslíš, že ne všichni útočníci jsou živí? Prostě nějaká jiná, rozumná síla bojuje na jejich straně."
„O té rozumné síle by se dalo uvažovat," zašklebil se bojovně Brucco a vracel do pouzdra pistoli, která mu vskočila do ruky. „Jenže - všechno to jsou jen zvířata, Jasone. Podívej, než Teka připravil Metu k operaci, stihl jsem prozkoumat vašeho pečeného ježka. Vidíš? Zbyla mu v zásobě ještě další tři taková smrtonosná zařízení."
„Copak může živý organismus mít v sobě orgány zhotovené z kovu?" zeptal se Jason zoufale.
„Nemůže," usmál se nevesele Brucco. „Ale má."
V sále zavládlo napjaté ticho. Takové, že bylo slyšet zurčení vody v umyvadle, v němž si Teka umýval ruce. Odněkud z ulice se donesla tichá příjemná melodie.
„To jsou skutečné známky nové doby na Pyrru," přemítal Jason. „Tvrdí bojovníci planety smrti si oblíbili hudbu, někteří dokonce čtou verše a ve svých domovech si na zdi věší obrazy."
„Co teď bude?" řekl nahlas. „Zase začneme prohrávat?"
Charakteristický zvuk pistole vyskakující z pouzdra do ruky se ozval současně ze dvou stran, Teka i Brucco zareagovali shodně, jako synchronizovaní. Krm vlka, jak chceš, stejně bude hledět do lesa! Vychovávej Pyrrany, jak chceš, stejně zůstanou Pyrrany, a pronést nahlas tak kacířskou otázku... Naštěstí se okamžitě vzpamatovali, takže se to obešlo bez střelby, skončilo to jen napnutými svaly a zlobným pohledem očí. Jason provinile pronesl:
„Zatím nevidím žádné rozumné řešení vzniklého problému. Pyrrus nás celou dobu předbíhá. Řekneme mu slovo, vrátí nám jich deset."
„Rozumím ti, Jasone," hluše pronesl Brucco, jako by jen stěží mohl mluvit. „Také neznám odpověď. Zatím. Myslím, že bychom vše měli posoudit společně s Kerkem a Rhesem. Ani Meta by u toho neměla chybět. Za chvíli se probudí a řekne k tomu svoje."
„Máš pravdu, Brucco." To bylo vše, co byl Jason schopen odpovědět.
Jako autora prvního mírového projektu na Pyrru ho to nevýslovně bolelo, cítil, jak se mu před očima rozpadají všechny naděje, tak těžce budované... právě teď, když se na ulicích ozývá hudba, ostře se snížila dětská i všeobecná úmrtnost, kdy se převážná většina malých Pyrranů dožívá dospělosti a už se u nich objevují normální sny o létání do vesmíru. A právě teď někdo nebo něco na to všechno znovu zákeřně a podle zaútočil!
Schůze proběhla velmi rychle. Ještě rychleji než krátké sezení ve velké továrně, které tak milují všichni vedoucí oddělení, každý spěchá, aby už byl na svém místě, aby nevypadl z rytmu. Spíše to připomínalo válečnou poradu ve chvíli krátkého oddychu mezi dvěma zoufalými útoky. Nikdo nepřišel s něčím novým. Zkoumat, bojovat, a když bude třeba, padnout - tak by se daly krátce a nevesele shrnout první reakce. Kerk všechny udivil, když povstal a pronesl něco neuvěřitelného:
„Vypadá to, že nastal čas, kdy prostě všichni nevyhnutelně musíme Pyrrus opustit, do jednoho. Tento taktický postup jsme již jednou použili. Jenže tehdy tady zůstal Naxa a jeho lidé.
V tom byla chyba. Musíme provést přesvědčivý pokus - Pyrrus bez lidí. Tím spíš, že máme kam jít.

Bojovní tvorové přestanou mutovat, vyhynou sami o sobě a pak se vrátíme."
Odpovědělo mu ohromené mlčení. Pak se ozval Rhes: „Nesouhlasím. Všichni nemohou odejít. To by byla úplná a bezpodmínečná kapitulace. Nedělejme si iluze o nějakých chytrých manévrech, nejsou chytré, ale hloupé. Jedině člověk může čelit zdejší přírodě, pokud ponecháme vlastnímu osudu nám nepochopitelnou flóru a faunu, která v dnešní době představuje grandiózní sílu, riskujeme, že vlastníma rukama proměníme planetu Pyrrus v nový Solwitzův asteroid, jen větších rozměrů. Vražední tvorové pokryjí celý povrch, vytvoří silové pole a člověk se sem už nikdy nebude moci vrátit. Nikdo neví, kolik času jim na to bude stačit, a navíc nelze vůbec předpovědět, čím dalším by mohli ohrozit okolní světy. Je to obrovské riziko! Věřte mi."
Bylo to zvláštní, ale během sporu se role Kerka a Rhese vyměnily! I v Jasonovi to vyvolalo krajně tísnivý pocit.
V ostatních možná také, ale snažili se nedat na sobě nic znát, udržet emoce na uzdě, a spokojili se s tím, že si navzájem hleděli do očí. Druhý cizinec po Jasonovi, vpuštěný do nejsvětější svatyně Pyrru, Kerkovy pracovny, Archie, i přes závažnost projednávaného problému raději mlčel, protože chápal, že libovolné neopatrné slovo by se mohlo stát jeho posledním v těchto prostorách. V nejlepším případě by ho pouze vykopli ze dveří.
Jason se tedy pokusil říct vlastní názor, v němž otevřeně shrnul všechno, co slyšel v poslední době: „Opustit planetu nemůžeme, ale bezpečnostní opatření musí být zesílena, ne dvakrát nebo třikrát - desetkrát. Program vědeckých pozorování nepřerušit, naopak zrychlit. Sakra, nová fakta sama o sobě značně mění chápání námi zatím odkrytého smyslu procesů na Pyrru. Nepokouším se vás utěšovat, je to tak. A nakonec..."
Jasonovi se vlastní vystoupení vůbec nelíbilo. Cítil, že hovoří zmateně a nesmyslně. Snažil se prostě získat čas! Dosud totiž nevymyslel, jak má svým pyrranským druhům vysvětlit, že musí v tak obtížné době pro planetu, okamžitě odletět. Měl pocit, že tam, ve středu Galaxie na něho čekají nějaké zcela zvláštní divy a bude muset řešit obdobné problémy jako zde na Pyrru. A on se k nim dokáže postavit zcela originálně a nově. Problém planety smrti se stejně neřešil. Trčet zde nyní nemělo smysl, tupě zkoumat verzi o zanesení „energie zla" Solwitzem sem, na Pyrrus, nebo se pokoušet „léčit" planetu podle Archieho poslední teorie: telepatické spojení mezi pyrranskými organismy je prý obyčejná infekční nákaza, stačí málo, najít původce a nasadit léky. Cítil, že to všechno je nesmyslné, tady je potřeba nový mocný impuls zvenčí. Jenže jak to má vysvětlit přímočarým Pyrranům, kteří od něho, téměř jako od kouzelníka, očekávají rychlou a správnou odpověď na všechny otázky dneška, a navíc okamžitě...
„...a nakonec," pokračoval Jason, „musíme vyzkoušet na dostatečně velkém prostranství kryogenní metodu, což je dost drahé. Ale přitom je to jen hříčka, a ne řešení problému. Riskujeme, že změníme klima na planetě, a víme, že je to jen zmražení nejaktivnějších bodů..."
Zdálo se, že i ti nejnechápavější z přítomných začínají tušit, že to všechno není to „nakonec". Kryogenní metoda byla jedním z mnoha vcelku rozumných, ale ve skutečnosti již dávno posouzených a zavrhnutých nápadů. Jason se jim chystal říct něco zcela jiného. Už-už se k tomu blížil, ale nestihl to.
Spásná výzva nejvyšší důležitosti přervala rokování, které logicky končilo ve slepé uličce a bez ohledu na desetiminutové trvání unavilo všechny více než mnohahodinová diskuse.
Ani informace o tom, že nejnaléhavější výzvu pro Jasona dinAlta způsobilo neplánované přistání návštěvníka z jiné planety na kosmoportu, kterou vyslal dispečer po vynoření hosta z mimoprostoru v nebezpečné blízkosti planety, tedy ani tato podivná informace nikoho neudivila a nerozčílila, přišla ale vhod, protože všechny zbavila nutnosti řešit trapnou situaci.
Návštěvník byl tak zbrklý, že ani nevaroval pracovníky kosmoportu a bez dlouhých řečí usadil svůj lehký kosmický koráb na nevelké volné místo ve stínu gigantického Arga. Bitevník již druhý týden stál v doku v rámci probíhající celkové preventivní prohlídky. Přistávací plocha se pochopitelně v tuto noční dobu hemžila všemožnými odpornými bestiemi, které otvíraly nesčíslné hladové zubaté tlamy, mávaly kožnatými křídly s paťáty a máchaly obludnými chapadly s přísavkami, což byl obzvláště nepříjemný pohled v mrtvolném svitu pyrranských měsíců. Návštěvník však byl oblečen do skafandru vyšší ochrany, nevzrušeně vystoupil z lodi a prošel do nedávno postavené elegantní budovy kosmoportu, jako by svíjející se obludy kolem sebe znal již od dětství. Bezoké nestvůry si očividně hleděly svého, zvážily

zřejmě jeho neškodnost a prakticky neútočily ani na člověka ve skafandru, ani na jeho právě přistály a od rychlého vstupu do atmosféry ještě rozehřátý koráb.
Jason se dostavil na kosmoport podzemním tunelem, jímž se nyní s pomocí gravitonové techniky pohybovaly speciální kapsle téměř rychlostí kosmických člunů. Povolali osobně jeho a chtěl proto jako první vědět, kdo to přiletěl. Mohlo to být velice důležité. Dobře si pamatoval na svoji neblahou předtuchu.
Příchozí odklopil přilbu, sňal rukavici z plastoceli a starobylým gestem, používaným na většině planet, podal holou ruku k přivítání. Kvůli mohutnému plnovousu Jason druha z dětství, svého mladšího bratra, okamžitě nepoznal. Naposledy se viděli někde na planetě Stover asi před dvaceti lety.
„Aktione!" vykřikl Jason.
„Copak, překvapen?" usmál se host. „Zdravím tě," a ihned se dal do řeči:
„Naše matka Marie umírá a před smrtí tě chce ještě spatřit, Jasone. Proto jsem sem přiletěl. Doufám, že ji nezklameš."
„Ne, Aktione. Nezklamu. Poletím s tebou."
V té chvíli již poblíž stáli Kerk i Rhes a Jason se při posledních slovech provinile ohlédl. Kerk mlčky přikývl, dávaje tak tomuto nečekanému zvratu událostí schválení. („Leť, Jasone! Kdo by ti mohl bránit?")
Přitom však šedovlasý obr samozřejmě přemýšlel o Pyrru. Také Jason, myslící si své, jakoby náhle zapomněl na planetu smrti.
„Stalo se. Ještě jeden nepředvídaný faktor. Všechno najednou. Co se dá dělat. Cestu do středu Galaxie tedy započnu z nejvzdálenější výspy civilizace, ze zapadlého světa jménem Porgorstorsaand. Divné jméno. Jenže je to planeta mého dětství."
Jason se tam už nikdy nechtěl vrátit. Teď ale náhle cítil, že chce.

„Poletím s tebou," řekla Meta ráno. „Říkala jsem, že tě už víckrát neopustím? Říkala. Nemluvím do větra."
„A co tvoje noha?"
„Doléčí se po cestě."
„To není třeba, Meto. Brzy se vrátím. Pak poletíme spolu. Tohle ... tohle není to samé."
„Kdepak, je to to samé. Když letět, tak už vždycky jedině spolu."
„Nevím proč. Chtěl jsem si vzít tvůj lehký křižník Temuchin, abych se vrátil co nejdříve."
„Ne," řekla Meta. „Poletíme Argem."
„Argem?" podivil se Jason. „Sami dva na takové lodi?"
„Cítím, že je to nutné, Jasone! Věř mi."
Nevěřil.
„Dost," řekl. „Po všem, co jsme spolu prožili, tvé pocity beru vážně. Teď tě ale, Meto, klamou."
Meta se okamžitě rozzuřila. Na zlomek sekundy v ní převládla Pyrranka nad milující ženou. Pistole jí vskočila do ruky.
„Meto," Jason ji vzal něžně za ruku, riskuje bolestivou odpověď nebo něco podobného. „Nechtěl jsem říct, že se mýlíš. Jen trochu předbíháš čas. Do středu Galaxie chci samozřejmě letět v Argo s celou jeho posádkou. Jenže když se tady teď tak zostřila situace, nemůžeme přece Pyrrany nechat bez tohoto silného bitevníku. Copak jsi přestala myslet na rodnou planetu?"
Meta na něho cize hleděla, jakoby se pomalu vzpamatovávala z nějakého divného snu.
„Máš pravdu, Jasone. Poletíme Temuchinem.

3
„Porgorstorsaand je třetí planeta v systému Alfy Slona, žlutého trpaslíka spektrální třídy G2 se střední svítivostí. Objem kyslíku v převážně dusíkové atmosféře 19,8 %, oceány zabírají tři čtvrtiny povrchu, úhel sklonu osy k rovině ekliptiky 23° 25'..."
Jason pročítal tyto informace a divil se. Dříve si nějak neuvědomoval, že jeho rodná planeta se jako jedna z mála v Galaxii tolik podobá staré Zemi. Ze zvědavosti začal srovnávat další čísla a utvrdil se, že rozdíly nečiní více než jedno procento a úhel sklonu osy souhlasí téměř na minutu. Proto se i klimatická

pásma na Porgoru rozkládala analogicky s pozemskými, samozřejmě v dávné minulosti Země, v dobách dětství civilizace.
Nazývat planetu zkráceným vulgárním výrazem „Porgor" nahlas se neslušelo, ale proč by si měl někdo sám pro sebe opakovat celé toto nesmyslné nahromadění zvuků!
Samozřejmě o původu názvu se ve Velkém galaktickém slovníku neříkalo nic a Jason se mimoděk plácl po hlavě, když si uvědomil, z jakého zdroje může získat seriózní data o rodné planetě. Porgorstorsaand musí určitě figurovat nejméně ve dvou spisech, které získal v Solwitzově knihovně - v historii první etapy galaktické expanze a rozhodně v jeho osobním spisu.
Ihned po příletu na Pyrrus nelenil a přepsal všechny materiály, které by se mu někdy mohly hodit, na média vhodnější ke čtení, tedy na mikrodisky, a vzal si je s sebou na cestu. Během práce na globálním programu výzkumu planety smrti se Jasonovi podařilo osvojit si, což nebylo nic divného, pouze malou část údajů, které vynesl ze Solwitzova asteroidu na informačních krystalech. Za prvé neměl čas na prostudování toho všeho, i kdyby to bylo sebezajímavější, a za druhé, řada spisů byla nečitelná. Někdy se bude muset zamyslet nad tím proč. Informace určitě obsahovaly, byl ale nutný nějaký další doplňující klíč, nějaká speciální šifra, a na řešení tohoto problému zatím nebylo možné někoho vyčlenit.
Pomyslel si, že je to celkem logické. Proč by s sebou měl tahat na krátkou služební cestu například kompletní technologické záznamy proudové výroby androidů šestnácté generace? Ovšem základní informace se mohou hodit. Navíc si snad konečně přečte něco sám o sobě, pokud na to ve skokovém režimu zbude čas.
Solwitzovi, ať byl jakýkoliv, je nutno vzdát čest, dospěl k velice zajímavým výsledkům.
Porgorstorsaand byl jedním z nejstarších světů, osídlených lidstvem již v první etapě kosmické expanze. Bodejť by ne, při takové shodě s pozemskými parametry!
Prvními kolonisty Alfy Slona III byli ruští kosmonauti. Pozdější mezihvězdné transporty dopravily na planetu daleko různorodější mnohonárodnostní osadníky, ale objeviteli a prvními obyvateli byli jen Rusové. Tento fakt, který Solwitze bůhví proč tak zaujal, potvrzovala řada oficiálních dokumentů.
Ze vzdálené historie planety zmizela řada důležitých údajů, proto astrolingvistům nezůstal jediný náznak původu etymologie názvu. Existovaly čtyři verze. Pouze jedna z nich spojovala nenormálně dlouhý název planety se staroangličtinou, která byla bezesporu nejrozšířenějším jazykem lidstva na Zemi před začátkem jeho expanze do vesmíru.
„Pore Gore Store Sand" by se dalo přeložit jako „Krvavý vrt v písečném skladišti" nebo „Písčité bohatství krvavé díry", což plně odpovídalo specifice prvních průzkumů a krvavých bojů o toto bohatství - na planetě byly objeveny rudonosné písky a ryzí žíly vzácných prvků platinové skupiny. Ovšem pořadí slov v tomto překladu vyvolávalo dokonalý zmatek, stejně jako slovo „gore", zastaralé již v té době, a navíc příliš poetické. V důsledku toho by přesný překlad jména podle tohoto schématu zněl značně nabubřele „Díry krvavé sklad písečný".
Podle druhé verze se předpokládalo, že anglické slovo „store" zřejmě zakořenilo v ruštině v době kolonizace planety a užívalo se ve smyslu „univerzální sklad všeobecného určení". Za posledním eufemismem se pochopitelně skrývala především vojenská specifika. Jako takové skladiště reálně sloužil v dávných dobách čerstvě objevený svět na pomezí civilizace. Každá hvězdná soustava se hodlala oprostit ode všech dřívějších s pomocí vlastních současných zbraní. Porgorstorsaand tedy překládali výrazem „Port(přístav)-gorod(město)-store(skladiště) strategického letectva(aviatiky) a dělostřelectva (artilerie) pozemní (nazemnoj) dislokace". Tato toponomní hypotéza zněla sice dost přesvědčivě, ale byla poměrně nudná.
Existovala i třetí varianta, odkazující historiky k daleko pozdějšímu období v rozvoj i planety, kdy se jedna z pevností galaktické civilizace nečekaně změnila ve všeobecný bordel vesmírných rozměrů, něco jako ostrov Kuba na starodávné Zemi. Toto období však netrvalo dlouho. V rámci pravidelných vojenských převratů byl někde jménem Saand, majitel extravagantního podniku rozprostírajícího se po celé planetě, svržen a vyhnán (podle další verze veřejně ukřižován), ovšem jeho následovníci se během krátké doby postavili na odpor, i když dost dlouho vedený v podzemí. Proto dali planetě název Pornografická gordosť(hrdost) storonnikov(přívrženců) Saanda.
Jasonovi se nejvíce zalíbil vysvětlení jistého vědce Petrova, který objevil palubní deník prvního

mezihvězdného korábu, jenž přistál na Porgorstorsaandu. Bohužel vlastní deník se nezachoval, takže nezbývalo než věřit páně Petrovovi na slovo. Vypadalo to, že právě v té době kosmonauti začali všeobecně používat termonože - univerzální dvoustranné řezáky, umožňující bez přepínání režimů používat jak horké, tak i studené ostří v závislosti na vlastnostech řezaného materiálu. Termonože, pohybující se na rozhraní univerzálního nástroje a zbraně (v kterémtož případě se již nedalo hovořit o „chladné" zbrani), se pochopitelně používaly i v rozporu s představami svých tvůrců, například na otevírání konzerv a při přípravě obložených chlebíčků. Podobné nezákonné manipulace samozřejmě leckdy končily špatně, o čemž služba, jak se pan Petrov domníval, nechala zprávu další střídající směně. V palubním deníku se zachovaly stopy krve, pocházející z poranění. Důstojník směny, který tak nešťastně začal svoji snídani, se jistě musel rozzlobit. Šklebící se bolestí, v rozrušení vztekle zkracoval slova, přehlédl se a místo do kolonky „Události" zapsal do kolonky „Nově objevené planety" následující zápis: „Por. gor. stor. S. A. And.", což znamenalo: „Porezalsja (pořezal jsem se) gorjačej (horkou) storonoj (stranou). Sergej Aleksandrovič Andrejev." V budoucnosti skener mechanicky přečetl zápis a nesmyslné jméno zůstalo v paměti všech počítačů na věčné časy.

Jason se v hrdinné minulosti Saandu (jak se mu nyní zamlouvalo svou rodnou planetu nazývat, protože co když se Sergej Andrejev později stal již zmíněným Saandem?) nijak hlouběji nevrtal. Tato historická epocha byla naplněna nesčíslným množstvím válek a posloupnost králů, prezidentů a všelijakých podezřelých generálních tajemníků a jejich nástupů k moci vyvolávala velké pochybnosti o hodnověrnosti pramenů. Jason toto šílené tisíciletí jen zběžně prolistoval a na minulost se pozorněji zaměřil až od chvíle, kdy se narodil. Ukázalo se, že datum jeho narození není nikde zaznamenáno, zkontroloval tak plus minus dva roky. No tohle! Ovšem není se co divit. Za dlouhé roky toulek vesmírem již zapomněl, jak to na rodné planetě chodí.

Na Saandu se dlouhou řadu let život vlekl pomalu a jednotvárně, hlavně farmářům, k nimž kdysi patřil i Jason, a většinu lidí pojmy spojené s kategorií času nezajímaly. Jaký je v tom rozdíl, kolik let a zim obděláváš půdu a chováš dobytek? Nejdůležitější je, aby tvoje děti neměly hlad, aby rostli vnuci, pomalu se učili starobylým zvykům otců a neporušovali žádné zákony. Nejdůležitějším zákonem planety bylo po celou dobu jen jedno - nestrkat nos do cizích záležitostí.

Veškeré obyvatelstvo se dělilo na čtyři skupiny: šlechtu, vojáky, zemědělce a mudrce. Vyšší využívali služeb nižších, prakticky v ničem nedocházelo ke změnám - jednou to tak bylo ustanoveno a zákony se svatě dodržovaly. Nejpřehlíženější poslední skupinou, téměř se nepočítající k lidem, byli mudrci. Někteří o nich mluvili jako o genetické mutaci, jiní je považovali za nakažené nemocí podobné malomocenství, ovšem myšlenka na soužití s nimi připadala stejně odpudivá farmáři i šlechtici. Mudrci žili v úplné izolaci v lesích a jeskyních.

Jasonův otec i matka syna naučili mnoha praktickým dovednostem, ale před vědomostmi ho v souladu se zákonem bedlivě střežili. Až v patnácti letech se mu podařilo ukrást u šlechticů svoji první knihu a naučil se z ní číst. Tím vlastně všechno začalo. Již dříve věděl, že jsou v galaxii i jiné obydlené planety, nyní ale věděl, že jsou skutečně jiné. Zahořel touhou uprchnout do vesmíru. Jedno kam, jen co nejdále od této ospalé díry.

Útěk se mu zdařil až po třech letech od chvíle, kdy se v něm tento sen zrodil. Aby mohl uprchnout, musel porušit všechny možné zákony: podvést společenství farmářů, hodit za hlavu osud starých rodičů i mladších sester a bratrů, omráčit pořádnou farmářskou palicí vojáka, aby mu mohl sebrat pistoli, a pažbou omráčit představitele aristokracie, aby se mohl obléci do prestižního oděvu, díky kterému se mu podařilo proniknout na odlétající loď Ligy světů, a ne jen na nějaký člun místní sítě, a aby toto všechno mohl vykonat, Jason porušil snad ten nejdůležitější zákon - poradil se s mudrcem.

Mudrc se ukázal jako zcela normální člověk, ničím ho neodpuzoval, jen ztrácel spoustu času úvahami. Rozhovor s tímto starcem se pro Jasona ukázal jako rozhodující. Představitel nižší kasty zaléval světlem poznání okolní svět a poskytl mu množství dobrých rad, jen jednu věc mu nevysvětlil - proč mudrci žijí na této planetě a proč ji neopustí. V té době se ovšem mladý Jason podobnými úvahami nezabýval. Zapamatoval si však na celý život jednu velmi tajemně znějící větu. „Tvůj otec, chlapče," řekl mudrc, „tě naučil všemu, co můžeš potřebovat k životu na jiných světech. Jako bys ani nebyl jeho synem. Zapamatuj si, že ne já, ale on tě všemu naučil, a buď proto vždycky starému Cheironovi vděčný."

Uplynuly roky a parseky, stovky planet a žen, tisíce soupeřů a nepřátel, miliony kreditů, které mu prošly rukama, přátel málo, splněných přání málo, do konce vyřešený úkol - ani jeden. Marnost nad marnost! K čemu to všechno bylo? Proto, aby se teď vrátil k poslednímu setkání s umírající matkou, na niž by si ani nevzpomněl, nebýt mladšího bratra Actiona?
Až k takové filozofické náladě přivedlo Jasona čtení svazků o historii rodné planety i jeho vlastní historii, tedy životopisu. Pak si ale náhle vzpomněl na Metu. Vždyť to děvče změnilo celý jeho život!
Tedy... ano i ne. Copak není v hloubi duše stále stejným hráčem? Copak není stejně jako dřív vesmírným tulákem? Teď jsou ale na všechno dva. Jak je to divné! A z druhé strany zároveň báječné! Jinak by už to ani nešlo, už si neumí představit život bez ní...
Za Jasonovými zády se otevřely dveře. „Určitě Meta," pomyslel si. Dovnitř však vešel Action.
Cestu absolvovali ve třech. Bylo jim spolu dobře. Nekonečné vzpomínky, příběhy ze života, přátelské spory. Také Action v mládí opustil rodičovský dům, stal se z něho profesionální herec a lovec zvěře, navštívil stovky světů při hledání exotických zvířat a bohatých kupců, kteří si objednávali vycpaniny, kožešiny, kly nebo živá zvířata - na hlídání, pro hry, pro okrasu či pro jiné účely. Action měl zvláštní vášeň pro neobyvatelné planety, několikrát již lovil neuvěřitelné potvory, dýchající metan, koupající se v sirouhlíkových jezerech a s chutí pojídající křemíkové organismy.
Staří přátelé a rodní bratři se přeli jen o to, kdo z nich navštívil více světů v Galaxii. Nakonec se dohodli, že přece jen Jason. Action se totiž na rozdíl od něho čas od času vracel na rodnou planetu, navštívit rodiče, projít se krajinou dětství, promluvit s přáteli. Nikdy neporušil místní zákony, v aristokratických kruzích ho nazývali občanem Porgorstorsaandu, bez ohledu na paralelní formální poddanství někde na Cliandě. Nu což, každý si vybral svoji vlastní cestu. O to zajímavější teď bylo poznávat jeden druhého.
Během těchto rozhovorů chodili Jason s Metou spát tak pozdě, že jejich tradiční způsob krácení si doby letu byl až někde na druhém místě. Ani dnešní Jasonovo historické bádání ničemu takovému příliš nenasvědčovalo. Vesmírného tuláka zmáhala stále větší filozofická skepse a kosmický splín.
Snad proto se nyní, když Action vešel, Jason zeptal:
„Tak co, bratře, jak se změnil život na našem Porgorstorsaandu za ta léta, co jsem tam nebyl?"
„Nijak zvlášť," zarazil se na okamžik Action, „moc se nezměnil." A dodal truchlivým hlasem: „Možná je to tak lepší."
Vtom se loď otřásla, jako by se srazila s mohutným meteorem, do něhož je možné vrazit jedině v případě, když člověk hlava nehlava prchá před křížovou palbou dvou stíhacích korábů typu Fantom. Nikdo se však nechystal k útočné operaci, obrazovka signalizovala výstup ze skokového režimu a přechod na vzdálenou oběžnou dráhu kolem planety.
„Vidím, že se život našeho starého Saandu přece jen změnil," zařval Jason, vstávající z podlahy, a třel si loket naražený při pádu. „To se tam zbláznili, nebo co?"
Meta vtrhla do kabiny, reflexivně mávající pistolí. „Primitivní protiletadlová obrana, ovšem solidní ráže," objasnila těm, kteří nebyli tak dobří v identifikaci typů zbraní podle hlasitosti výbuchu a velikosti děr v energoblocích.
Action se už vyptával nejbližší pohraniční pevnosti na důvod tohoto nemilého incidentu.
Naštěstí se zřejmě nikdo nechystal pokračovat ve střelbě a jediný náhodný výstřel bylo možné považovat za nepříjemné nedorozumění. Jenže Action se zaklínal, že na jeho malém člunku připevněném k Temuchinovi nepřetržitě pracoval speciální radiomajáček, sloužící jako exkluzivní propustka na Porgorstorsaand, který mu přímo přidělilo válečné velitelství planety před několika dny. Bylo to podivné!
A překvapení pokračovala - vyšlo najevo, že heslo pro vstup na orbitu bylo z rozhodnutí vyššího velení bez udání důvodu nečekaně změněno. Něco takového se stávalo zřídkakdy. O změně byly uvědomeny všechny válečné, obchodní a diplomatické lodě a také soukromé koráby, patřící šlechticům.
Nezapomnělo se ani na početné návštěvníky planety. Varovat však nějakého Actiona, farmářského původu, a ještě registrovaného jako občana s dvojím poddanstvím, navíc ve skokovém režimu, to se nikdo z vojáků pochopitelně neobtěžoval.
Tohle všechno ovšem zjistili mnohem později. Vědět to, možná by se o to dál nezajímal. Možná. Jenže Jasonovi se ten jediný, zato však velice pečlivě mířený výstřel stále víc nezamlouval. Nebýt zvláštní, Metou speciálně nainstalované protiraketové obrany, shořeli by společně s lodí v jediném modravém

záblesku. Vždyť díra skrz naskrz energobloky - to není rozbité sklíčko na radaru!

4

V záplavě důležitých upozornění, hlučně sdělovaných cestujícím mezihvězdných a meziplanetárních lodí, přistávajících na hlavním kosmoportu Porgorstorsaandu, týkajících se charakteristik počasí a pravidel tamější dozoru, zazněla i jedna poměrně svérázná informace: „Všem osobám farmářského stavu! V lesích severovýchodního kontinentu se objevilo lidem velmi nebezpečné zvíře - železný kanec. Jeho ulovení se stává nejsvětější povinností každého farmáře, neuposlechnutí tohoto příkazu bude potrestáno podle platných zákonů."

Jasonovi se v hlavě chaoticky proplétaly zdůrazněná fráze „nejsvětější povinnost" a výhrůžný obrat „potrestáno podle platných zákonů", ale Action, který strávil poslední dva roky na Saandu, zřejmě chápal vše. I když možná tak, jak potřeboval.

„Nejprve se budeme muset vydat na lov," povzdychl si, když se obrátil k Jasonovi a Metě.

„Cože?" Jasonovi poklesla čelist překvapením. „Proč jsme sem přiletěli, bratře?"

„Přiletěli jsme se rozloučit s matkou," smutně souhlasil Action, dávaje najevo, že na pravý důvod nezapomněl. „Jenže lov je důležitější."

„Lov že je důležitější?!" Jason už nevěděl, jak má reagovat na tak podivné prohlášení. „Co když..."

„Co když..." opakoval Action zamyšleně. „Raději hned zavolám."

Rychle se spojil s otcem mobilním telefonem.

No prosím. Teď už mají i farmáři dálkové spojení. Přitom tvrdí, že se tu nic nezměnilo."

Otec mu odpověděl (Jason slyšel ze sluchátka, které Action tiskl k uchu, jeho hluboký klidný hlas): „Marie se vás dočká. Vydejte se na lov. Jste nejlepší z mých synů. Musíte železného kance zabít a dopravit ho k našemu domu. Ať se o tom dozví celá planeta."

Nu což, když lov, tak lov. Pokuste se najít Pyrrana, který by odmítl možnost skolit nějaké zvíře. Jason už byl téměř Pyrran, a navíc zvědavý!

Cesta do lesa se ukázala být neúměrně dlouhá. Po příslušně nudných místních celních a pasových procedurách, na jaké byli Jason i Meta vcelku zvyklí, vyšli na náměstí před budovou kosmoportu spokojení, že na rozdíl od mnoha dalších neuvízli v takzvané „usazovací nádrži", v níž lidé, podezřelí bůhví z čeho, museli vyčkávat, dokud o nich pomalý hlavní počítač planety nezjistil požadované informace. Naštěstí Action prodělal podobnou prověrku nedávno a dva noví cizinci nebyli ničím podezřelí. Dokonce jim povolili nosit zbraně, čímž je postavili na roveň vojákům. Jason zlomyslně přemítal, co by se asi stalo, kdyby se ti pitomci v černých uniformách pokusili sebrat Metě její oblíbenou pistoli.

Z kosmoportu jeli do nejbližšího města bůhví proč monorailem, v malé těsné kabince nabité lidmi, pohybující se želvím tempem tři sta kilometrů za hodinu. Potom vystáli ve špinavém a špatně osvětleném sále frontu, skládající se převážně ze zamračených, mlčících a špatně oblečených lidí. Když se konečně probojovali k okénku pokladny, koupili si za směšného půl kreditu lístky pro všechny, tj. tři proužky šedého papíru, opravňující je letět potřebným směrem na předpotopním stroji se spalovacím motorem, na jehož vrcholu byly umístěny otáčivé lopatky, které nevyvolávaly přílišnou důvěru. Tady tomu říkali „okřídlený vrtulník". To v Jasonovi probudilo hned dvě otázky - proč nemohou zaplatit více peněz, aby letěli jako první? A proč nemohli do lesa letět vlastní lodí, kterou museli zanechat na kosmoportu? Odpověď byla překvapivě jednotvárná, jednoduchá a na obě otázky stejná - není to dovoleno. Zákon. Action zjevně nic neměl proti panujícím poměrům, dokonce je ani nekritizoval, jen posmutněl a přestal mluvit. Jason i Meta pro všechny případy také zmlkli, jedno staré přísloví říká, do cizího kláštera se svým řádem nechoď. Jason si nejasně vzpomínal, co je to ten klášter, ale celkový smysl byl jasný. Zasmušilí farmáři, kteří s nimi po celou cestu cestovali, vyhlíželi jako v polospánku, nebylo možné je přimět k řeči. Na druhou stranu od těchto lidí nehrozilo absolutně žádné nebezpečí. A i kdyby, Meta by okamžitě nepřátelství vycítila. Nebylo však do koho střílet, a tak pyrranská amazonka začala tichounce pochrupovat v mírném hluku úžasného kerosinového motoru.

Očividně tytéž podivné zákony, které Action tak ctil, předpisovaly přepravovat lidi v množství na hranici únosnosti a pěchovat je do chladného trupu skřípajícího a rezavého „okřídleného vrtulníku", který měl být již nejméně deset let ve šrotu, a ne létat pod mraky a riskovat nevyhnutelnou havárii. Zřejmě stejné

zákony určovaly, že je pilot stroje za žádné peníze nemůže dopravit přímo k cíli jejich cesty - pouze na místo přistání, které měl vyznačeno v plánu. Pak si museli opět zakoupit šedozelený lístek, počkat dvě hodiny a pak se ještě přibližně stejnou dobu natřásat na zdejších cestách necestách v dopravním prostředku úžasného vzhledu se šesti nohama, který připomínal brouka hovnivála a měl odpovídající hloupý název - šestichod.
Konečný cíl jejich pouti se nazýval Lovecký útulek. Byl to malinký hotel, osaměle stojící na okraji lesa. Podobal se spíše chaloupce na kuřích nohách, ale Action byl přesvědčen, že se v něm dá slušně najíst a přenocovat. Naštěstí to nebylo ihned potřeba, protože dorazili za rozbřesku. Dohodli se, že se nebudou zdržovat, a bez zbytečných řečí se vydali přímo do lesa. Třeba se jim podaří kance rychle ulovit, odpočinou si až potom.
Začalo protivně drobně mrholit - typické podzimní počasí -a všechny opanovala tesklivá nálada. Jasonovi náhle vše, co se dělo, připadalo nemožně nesmyslné. Někde tady, na této planetě, umírá jeho matka. Na vzdáleném Pyrru visí nová hrozba nad městem i přístavem, nad všemi obyvateli. Na neznámých světech ve středu Galaxie čeká na rozluštění záhadná zpráva, zachycená Speciálním výborem, která má k němu přímý vztah. A on se tady brodí v zablácených výsadkářských botách vrstvou klenového a jasanového listí pustým lesem severovýchodního kontinentu a očekává, že se setká s nikomu nepotřebným železným kancem. Nikomu nepotřebným... Stop! Odkud tohle sebral? Spíš z čeho to vyvodil?
„Actione," obrátil se Jason k bratrovi, čímž přerušil dlouhotrvající mlčení. „Řekni mi, proč se sem, kromě nás, nikdo nevydal, aby to nebezpečné zvíře ulovil? Vždyť ta zpráva byla určena všem!"
„Protože hrdinů bylo ve všech dobách vždycky málo," odpověděl Action. „Ani dnes se zdaleka ne každý odváží vydat na nebezpečnou stezku rituálního lovu."
„Co je to rituální?" chytil se Jason posledních slov.
„Copak jsi na to zapomněl?" podivil se Action. „Tady je přece taková tradice již odpradávna. Dospívající mladíci se v rámci rituálu vydávají na lov k úpatí hory Bilion..."
Nyní si Jason vzpomněl. Teď již poznával místa, kudy kráčeli. Všude okolo jen les, navíc mžení, mlha, ranní opar před rozedněním. Když znovu vyšli na volné prostranství, spatřili skrze matný závoj deště temné obrysy hory Bilion, porostlé trnitým křovím, a v Jasonově paměti se rázem probudily dětské a chlapecké vzpomínky. Nyní se skutečně nalézali nedaleko rodného domu, jenže nemířili k němu, ale k úpatí hory.
„Nejednou jsem se zúčastnil takového lovu," usmál se Jason. „Pamatuješ si, Actione, že už od dětství jsem nesnášel dodržování všelijakých pravidel? Jenže jsem je poslouchal kvůli těm potvorám. Bohové prý na nás každý podzim sesílají zkoušku v podobě strašlivé obludy, pokaždé jiné... Pamatuji si to dobře?"
„Správně," přisvědčil Action. „Mně ještě vyprávěli, že hora Bilion je dávná skládka radioaktivních odpadů a kolem ní se pořád rodí nevídaní mutanti."
„Slyšel jsem jinou hypotézu," namítl Jason. „Prozradil mi to jeden voják u sklenice piva. Nedaleko odsud je prý umístěn celý komplex podzemních laboratoří, kde lidé s náramenníky vyvíjejí nové typy biologických zbraní. Čas od času se nějakému válečnému „výtvoru" podaří odtud uprchnout. Nebo prý dokonce neutíkají, ale speciálně je vypouštějí v rámci polních zkoušek."
Meta tradičně ožila při slovu „zbraně" a okamžitě se vmísila do hovoru:
„Nedal by se získat kontakt na zdejší vojáky v rámci výměny zkušeností? Co říkáš, Jasone?"
„Myslím si, že by zdejší vojáci s jejich omezenou fantazií těžko mohli vytvořit něco, co by neznal náš starý známý Solwitz. Záleží také na tom, kdo má zbraně!"
„Samozřejmě," popíchla ho Meta, „pokud nezapomeneš na čas, který jsi strávil, dokud jsi nevymyslel, jak se ty zbraně vyrábí a používají. To ostatní už bylo skvělé..."
„Přátelé, pozor!" přerušil je Action. „Už jsme vstoupili na nebezpečné území."
Nevěděl, že Pyrrané jsou vždy a všude připraveni čelit nebezpečí, i když se zdá, že jsou něčím zaujati, rozhovorem nebo prací.
„Odkud má přijít?" zeptala se chladně Meta.
„Odkud bude chtít," pokrčil rameny Action.

A právě v té chvíli se objevil železný kanec. Neočekávanost, s níž monstrum zaútočilo, si skutečně zasloužila veškerou úctu. Prostí farmáři se opravdu nemohli odvážit vydat se na rituální lov. I profesionální lovec a zkušený mezihvězdný poutník Action by riskoval vlastní krk, kdyby šel do lesa sám. Ani Jason by nemohl přísahat, že je dostatečně připraven na boj s obludou. Ano, rozhlédl se, třímal pistoli (nač ji tasit, když sama vskočí do dlaně?), to vše se mu podařilo, ale... jako první samozřejmě střílela Meta. Co by se s nimi stalo, kdyby netrefila... raději o tom neuvažoval.
Kanec byl obrovský jako vzrostlé tele, hříva, na pohled ostrá jako kovový kartáč, měla barvu přírodního kovu a stejně se blýskaly kly a kopyta. Úctyhodný exemplář! Ještě úctyhodnější však byla jeho reakce na výstřel. Kanec uskočil, zahalen bleděmodrým třpytícím se obláčkem, a na jeho kůži nebyla ani stopa po pyrranských trhacích střelách, smrtelných pro vše živé. Prý zvíře! Nějaký robot se silným ochranným silovým polem s impulsní účinností. Takové pole vyžaduje velice složité schéma zapojení! A žere energii tak, že by se za kancem měl táhnout kabel minimálně tlustý jako ruka. Zatímco tohle... ba ne, přece jen to bude nějaké zvíře - má uslintaný rypák a z huby mu smrdí jako obyčejnému praseti. Do útoku se vrhá se sveřepostí zdivočelého dobytka.
„Takhle nám v pistolích brzo dojdou náboje," blesklo Jasonovi hlavou. „Není ani čas uvážit, kudy odsud. Pro začátek by to chtělo vylézt na strom, udělat si malou přestávku."
Action však jako lovec a téměř místní obyvatel samozřejmě znal lepší variantu.
„Stůjte! Odlákejte jeho pozornost!" vykřikl. „Musím se k němu dostat zezadu."
Jason si teprve nyní povšiml, že Actionova zbraň je dost zvláštní. Ze všeho nejvíc se podobala pušce pro podvodní lov. Jenže nepoužívala střely, ale tenké pevné jehlice.
„Chci ho dostat, ale nechci poškodit kůži," vysvětlil Action. „To je důležité. Vy pracujete příliš hrubě. Klidně byste použili i plamenomet. Zvíře shoří a nebude se čím pochlubit!"
Byl nejvyšší čas přerušit diskusi, protože se kanec rozběhl k novém útoku. Kupodivu všechno proběhlo úspěšně. Stříleli jako o život do ochranného pole, které jako by začalo slábnout, odlákali pozornost rozzuřeného kance na sebe a zkušený Action do hřívy na zátylku lesklé kovové obludy cílevědomě vystřelil jehlici. Všechno bylo v pořádku, jenže... i tentokrát je kanec překvapil nepředvídanou reakcí. Zatočil se na místě, vztekle zakvičel a pak se vyřítil mezi stromy, kde se ukryl v hustém křoví. Trvalo to však jen chvíli, neuběhla ani minuta, když se zase začal pohybovat, lámal větve, chrochtal a funěl, stále hlasitěji a vztekleji. Nikomu se pochopitelně nechtělo jít ověřit si, za jak dlouho zvíře chcípne po smrtelném jedu, který, jak Action tvrdil, byl nanesen na jehlici.
„Tak co, změníme taktiku?" navrhla Meta.
Nikdo se však ani nestačil zeptat na její návrh, protože ze strany od okraje lesa nečekaně přispěchala posila.
Měkkou kočičí chůzí se k nim přiblížil zlatovlasý mladík, oblečený v těsně obepnuté kombinéze. V rukou držel dlouhý zaostřený předmět, nesl ho jako kopí, a kolem hlavy se mu leskla tenká jemná síťka připomínající závoj.
Nově příchozí byl tak krásný a jeho pohyby byly tak sebejisté a přesné, že všichni mimoděk strnuli v očekávání, dalo by se říci až v předtuše, slavnostní události. Stalo se. Tenkým melodickým hvizdem mladík vyvolal kovového kance z úkrytu, a když se sveřepé zvíře vyhrnulo z křoví a zamířilo k zlatovlasému odvážlivci, ten již byl plně připraven k odražení útoku. Lesklé ostré kopí se bezchybně zabořilo do pravého oka nestvůry. Nebylo to však kopí, byl to nějaký rafinovaný přístroj: po celé délce se nazelenale rozzářil a jeho povrch, doposud rovný, se změnil v hrozivě zvlněný. Ostrý nástroj se začal otáčet kolem své osy a začal se nořit stále hlouběji a hlouběji. Oko kance se vyboulilo, zazářilo sytě krvavým svitem, pak prasklo a začalo se z něj kouřit. Zvíře strnulo doslova jako paralyzované. Mladík, neztráceje čas, vytrhl nazelenalé kopí a okamžitě je vrazil i do levého oka. Všechno se přesně opakovalo: otáčení, vyboulení, kouř. Kanec potom upadl a k šedému nebi trčely jeho kovem se lesknoucí kopyta.
Jasonovi bleskl hlavou nesmělý dohad: „Není to stroj ani zvíře, je to - android, tedy kancoid. U všech jsou jejich slabinou oči. Samozřejmě, takový vrták pronikne všude... ze všeho nejlepší bude zjistit, kdo je ten mládenec."
„Jak se jmenuješ, mladý hrdino?" zeptal se Action, čímž Jasona předběhl.
„Říkají mi Eskli, celým jménem Esklapius," představil se důstojně vítěz nad kancem. „Jsem nový žák

zdejšího farmáře Cheirona, známého svým nadáním, který vychoval již nejedno pokolení dobrých bojovníků."
„To je vynikající, Eskli!" spráskl ruce radostí Action. „Vždyť my dva s Jasonem jsme také jeho odchovanci."
„Slyšel jsem o vás mnoho," řekl Eskli a uctivě se uklonil s rukou na hrudi, přičemž udělal krok vzad. „Moudrý Cheiron mi vás nejednou dával oba za příklad."
Tento podivný dialog Jasonovi stále víc připomínal scénu ze staré divadelní hry, jen herci byli oblečeni do kostýmů, které neodpovídaly ani času, ani místu. Pocit něčeho nedobrého, který se v něm zrodil již na kosmoportu Porgorstorsaandu, propukl s novou silou. Byl nejvyšší čas vše pochopit, probudit se z tohoto divokého snu, ale když pohlédl na Metu, pochopil, že si má vzít příklad z Pyrranky, vždy v libovolné situaci praktické. Nevšímajíc si rituálního (nebo jakého) žvanění místních obyvatel, sklonila se k tělu chcíplé obludy a pozorně studovala jeho kůži, kopyta, kly a další „zvířecí"... ústrojí. Ano, slovo „ústrojí" se samo dralo na jazyk. A přece to bylo zvíře. I když hříva byla skutečně kovová, kopyta také a z vypíchnutých očí trčely ohořelé kabely v plastové izolaci.
No tak, kdepak jsme nedávno viděli něco podobného? Odvahu, Jasone, do toho! Už sis vzpomněl, jen se bojíš uvěřit. A pročpak se bojíš? Snad ne proto, že Pyrrus je již tvojí téměř domovskou planetou a tenhle starobylý Saand tím spíš? Co z toho vyplývá? Přece ještě jeden článek do logického řetězce! Ano, je to tak, bodlinatec i kovový kanec útočili na tebe, Jasone. Pyrranský zákeřník trefil tvoji Metu, aby jí zabránil jít s tebou, zdejší kanec sice útočil na všechny, samozřejmě, od toho je kanec, jen hlášení o jeho zjevení na kosmoportu nebylo náhodné, to bylo vypočítané na minutu. Žádná náhoda! To hlášení bylo určeno přímo tobě, Jasone. Všechno mají promyšlené dopředu. Jenže kdo to má promyšlené? A proč?
Proud myšlenek přerušil Eskli, který se k nim přiblížil zezadu a oběma (i Metě) vysvětlil jako odborník laikům:
„Copak nechápete, že je to kyborg? Je to taková směs živé hmoty a stroje. Cheiron mi o nich vyprávěl, v poslední době sem podobné příšery zabíhají stále častěji, už jsme se s nimi naučili bojovat. Tohle je například zdruntel, vyzkoušejte si ho."
„Dobrý zdruntel," pochválil Action a opatrně ohmatával dlouhé kopí, které bylo opět hladké a černé. Teprve nyní byla vidět uprostřed kopí světlá rukojeť z měkkého materiálu s řadou ostrých výstupků, šikovně zapadajících mezi prsty.
„Kompletuje se šmuzedou?" vyptával se odborně Action, který, jak se Jasonovi zdálo, hodlal předvést svou erudici.
„Ne," řekl Eskli. „Šmuzeda je vždycky samostatná. Ovšem..." pozvedl oči k nebi a okusoval si spodní ret. „Jste chlapík, Actione! To je vynikající nápad: cyklofotní zdruntel s podstvolní šmuzedou. Hned zítra na tom začnu pracovat!"
Meta se ještě ani nestačila seznámit s principem fungování absolutně jí neznámé zbraně, alespoň podle názvu, ale oči se jí už rozzářily. Lovec, milovník zbraní, a Pyrranka - to byla výbušná směs, jejich rozhovor měl šanci se táhnout ještě hezky dlouho.
Jason už uvažoval, jak nejdiplomatičtěji přerušit právě se rozhořívající válečně - technickou diskusi, když mladý Eskli s rozhodností staršího prohlásil:
„Dost, promluvíme si až potom. Pomozte mi odnést toho kyborga do vozu."
Kyborg byl pořádně těžký a nebýt Mety, určitě by to trvalo hezky dlouho, než by úlovek dotáhli k vozu. Pyrranka kance popadla za kly a téměř bez námahy nadzvedla těžkou, zvlášť silně pokovenou hlavu a masivní šíji a umožnila jim tak prostrčit pod břichem kance silný dvoumetrový doubek. Eskli a Action ho teď nesli po obou stranách za konce a Jason jim pomáhal, držel zvíře za kopyta. Přesto to nebylo lehké. To, co Eskli nazýval vozem, se ukázalo docela přiléhavým, byl to čtyřosý stroj s velkými šípovitými koly. Kance hodili do špinavého nákladního prostoru (zřejmě od podobných nákladů) a vyrazili.
Jason si už vzpomínal - nebylo třeba jet daleko. Vždyť mířili k farmě, na níž on i Action prožili dětství. Nestihli si proto ani nijak popovídat. Tím spíše, že motor vozidla dělal strašlivý rámus, ostatně jako většina mechanismů na této planetě.
„Poslyš, mládenče," snažil se Jason překřičet řev motoru, „mohli bychom si vzít tuhle trofej s sebou, až

budeme odlétat?"
„Zeptejte se Cheirona," zařval v odpověď Eskli. „Ale pokud vím, z naší planety nic takového odvážet nepovolují."
„To určitě!" zahučel si Jason pod nos, přestože ho mohla slyšet jedině Meta. „Jak často jsem si dělal hlavu z nějakých zákazů?!"

Domek starého Cheirona se kupodivu za ty dlouhé roky v ničem nezměnil. Stejná lomená střecha s červenými taškami, stejné tmavé trámy stěn, porostlé mechem a divokým vínem. Dokonce i vrzající schodiště nahoru, stůl uprostřed velké světlé místnosti a tlusté skleněné džbánky s domácím vínem nebo pivem. I Cheiron byl pořád stejný: šedivý, opálený, vysušený sluncem a větrem, jako by nestárl. Marie však stárla. Ležela v druhé místnosti u otevřeného okna a jen oči se jí pohnuly k příchozím.
„Jak jsem šťastná, mé děti, že jsem vás mohla před smrtí uvidět! Pojďte ke mně, chlapci, chci vás políbit."
Hlas měla slabý, ale slova zněla čistě a jasně.
„Odchod z tohoto světa není tragédie," řekla Marie. „Všechno má prostě svůj čas. Prožila jsem dlouhý život, dnes nemusíte být smutní. Mohu klidně umřít, když tu u mě stojíte dospělí a krásní. Jasone, to děvče, to je tvoje manželka?"
„Ano," odpověděl Jason s několikavteřinovou odmlkou.
Meta se sotva znatelně usmála, když po něm hodila očima.
Stará žena se odmlčela, zřejmě se jí těžko mluvilo.
„Děti moje, mohla bych vám povědět mnoho věcí, které pro vás budou důležité. Už to ale nestihnu. Doufám však, že vám Cheiron předá vše, co jsem mu přikázala. Teď už jděte. A nebuďte smutní. Nejlepší lidé ještě na staré Zemi vždy umírali s radostí a nikoho svojí smrtí nerozesmutňovali. Hodně štěstí, děti!"
Potom jedli a pili, bylo nachystáno množství čerstvého přírodního jídla, připraveného podle starobylých farmářských receptů z drůbeže, vepřového masa a ryb a speciálně - na Jasonovu žádost - dobře uleželá whisky, kterou byl Cheironův dům vždy proslavený. Pronášeli přípitky, vyprávěli veselé historky, vzpomínali na uplynulá léta, snažili se čelit smutku, jen žádné písničky nezpívali. V jednu chvíli Cheiron na okamžik vyšel, vrátil se a přímo na prahu pronesl velice tiše, jako by vydechnul:
„Umřela."
Teprve potom začal zpívat.
Píseň byla v nějakém Jasonovi neznámém nářečí, slavnostně smutná, ale zároveň veselá, jako by se v hloubi nápěvu rodila radost. Plně to odpovídalo posledním slovům jeho matky.
Když Cheiron přestal zpívat, nalil všem ještě jeden pohárek, mlčky ho vypil a náhle vzal do ruky telefon. Zavolal lékaře, pohřební službu, podal zprávu žijícím vzdáleným příbuzným a pak přikázal Esklimu, aby na stroji objel sousední farmy. Ať už proto, že tamější obyvatelé neměli telefony, nebo to místní zvyk předpisoval právě tak, prostě o pohřbu je bylo třeba zpravit.
„Tak co, mládeži," pronesl Cheiron, když odložil telefon a sedl si zpět ke stolu, „doktor tu bude tak za hodinu, za dvě. Ostatní ještě později. Rozhodněte se sami, jestli se zdržíte na smuteční obřad. Rozhodněte se podle toho, co vám teď řeknu. Marie měla hodně dětí. Před smrtí však chtěla vidět pouze tebe jediného, Jasone. Promiň, Actione, bylo to pro ni velice důležité. Třebaže..."
Cheiron udělal v řeči přestávku, aby si zapálil dýmku. Meta po očku pohlédla na Jasona, ale ten nehnul ani brvou: no a co, ať si stařík kouří, vidíš, že to se mnou ani nehnulo, prostě si toho nevšímám.
„Abys tomu rozuměl, Jasone. Marie tě sice kojila, ale neporadila tě. Teď musíš znát pravdu," dodal Cheiron namáhavě, náhle se rozkašlal a na dlouho se odmlčel, snad aby měl Jason čas přebrat si, co bylo řečeno.
Jason to však přijal klidně. Koneckonců je jedno, z čí je krve. Rodná matka a rodná planeta se pro něho už dávno staly abstraktními pojmy. Zato na Metině tváři se náhle objevil nelíčený údiv.
„To je divné," blesklo Jasonovi hlavou, „odkdy začaly Pyrranku zajímat problémy rodinných vztahů?"
Cheiron se náhle obrátil přímo na ni:
„Meto, pamatuješ si na svou matku?"

„Velmi málo, měla jsem pět roků, když zemřela. Jmenovala se Okaira."
„Správně," řekl Cheiron nečekaně. „Okaira byla moje dcera. Poznal jsem tě Meto, jsi jí velice podobná."
Jason měl pocit, že mu podlaha začíná mizet pod nohama.
„Má to snad znamenat, že jsme se dopustili krvesmilstva?" vyklouzlo mu z úst.
„Ne, Jasone, uklidni se. Nejsi ani můj syn, a právě proto teď nadešel čas, abych ti všechno řekl."

5

„Planeta se jmenovala Iolkos. Desátá v řadě v systému Hélia, bílého obra, v kulové hvězdokupě poblíž středu Galaxie. Podrobnosti lze nalézt v každém průvodci. Stručně řečeno, je to pořádně horká planeta. Na rovníku se žít nedá, celý povrch je pokryt vodou, horkou jako v samovaru. Pouze na severním pólu je velký kontinent. Osídlený. Není to tak dávno, asi padesát let podle místního času, možná i méně. Je to sice divné, ale je to tak. Na Iolku se usadili zvláštní lidé. Měli veškerou techniku, ale ta časem odešla a novým výzkumům se bránili. Ani kosmodrom nepostavili. Všichni, kdo chcete navštívit Iolkos, buďte tak laskaví a přistaňte v oceánu, je naštěstí velký a trefit se do něj není těžké. Pak připluje flotila lodí (plachetnic a veslic, pochopitelně dřevěných), která vzácné hosty uctí vínem a masem, ovšem na nezvané může klidně i střílet - z pušek. Na střelný prach na Iolku nezapomněli a vyrábějí ho po celou dobu. Potravy je na planetě vždy dostatek, příroda na jediném kontinentu nešetřila. Takže tamním lidem ani nějaký pokrok nijak zvlášť nechybí. Po celých těch pět desetiletí se většinou nic nezměnilo, pravda, časem se osadníci rozdělili na dvě skupiny: na patricie, kteří disponovali všemi pozůstatky techniky, včetně kosmického spojení, a otroky, kterým nedovolovali přiblížit se ani ke koňům, natož ke strojům. Tak to šlo dlouhé roky, ovšem, což je charakteristické, jedni i druzí byli sytí, jedni i druzí žili v rodinách a vychovávali děti a jedni i druzí se čas od času účastnili krvavých turnajů, končících smrtí, kde přežívali jen ti nejsilnější. Patriciové, narozdíl od otroků, občas provedli dvorní převrat, tehdy jedna rodina vystřídala druhou u moci nebo, což bylo častější, syn svrhl z trůnu otce, bratr bratra, otec potomka. Takové mravy tam panovaly.
Tak, tak. Před padesáti lety vládl na Iolku král Aison, syn velikého Kreta. Kret byl u národa velice oblíbený. Přímý potomek prvních osadníků se jako jeden z mála pokoušel vytvořit na planetě, když ne materiálně - technické, tedy alespoň morálně - právní osnovy civilizace. Syn došel ještě dále než otec, tím spíš, že vládu obdržel ne následnictvím, ale v důsledku tradičního převratu. Aison vyhlásil na planetě klid a mír, věčnou vládu své dynastie, zákaz krvavých turnajů, stejná práva pro všechny, styky s bohy z vesmíru a tak dále. Bohužel ne všem -zdaleka ne všem! - se líbily takové perspektivy.
Aison měl nevlastního bratra po matce - Fella, syna Poisona, toho, který velel námořní flotile na planetě Delfy. Hlavně Fellovi se nový vítr nelíbil. Sám totiž také usiloval o moc, a proto mu byly všechny prostředky dobré. Dlouho neuvažoval, podřezal všechny Aisonovy věrné a samotného krále - vydařený sourozenec! - sesadil, ale nechal žít jako obyčejného otroka ve městě.
Tehdy se Aisonovi narodil syn. Pojmenovali ho Daimed. Místní proroci mu ihned předpověděli skvělou budoucnost. Copak se něco takového dá utajit před novým králem -diktátorem? Fell se pochopitelně vyděsil, cítil se dítětem ohrožen. Jak všichni na Iolku věděli, byl to ničema, který se ničeho neštítil. Aison se proto rozhodl, že svého nelítostného bratra ošálí. Vyhlásil, že dítě zemřelo, a vystrojil na jeho počest slavné pohřební hry. Hry se zaplatily z městské pokladny, protože si všichni v Iolku bývalého krále dobře pamatovali. Nepřeřekl jsem se: hlavní město se jmenuje stejně jako planeta, Iolkos. Ačkoliv se slavnostní pohřeb syna otroka příčil zákonům tohoto světa, Fell s tímto příměřím souhlasil, vždyť pro něho to byl svátek. Naivně se domníval, že nad bývalým králem zvítězil, ve skutečnosti to však bylo naopak, Aison ho přechytračil.
Chlapce Daimeda dal na vychování mně. Přijal jsem ho jako vlastního a dal mu nové jméno, připomínající jméno otce - Jason. Další jméno mi poradili mudrci - dinAlt.
A teď se zeptej, odkud to všechno vím."
Jason mimoděk sáhl do kapsy a zapálil si dříve, než Meta stačila cokoliv říct. Pyrranům se nikdo nemůže rovnat v rychlosti reakcí, ale se slovy je to u nich složitější. Moc se s nimi nepřátelí.
„Teď říká, ptej se..."
Ovšem i tak by se v tomto místě vyprávění starého Cheirona Jason nezdržel otázky.

„Ale jak ses tam dostal, otče?!" vykřikl, sotva vyfoukl dým po prvním potáhnutí. „Stačí si jen pomyslet, kde je Iolkos a kde Porgorstorsaand!"
„No právě - kde!" ne zcela srozumitelně zareagoval Cheiron a nadlouho se odmlčel.
Vyprázdnil další skleničku, zamyšleně rozžvýkal osolený kořen ředkve, vyplivl do misky tuhá vlákna a pomalu pokračoval:
„Jednou, to jsem byl ještě velice mladý - nebudu říkat, jak je to dávno - ke mně u severního úpatí hory Bilion ve starém jehličnatém lese, který už v té době byl velice starý, přišel mudrc a zeptal se mě: „Chceš vidět místo, odkud se na planetě zjevují ta podivná zvířata?" Řekl jsem prostoduše: „Chci," ale hned jsem dodal: „Vojáci nezjistí, že jsem s tebou mluvil?" „Ne," řekl a já mu hned uvěřil, protože všichni vědí, že mudrci nikdy nelžou. Dlouho jsme stoupali, téměř až na vrchol hory, prodírali se trnitým křovím, prolézali úzkými štěrbinami a nakonec dorazili do obrovské jeskyně. Když si oči zvykly na přítmí, zjistil jsem, že se v nejvzdálenějším koutě něco skrývá. Bylo to tak černé, že ani plameny mé pochodně, ani mohutný paprsek světlometu, jaký používají kosmičtí výsadkáři, který se náhle objevil v mudrcově ruce, nebyly schopny se vypořádat s podobnou temnotou, utápěly se v absolutní tmě jako zlatý řetízek v nádobce s inkoustem.
„To je rvanavr," vysvětlil mi mudrc. „Vejdi do něj a poznáš mnoho nového o světě kolem sebe." Jeho prohlášení bylo, mírně řečeno, podezřele. Vůbec mi nezaručovalo bezpečnost, dokonce ani nic konkrétního neříkalo. Přesto jsem udělal krok. Vždycky jsem miloval poznávání všeho nového. Kromě toho mě přesvědčil ten výsadkářský světlomet. Jedině starší důstojníci byli oprávněni něco takového nosit, kdepak mudrci... to jsou obyvatelé lesů! Všechna síla jejich legendární magie je v hliněných amuletech se zapečenými kůrovci uvnitř nebo v ocásku zeleného lemurida, zavázaného na složitý uzel. A tenhle mudrc má takový světlomet. Bylo to něco nového. Neočekávaného.
Udělal jsem krok.
Ocitl jsem se rázem na břehu moře. Laskavého teplého moře. Rudohnědé vlny ověnčené citronově žlutými chocholy omývaly jasně oranžový písek a listí neznámých stromů přecházelo do modra. Dýchalo se lehce a svobodně, a ty vůně! Nedaly se s ničím srovnat. Nevím, jak bych to vysvětlil, nebylo to jen vnějšími znaky, ale ihned jsem pochopil, že jsem se ocitl na jiné planetě, možná i v jiné galaxii. Bylo to nádherné a zároveň strašné. Ohlédl jsem se. Černá skvrna se chvěla pod blízkým stromem jako zlověstné znamení ve větru. Vstoupil jsem do ní zpátky.
„Teď už tak můžeš chodit bez mé pomoci," oznámil mi mudrc. „K tomu rudému moři?" vyzvídal jsem.
„Nejen to. Můžeš procházet do nejrůznějších světů. To se naučíš. Už mě nepotřebuješ." A chtěl odejít.
„Počkejte!" vykřikl jsem. „Proč jsem právě já dostal tuto možnost? Chci to vědět." „To je oprávněný požadavek," souhlasil. „Nevím ale, zda tě odpověď uspokojí. Na některých planetách to vysvětlují velice jednoduše - je to vůle bohů. Na vaší planetě (opravdu v té chvíli řekl vaší, ne naší) se k bohům stavíte poněkud jinak, takže ve vámi používaných termínech se prostě považuj za nejlepšího představitele národa. Myslím, že kdyby tě znali všichni lidé z celé planety, jejich volba by padla právě na tebe, Cheirone."
Tak jsem se stal vyvoleným. Věř mi, Jasone, že dodnes nevím kým a jak. Opravdu jsem se naučil používat tenhle mimoprostorový průchod, který jsem pro sebe nazýval rvanavr. Mudrc mi vysvětlil, že slovem „rvanavr", které je stejné, čteno z kterékoliv strany, dávní předkové označovali místo, kde čas plyne na obě strany současně, prostor je stlačen jako harmonika a není těžké jím putovat na libovolnou vzdálenost. Zkrátka rvanavr není označení ani jméno nějakého vědce, jak jsem si zpočátku myslel. Klidně jsem mohl použít název, jaký bych chtěl. Akceptoval jsem však nejen termín, ale i samotný proces. S podnapilým starším důstojníkem jsem vyměnil kůži gigantického pětistopého medvěda za podrobnou hvězdnou mapu Galaxie společně s tlustým průvodcem obydlených planet, který k ní patřil, a postupně se naučil cíleně se pohybovat v prostoru.
V mé kolekci se objevily oblíbené světy, na nichž jsem se zdržoval dlouho, jejich obyvatelé mě uznávali, někde mě považovali za boha, někde za poloboha a jinde za tajemného cizince. Někomu jsem pomáhal já, někdo pomáhal mně. Jedno pravidlo však zůstávalo neměnné. Rvanavr otevíral průchod pouze na planety s nízkou úrovní technologie. Promiň, ale Porgorstorsaand mezi nimi vyčníval... jako nejrozvinutější svět. Když jsem později zjistil, co je to Liga světů, pochopil jsem, že na planetách, které

jsou členy této organizace, je existence černé skvrny rvanavru principiálně nemožná. Proč, to nevím dodnes. Aleje to tak.
Iolkos se stal mou oblíbenou planetou právě v době, kdy na ní začal panovat tvůj otec, Aison. Mohl jsem odmítnout jeho prosbu, abych novorozeně ukryl zde, v klidném lesním zákoutí? Byl jsi jeho poslední nadějí, požádal mě, abych počkal do tvých dvacátých narozenin a teprve pak ti řekl pravdu. Jeho prosbu jsem nesplnil, protože jsi všechny přechytračil a utekl od nás už o dva roky dříve. Hledal jsem tě po celou tu dobu. Jenže pouze na planetách, na které jsem se mohl dostat rvanavrem. Tys ale na ně nezavítal, podle tebe tam nebylo co dělat. Měls raději technicky vyspělé, komfortní světy, kde žili bohatí a náruživí hráči, ze kterých jsi snadno mohl vytřískat peníze. Na Pyrru jsem byl dlouho před tvým příchodem. Zůstala tam moje dcera Okaira. Podobala se své matce a podivná romantika války ji přitahovala víc než putování kosmem. Nepodařilo se mi ji přemluvit, aby opustila rodnou planetu. Vlastně, proč se ti to snažím vysvětlit... pochopitelně jsem se domýšlel, že zahynula - na Pyrru se málokdo dožije stáří - jenže jsem to nevěděl, ani nemohl vědět, protože od určité doby se Pyrrus před rvanavrem „zavřel".
Jednou jsem narazil na planetu Uppsala, kde jsi čirou náhodou pobýval i ty, Jasone. Pamatuješ, po té havárii, kterou jsi způsobil na lodi toho podivína? Málem jsi tam zahynul, ty blázne! Všechno vím. Minuli jsme se jen o pár roků, ne víc, ale už jsem slyšel velice krásné legendy, které tam o tobě vyprávěli Mastreguloj i Perssonoj.
Snil jsem o tom, že si opatřím nebo postavím hvězdolet. Bláhový sen! Tady jsem jenom farmář, na jiných planetách jsem pouze host, i když mě nazývají bohem. Zbývalo mi jen jedno - čekat. Tak jsem čekal. Jak vidíš, ne nadarmo. Doufám, že chápeš, že se teď musíš vypravit na Iolkos, abys potrestal ničemného Fella a vrátil zákonnou vládu svému otci?"
„Promiň, Cheirone," řekl Jason, když trpělivě vyslechl ten nekonečný monolog. „Ale tohle bylo potřeba udělat před třiceti lety! Možná že teď už nejsou Fell ani Aison naživu. Navíc tam mohlo za tu dobu proběhnout ještě dalších pět nebo deset převratů."
„Mohlo," přisvědčil Cheiron, „jenže neproběhlo."
„Jak to víš? Tys tam nedávno byl?"
„Ne, poslední roky se i tam rvanavr otvírá stále méně a méně často. Alespoň vidíš, jak je to umíněné zařízení! Někdy mě to prostě nechtělo propustit a jindy zase provádělo všelijaké triky s časem. Mohl jsem někde prožít rok a vrátit se sem za den a jindy jsem odešel jen na minutu a ztratil měsíc zdejšího života. Marie si na podobné věci zvykla už dávno, a kdyby byly nějaké nepříjemnosti s místní vládou... možná bych i opustil Porgorstorsaand, jenže to bych nesplnil slib daný tvému otci. Na to jsem neměl právo, a proto jsem po světech cestoval stále řidčeji, bál jsem se riskovat. Když ale můj známý mudrc Qachanofabr viděl, jak trpím, začal mi sdělovat poslední novinky z mnoha různých planet. Právě nedávno mi řekl, že na Iolku ještě stále vládne Fell a tvůj otec Aison jako dříve na tebe čeká. Je ještě dost mladý, aby mohl vládnout své zemi. Pochop, Jasone, tvůj otec, a dokonce i jeho bratr - to nejsou obyčejní lidé. Viděl jsem je na vlastní oči a ihned to pochopil. Tak, a to je všechno. Nastal čas, abys odešel."
Cheironovi vyhasla dýmka, vyklepal ji o okraj stolu a s farmářskou pečlivostí jako předtím prostřel ubrus. Jason vykouřil prakticky dvě cigarety po sobě a teď si chtěl zapálit třetí.
„Poletíme teď za tvým otcem?" zeptala se náhle Meta, čímž upozornila na svou přítomnost.
„Ano," řekl Jason rozhodně.
Ještě si ani nestačil v hlavě zformulovat argumenty pro takovou změnu plánů, ale už cítil, že jiná možnost není.
„Ale jak..." začala Meta.
Jason si již také položil tuto otázku, ale podobných jak" se mu zjevilo víc než Metě. Tedy pokud ne více, rozhodně ne méně. Pokusil se spojit všechny své povinnosti do jediné a měl pocit, že se mu to podařilo.
„Poslyš, Meto, Iolkos se nalézá ve stejné kulové hvězdokupě, kde kolem svých sluncí krouží i planety Egrisi a Orchomen. Mám pravdu, otče?"
„Máš, chlapče. Ale co ty víš o těch planetách?"
„Mno," protáhl Jason mnohoznačně, zjevně se chystaje k vyprávění.
Meta však rozhodně pozvedla ruku:

„Dost, Jasone! Ne teď. Zapomněls, že máme málo času? Čekají nás na Pyrru. A navíc je nutné do středu Galaxie letět ve velké lodi, v bitevníku. Vždyť jsme už o tom spolu mluvili. Jediné, co ještě musíme udělat tady na „pohostinné" planetě Saand, promiňte mi ten obrat, je, že musíme vystoupit na horu Bilion a zblízka si prohlédnout ten slavný rvan... vran..., to je jedno, jestli tam ještě je. Možná že spolu projdeme přímo tam, kam je potřeba. Trápí tě ještě něco?"
Jason se nad těmi slovy zamyslel a teprve nyní obrátil pozornost k Actionovi. Cheiron i Meta také pohlédli na lovce, který jako by nic nevnímal. Seděl, zakrýval si obličej rukama a vůbec se neozýval. Když na sobě ucítil upřené pohledy všech tří, zvedl hlavu a tiše řekl:
„Nemohu s vámi letět."
„Tak neleť," zavrčel přímočaře Jason. „Jsem rád, že jsem tě viděl. Jsi svobodný, máš svou vůli. Ty máš své povinnosti, my také. Není třeba zbytečně přidělávat problémy. To říkával William Occam."
Jason nikdy nepromeškal možnost blýsknout se nějakým citátem předků.
„Už jste to udělali," řekl smutně Action. „V podstatě už od dětství jsem byl občanem dbalým zákonů své planety. Proto jsem neměl slyšet všechno, co tu bylo řečeno. Nechyběla mi odvaha vstát a odejít. Jestli se teď o všem dozví vláda, zbaví mě lodi i lovecké licence."
Jasona to vyjádření pořádně dopálilo, ale Meta řekla vcelku laskavě:
„Hlavně že tě nezabijí. Ve všech ostatních případech ti pomůžeme. Věř nám."
Právě za to ji Jason vždy miloval, za její přímočarost. Action pohlédl na krásnou Pyrranku divokýma očima, ale v odpověď se neusmál.
„Nechci riskovat," zamumlal tiše. „Promiňte."
Vyšel z pokoje. Radši pozdě než nikdy.
Tehdy Jason pronesl úmyslně zvýšeným hlasem:
„Toho železného kance odsud musíme odvézt za každou cenu."

6

Hora Bilion vyhlížela velmi vysoce. Většinou vše, co se nám v dětství zdá obrovské, v dospělosti vypadá menší, jako hračka, někdy i k smíchu. Hora Bilion však jako by rostla zároveň s Jasonem. I teď mizela nad oblaky a její vrchol nebyl pokryt trnitým křovím, ale sněhovou čepicí.
Meta celou cestu absolvovala obvyklým tempem, tedy rychlostí střemhlavého útoku, takže Jason ke konci již nemohl a dýchal s vyplazeným jazykem jako uštvaný pes. Netrvalo to snad ani tři minuty, když se dostali do skal a našli zamaskovaný vchod do jeskyně, a právě tehdy se před nimi náhle zjevil mudrc, doslova jako by vyrostl ze země.
„Qachanofabr," představil se. „Vím, kam se chcete dostat. Nachystal jsem vše potřebné. Jen musíte spěchat, přátelé. Rvanavr se může každou minutu na dost dlouho zavřít. Pojďme."
„Jen nás veďte, příteli," řekl Jason nedbale, cítil ale, že se ho zmocňuje v daném okamžiku nevhodné veselí.
Meta se také usmála, ale spíše ze slušnosti a dost opatrně.
V jeskyni bylo sychravo, zatuchlý vzduch, někde pod nimi hrozně hlasitě kapala voda a před očima se jim vznášela hustá mlha. Jako v lázni. „Podivné," pomyslel si Jason, „Cheiron se nezmiňoval o mlze nebo kapající vodě." Za daných podmínek bylo dost obtížné zahlédnout, ve kterém koutě se skrývá ten metafyzický vchod - východ. Když se ale Jason pořádně rozhlédl, přeběhl mu mráz po zádech, absolutně černá kaňka se až neuvěřitelně podobala Solwitzovu univerzálnímu požírači hmoty. Meta si zřejmě na jejich společného známého také vzpomněla, protože se jí v ruce reflexivně objevila pistole.
„Rychleji, přátelé," zavrčel mudrc. „Je třeba spěchat. Běžte po jednom. Jasone, jdi první."
Jason neodporoval. Když první, tak první. Jenže dveře do jiného světa se začaly očividně zavírat. Snad nepropásli jedinou šanci? Vypadá to tak!
„Rychleji, Jasone!" uslyšel za sebou hlas. „Na chůzi je už pozdě. Skoč!"
Nebylo to nutné dvakrát opakovat. Jason skočil jako do vody, rukama a hlavou napřed. Okamžitě ucítil, jak ho do té černé díry vtahuje nějaká mocná síla. Náhle se mu levá noha za něco zachytila a musel napnout všechny síly, aby ho to neroztrhlo na dvě půlky. Minimálně riskoval, že si potrhá šlachy, protože obě síly, táhnoucí ho do protilehlých směrů, byly stejné.

„Nedělej to, Meto!" zaslechl Qachanofabrův hlas, zvýšený a rozčilený, ale velmi tichý, doléhal k němu jakoby z velké vzdálenosti. „Pro všechny hvězdy a galaxie, nedělej to!"
Jason se dohadoval, co se děje. Jeho hlava už byla někde velice daleko od hory Bilion, ale noha zůstávala v Metiných rukou. Jeho věrná amazonka cítila, že se děje něco špatného, a rozhodla se jejich nečekané rozdělení řešit pyrransky přímočaře a jednoduše. Snad měla pravdu. Možná. Mudrci jsou tajemná a chytrá sorta lidí, ovšem vždy existuje riziko, že se s nimi dostanete někam, kam jste nechtěli. V každém případě však Jason hodlal být na libovolném světě s oběma nohama. Důsledkem bleskurychlého rozhodnutí bylo zapraštění přeříznutých řemínků na suchých zipech a Metě zůstala v rukou pouze bota. Obuv je pochopitelně cenná věc, hlavně pro pěšího, ale problém jejího opětného získání nebo výroby (v závislosti na okolnostech a schopnostech) se řeší daleko snáze než problém nárůstu nové nohy.
Hora byla téměř stejná. Skály, trnité křoví, pokřivené stromy. Jen nebe nad hlavou bylo jasné, modré a hluboké. I vzduch měl jinou vůni. Bylo z něj cítit moře. Po černé díře nezbyly žádné známky - nalevo, napravo ani za Jasonovými zády. Pečlivě si zapamatoval místo a pomalu se vydal dolů svahem - seznámit se s novým světem.

Cesta vysypaná protivnými drobnými kamínky zařezávajícími se do bosé nohy Jasona přivedla k řece. Za ní se v dálce tyčily věže na hradbách města. V dané situaci bylo ze všeho nejrozumnější získat informace. Přejel očima po okolí a spatřil nějakého chlapce koupajícího se blízko u břehu. S nadšením proplouval nevelkými víry nebo se cákal na mělčině. Byl nahý, nevelký vybledlý cár světlé látky ležící na plochém kameni zřejmě představoval jeho veškeré oblečení.
„Hej, chlapče!" zvolal Jason, samozřejmě v mezijazyku, který se v Galaxii nejvíce používá. „Jak se jmenuje tahle řeka?"
„Mi ne komprenas vin," odvětil domorodec esperantem.
Jason ochotně přešel na svůj oblíbený jazyk dávného Impéria a opakoval otázku.
„Tohle je řeka Anavr a tamhle je Iolkos, hlavní město naší planety," ochotně vysvětlil chlapec, jako by se tu denně setkával s podobnými přihlouplými tatíky.
„Anavr...anavr- rvanavr," zamumlal si pod nos Jason.
Tak takhle tedy vznikl ten název! Cheironovi asi připadal nejjednodušší, v esperantu, kterým se tu mluví, to slovo nemá žádný význam.
Nahlas však bodře pronesl:
„Děkuji ti, chlapče, znamená to, že jsem přišel, kam jsem chtěl."
„Jestli jdete do Iolku," místní obyvatel se zřejmě rozhodl vzácnému příchozímu věnovat, „nejlepší to máte tady přes brod. Běžte pořád rovně, je to mělké, mně je to tu po pás."
Jason mu ještě jednou poděkoval a rychle se přebrodil.
Bylo horko, oblečení mu usychalo před očima. Vyhrnul si rukávy na bundě a odhalil tím pyrranské pouzdro s pistolí na předloktí, přesunul je pro jistotu do záňadří. V případě potřeby stihne rychle tasit. I když, jak vyplývalo z Cheironových slov, místní obyvatelstvo si na techniku příliš nepotrpí, snad jedině kdyby po něm nečekaně zahájili křížovou palbu z kulometů.
Když došel blíže k městu, bylo jasné, že tu o kulometech sotva kdo něco ví. Na hradbách města patrolovali vojáci s kopími a meči a stejně vyzbrojené stráže Jason potkal u brány. Při bližší prohlídce se však ukázalo, že zpod měděných přileb, vyblýskaných do vysokého lesku, vyčnívají mikrofony a na špicích přileb se třpytí chvějící se anténky. K úplné dokonalosti, či spíše k dokreslení dokonalé absurdity, jim nechyběly ani magnetické detektory pro prověrku pravosti dokumentů a peněz. Pas ale po Jasonovi nepožadovali - jednoduše se ho zeptali:
„Kampak?"
„Hledám Aisona, Kretova syna. Jmenuji se Jason dinAlt."
Ze zkušenosti věděl, že je v podobných případech nejlepší pravda, tím spíše, když není celá. Kdo by zde mohl znát jméno, které mu dal Cheiron? Vždyť se jmenuje Daimed... všechno chce svůj čas. Ovšem pro okamžité vzplanutí emocí postačilo již jméno otce.
„Hledáš Aisona?" zařvali všichni doslova najednou. „Tak to tedy ne! Nejdříve tě odvedeme k Fellovi."
Obstoupili ho a zjevně se ho chystali když ne zajmout, tedy alespoň zkroutit mu ruce za záda.

„Není třeba, půjdu sám, souhlasím," mírumilovně zvedl neozbrojené ruce Jason. „Potřebuji si promluvit i se starým Fellem."
Podobné fráze zdejší hlídací psi nekomentovali. Jason se pokoušel během cesty městem zapříst hovor o něčem jiném, neutrálním. Ovšem pár nevinných dotazů typu: „Povězte mi, máte tu hodně děvčat na vdávání?" nebo „Pánové, co kdybychom si zašli na víno?" zůstalo bez odpovědi, takže Jason definitivně pochopil, že ho neprovádějí městem, ale že ho eskortují a podle platných zákonů (nebo co to tu měli – soubor předpisů a vyhlášek?) jsou rozhovory se zatčeným přísně zakázány.
Palác krále Fella sice zvenku ani zevnitř nevypadal nejhůř, ovšem čistotou a komfortem byl silně pod úrovní hotelů na Cassilii nebo Cliandě, o bohatých vilách Lussuozy ani nemluvě. Takže Jason žádné zvláštní nadšení pro získání vlády nad touto ubohou planetou nepociťoval. Byla tu ovšem synovská povinnost. Tedy, cosi tu bylo. Hlavně zvědavost. Hra se vlekla již příliš dlouho, bylo na čase ji ukončit. A kdo jiný než Jason by měl vědět, že když přijdeš do kasina, musíš dodržovat pravidla, která v něm platí. Nebo alespoň předstírat, že je dodržuješ.
Král Fell se zjevně šíleným výrazem v skelných očích mu kráčel vstříc v čele snad všech palácových stráží, zcela vyvedených z míry. Nakonec se diktátor ovládl a zastavil. Jeho oči však zíraly stále na stejné místo. Ne však na obličej vyzvědače, zajatého u brány.
Odkud by také Fell mohl znát obličej Aisonova syna? Určitě pravidelně nedostává modemem týdenní tajný bulletin s fotografiemi „Hledaní Zvláštním výborem"!
Ne. Král Iolku hleděl na nohy příchozího a Jason se udiveně dohadoval, zda vstoupit do místnosti Jeho Veličenstva napůl bosý, s krvácející nohou (díky chůzi po ostrém kamení), zanechávající na naleštěných parketách velmi výrazné stopy, je společensky únosné a nemůže-li to být považováno za hrubou urážku první osoby planety.
Ve snaze napravit první nepříznivý dojem Jason rychle improvizoval. V zoufalé snaze přizpůsobit se okolnímu archaickému prostředí snaživě přešel na „poetický" jazyk:
„Ó můj králi, scházeje z hor, byl jsem ještě obut, přecházeje však brod řeky Anavr, sandál jeden jsem náhodně ztratil.
Zajímavé, z jakého prastarého textu mu náhle v hlavě vytanulo slovo „sandál"? Vlastně, když se tak dívá kolem sebe, všichni chodí v sandálech. Koneckonců, na teplých planetách je to velice rozšířená obuv!
Jejím bouřlivým tokem byl odnesen v dál. Prosím o odpuštění za svůj vzhled, ó králi."
Fell ho však zřejmě neposlouchal. Držel se oběma rukama za hlavu a hleděl někam do stropu, očividně se modle ke všem místním bohům. Pak prudce spustil ruce a vydal zcela nezvyklé rozhodnutí.
„Nechte nás o samotě!" vyhnal stráže.
Všichni se vzdálili. Zůstali sami dva.
„Kdo jsi?" zeptal se král, a aniž dal Jasonovi čas na odpověď, upozornil ho: „Nepokoušej se mi lhát. Stejně zjistím pravdu. Umím číst myšlenky."
O tom posledním se dalo pochybovat a zřejmá logická nesouvislost tohoto upozornění s první otázkou a následující ostrou výhrůžkou vypovídala o nevelkých rozumových schopnostech krále Fella.
„Starý moudrý Cheiron, jenž mě vychoval, mě učil nikdy nelhat, a ačkoliv jsem poté dlouho žil ve vesmíru a poznal nemálo lhářů, jež bylo možno porazit pouze jejich vlastní zbraní, zůstanu dnes věrný hodinám mého starého učitele."
Tak mnohomluvně a květnatě začal Jason své přiznání. Pravda, mluva to byla podivná, celkem však zvukomalebná a Fell jí dobře rozuměl.
„Dnes mě nazývají Jason dinAlt, ale Aison, můj otec, žijící zde na této planetě, mě při narození pojmenoval Daimed. Jak dlouho jsem hledal svého otce a vlast! Konečně jsem zde."
„Tak k němu běž," rozhodl král Fell a nečekaně rychle tak ukončil audienci. „Přikáži svým poddaným, aby ti ukázali Aisonův dům. A stráže tě už víc nebudou obtěžovat, Daimede. Věř mi, to všechno bylo jen velké nedorozumění."
Jason mu samozřejmě nevěřil, ale mírumilovně přisvědčil a poté, co prošel nesčíslným množstvím sálů a chodeb, se ocitl na náměstí. Tam na něho čekal ne jen nějaký osamělý poddaný krále Fella, ale jásající dav. Teď už by si stráže vůči němu nic nedovolily, šlo by jim o krk. A tato rozradostnělá lidská záplava posléze Jasona donesla do dokořán otevřených dveří otcovského domu.

Samozřejmě že se muselo vypít hodně vína při přípitcích - na jeho šťastný návrat, za jeho, jak by se řeklo, zmrtvýchvstání, na jeho současné i budoucí úspěchy. Bylo tu množství zmatených řečí, ale málo rozumného. Někteří již Jasona prohlašovali novým králem, jiní vybízeli, aby se hned teď vydali bojovníci na Fellův dvůr, další navrhovali vyjížďku na moře. Jedni navrhovali lov v horských lesích a našli se i příznivci uspořádání velkého sportovního turnaje. „Se zabíjením, že?" vzpomněl si Jason skrze vinné opojení. Jenže ženy, přesněji řečeno překrásné mladé dívky, tancovaly něco stále víc a víc erotického, nevázaně kroutily bedry a všechny stále častěji odhazovaly součásti oblečení. A víno bylo velmi lehké a chutné, i když v mnoha případech neskončilo ve stříbrných džbánech a zlatých pohárech...
Nakonec vyhrála vyjížďka na moře překrásnou fregatou s jasně oranžovými plachtami, ale i tam teklo víno proudem a dívky byly ještě krásnější než ty předešlé, a Jason proto nebyl později schopen říci, co bylo dříve: koupání v laguně s teplou vodou průzračnou jako ranní rosa na malém ostrůvku ve stínu palem nebo lov v horách na divokého jelena se zlatými parohy neuvěřitelné velikosti či úžasně veselé závody v běhu v pytlích a skoky do všech stran. Přesně si pamatoval jen jedno: útok na palác se neuskutečnil, hlavně po hromadných orgiích na obrovské posteli s prachovým peřím o rozměrech stadionu. Teplé vlny, velké krásné ryby, rychlí koně, laskavé dívky, sladké víno...
Jak se později zjistilo, teprve pátý den se s otcem zbavili totálně opilé společnosti, která se tou dobu proměnila v pochmurný spolek jednotlivých osob, otrávených pitím a sebou navzájem. V očích těch lidí se nyní zračil vesmírný smutek a jejich nepevné nohy, namáhající se z posledních sil, roznesly do domovů jakási cizí těla a zpustošené hlavy.
Jason, který podobnou zkušenost nepodstoupil poprvé, automaticky hlídal po všechny ty dny své NZ, nedotknutelnou zásobu nutných pomůcek vesmírného výsadkáře - všechna k tělu připevněná pouzdra a kapsičky, včetně neocenitelného pouzdra s pistolí. Ani jedné něžné dívce, hrubému opilému námořníkovi nebo drzému mladíkovi nedovolil se dotknout ničeho ze životně důležitých věcí a zařízení.
Proto, sotva zůstali beze svědků, nejprve ze všeho vytáhl lékárničku a během několika sekund zbavil sebe i otce všech následků pětidenní pitky a dalších nepravostí.
„Kdybys věděl, jak dlouho jsem postrádal tuhle vymoženost!" vykřikl Aison. „Lékárnička vesmírného výsadkáře! Jaké blaho! Úplně jsem tu zdivočel, Jasone. Nedokážeš si představit, jaká je to hrůza - žít na tomhle světě."
„Popravdě řečeno, raději si to nepředstavuji," odpověděl Jason, „i když jsem poznal i horší. Dostal jsem se kolikrát do pěkných šlamastyk, otče... moment, a kde jsi vlastně žil předtím?"
„Nepamatuji si," povzdychl si Aison. „V tom je ta potíž. Ten prokletý Fell mi něco provedl s pamětí. Důležité údaje jsou prostě pryč. Dnes vím zaručeně jen jedno. Tahle planeta nemá spojení s vnějším světem. Od určité doby se prostě nedá zaměřit. Chápeš, udělal z ní neviditelnou planetu! Nějaká záhadná zástěna ve stratosféře sem nepropouští elektromagnetické vlny.
Lodě z jiných planet nás přestaly navštěvovat. Nepřijímáme signály galaktického vysílání, nevíme nic o jiných planetách. Vlastní kosmickou dopravu nemáme. Dokonce ani psí-spojení ne. A ta hyperprostorová díra, kterou jsi sem prošel, se otevírá řídce a nepředvídatelně. Některým se skrze ni podařilo utéct. Jsem nucen pokračovat zde ve své žalostné existenci. Je to úplně beznadějné, Jasone, úplně, žádné spojení s vesmírem. A absolutní nadvláda diktátora - despoty. Vím, že jsem se tu nenarodil, ale nemohu si v paměti vybavit, kým jsem byl dříve. Copak si na to už nikdy nevzpomenu? Snad medicína nejrozvinutějších světů... Ale jak se k ní dostat? Snad kdyby se dal nějakým způsobem vyslat do vesmíru signál, stačil by i ten nejobyčejnější - SOS..."
„Otče, mám s sebou psí-vysílač. Říkals přece, že přes zástěnu neprocházejí pouze elektromagnetické vlny."
„Samozřejmě!" oživl Aison. „Samozřejmě! Vždyť sám Fell přece někomu ustavičně předává informace. Jinak to ani není možné! Potřebuje spojení s vnějším světem! Chápeš, už dlouho mám podezření, že Fell také není místní, očividně jsme sem společně přiletěli před sto lety..."
U všech všudy, ten se rozparádil! Je úplně mimo! Jako by mu nedošlo to nejdůležitější.
„Otče, mám s sebou psí-vysílač," opakoval Jason. „Přímo tady, u sebe. Už ho zapínám."
Aison strnul a mlčky hleděl na dávno zapomenutou krabičku s kulatým zrcadlovým okénkem uprostřed. Jason nevyslal do éteru standardní neadresnou výzvu. Na takový signál by odpověděl málokdo! Rozhodl

se zavolat přímo Metu domluveným kódem, který znali pouze oni dva. Jestli se jeho spolubojovnice nepotlouká někde v meziprostoru, signál jistě přijme, i kdyby letěla někam ke všem čertům. No a kdyby tam náhodou letěla, nu což, počkají. I kdyby prolétala celou Galaxií napříč, dříve, nebo později se bude muset vynořit poblíž nějaké planety nebo planetky, aby využila energii její přitažlivosti.
„Nemáš s sebou meziprostorový vysílač?" zeptal se nečekaně Aison, jehož myšlenky se zřejmě ubíraly stejným směrem.
„Ne, otče, tak daleko ještě technika nepokročila. Pro meziprostorové spojení je potřeba řádově jiné energie. Tady bychom s kapesními atomovými bateriemi nevystačili..."
Vysílač tiše pískal a signalizoval tak, že pracuje, ale odpověď zatím nepřicházela. Aby si zkrátil minuty čekání (Proč si vlastně myslí, že minuty? Co když hodiny nebo dny? Copak se to nestává?), Jason se zeptal:
„Otče, nevíš, proč Fell zíral na moji bosou nohu, když jsem se u něho objevil v paláci, jako na obrovskou tarantuli?"
„Vím," ušklíbl se Aison. „Jak by ne! Před mnoha lety orákulum Fellovi sdělilo, že mu přinese neštěstí a smrt nějaký člověk, který sestoupí do Iolku z hor a bude mít obutý jenom jeden sandál."
„Co je orákulum?" upřesňoval si Jason.
„Orákulem tu nazývají proroka, který předpovídá budoucnost." Aison se ještě jednou ušklíbl. „Teď mám pocit, že ani ten věštec nebyl jen tak obyčejný. Taky se sem, chudák, dostal z druhého konce Galaxie, přes tu černou díru jako Cheiron..."
Právě v tom okamžiku se ozval Metin hlas:
„Jasone! Kde jsi, Jasone? Jsem na oběžné dráze objektu, z něhož vychází tvůj signál. To je planeta Iolkos?"
„Ano, Meto, tenhle svět nazývají Iolkos. Zaměř kurs podle našeho signálu, teď vyšlu zvlášť silný svazek, připočítej půl stupně na jih a přistaň do moře. Slyšíš mě?"
„Slyším. Ale nevidím. Nevidím vůbec žádnou planetu. Přístroje ji neregistrují, ani jeden, jenom gravimetr."
„To je v pořádku, Meto! Udělej, jak jsem řekl. Až se dostaneš do atmosféry, najednou uvidíš všechno..."
„Dobře. Nastavuji kurs. Konec spojení."
„Tak," poznamenal netrpělivě Aison, „a teď mu budeme moct diktovat podmínky."
„Uklidni se, otče, dej mi čas, ať se v tom tady vyznám."
„Vlastně ano, synku, máš pravdu, máš ..., hej, co je to? Dej mi jednu. Sto let jsem nekouřil."
Pomačkaná krabička cigaret Stožáry byla rovněž důležitou součástí jasonovské NZ.
Společně si zapálili, popošli k oknu a spatřili, jak se velice blízko snáší Temuchin, zářící rozžhaveným titanovým pancířem. Snášel se tichounce, neozval se sebemenší zvuk. Vznětlivá, nezastavitelná a zuřivá Meta někdy dokázala být neuvěřitelně precizní a něžná.
„Kdo je to?" zeptal se Aison.
„Moje nevěsta," odvětil spokojeně Jason, který se tentokrát proti pravdě téměř neprohřešil.

7

Meta málem nešťastnému Qachanofabrovi utrhla hlavu, když temnota rozevřeného rvanavru pohltila Jasonovu zutou botu, a navíc do sebe vsála poslední zbytky této chytré substance. Mudrc chrčel a zběsile koulel očima, slova jaksi nemohla projít mezi ocelovým stiskem pyrranských prstů a nohy se nesmyslně pohybovaly ve snaze dosáhnout podlahy jeskyně, která náhle byla o dvacet centimetrů níže. Teprve když se mudrcově zkroucené ruce podařilo vytáhnout ze záhybu obleku krystal, tajuplně se lesknoucí v šeru jeskyně, stisk poněkud polevil. Metě totiž něco blesklo hlavou, uvědomila si, že pokud jí někdo může pomoci vrátit Jasona, tak je to jedině tenhle zakrslík. Takže je předčasné lámat mu vaz. Krystal byl přírodní detektor zakřivení prostoru, v dostatečném předstihu oznamoval aktivizaci sil, umožňujících vznik hyperprostorového průchodu. Mudrc jí byl ochoten tuto hračku věnovat. Když konečně přišel k sobě, vysvětlil Metě, že se Jason skutečně dostal na planetu Iolkos, kde mu však žádné zvláštní nebezpečí nehrozí, a navíc že je to ohromný úspěch projít rvanavrem doslova v posledních

sekundách jeho funkční aktivity. Ve dvou že by stejně neprošli. Určitě by se jim to nepodařilo. Takže nyní nezbývá vážené Metě nic jiného než se dopravit za svým přítelem obvyklým způsobem. V každém případě to bude rychlejší.
„Musíte si ovšem uvědomit," řekl Qachanofabr, „že jste zmeškala poslední okřídlený vrtulník. Podle rozpisu letí další až za dva dny. Bude lepší použít šestichod než čekat. Nemám pravdu?"
Mudrc očividně zapomněl, že Meta není obyvatelkou Saandu, okřídlený vrtulník i šestichod jí byly daleko cizejší než rvanavr, ovšem snad právě tato rétorika Pyrranku přesvědčila o jeho čestnosti a dobrých úmyslech. Neztrácela proto čas dalšími výklady a vydala se Jasona hledat.
Plán sestavila rychle. Vozem, který sebrala Esklimu, se dostala na nejbližší vojenskou základnu. Tělo železného kance vzala s sebou, bez ohledu na Actionovy vzteklé námitky a smutný odsuzující Cheironův výraz. Bez dlouhých řečí vojákům zabavila nejrychlejší stíhací letoun a asi za půl hodiny již byla na kosmodromu. Tam ji samozřejmě čekali. Jak se říká, s květinami a hudbou, v plné parádě. Jen jaksi pozapomněli Temuchina uklidit někam dál, nebo mu aspoň odmontovat energobloky, čímž Pyrrance ulehčili další postup. Dálkově otevřela nakládací prostor lodi a kance přetáhla, aniž by vyšla z pilotní kabiny. Měla totiž trofej připevněnou na trupu stíhače jako bojovou raketu. Když nastal čas, aby sama přestoupila, objevily se, pochopitelně, horké hlavy, které jí v tom chtěly zabránit. Možná to byli dokonalí profesionální vojáci, vycvičení a trénovaní, jen je, chudáky, nikdo nevaroval (ani nemohl varovat!), s kým mají tu čest. Koneckonců, co si mohli myslet? Dívka. Sama. Zmocnila se stíhacího letounu. To je všechno. Jenže ta osamělá dívka je rozprášila jako houf malých usmrkanců.
Přísahala Jasonovi, že ani jednou nevystřelila, a byla velice hrdá na svou kondici a blahoskonnost. I když nebylo na co. Střílet se totiž nedalo. Bylo to příliš nebezpečné. Pokoušeli se ji tam prostě zadržet živou. Kdyby začala střílet, bůhvíjak by se to zvrtlo...
Naštěstí se zvrtlo vše tím nejlepším způsobem. Temuchin je loď takové kvality, která ještě dlouho nebude dostupná ani vojenské flotile zapadlé planety, a navíc se Meta styl „utrhnout se od ocasu" ve vesmíru neučila předevčírem. Prostě, jestli ji i pronásledovali, výsledek byl stejný, jako kdyby ne.
„Už to mám!" vykřikl náhle radostně Aison, když vyslechl strhující příhody synovy nevěsty, do níž se na první pohled zamiloval.
„Co sis vzpomněl, otče?" opáčil Jason a nějak vytušil, že to nebude nic dobrého.
„Vzpomněl jsem si, jak jsme sem přiletěli."
„Odkud?" zeptal se Jason rychle, jako by se obával, že promešká krátký okamžik otcova prozření.
„Odkud, to nevím," rozhodil omluvně ruce Aison.
„To nevadí, mluv."
Toho se Jason obával. Bylo to tak, jak si myslel, Aison si vzpomněl vždy jen na něco, a to ostatní...
„Na lodi jsme byli tři - moje manželka Nivella, Fell, přítel z dětství, a já. Loď se jmenovala Beran.
„Jak že se jmenovala tvoje žena?" zeptal se pro všechny případy Jason v obavě, že se přeslechl.
„Nivella. Moje žena a tvoje matka. Beran byl konstruován jako experimentální loď. Jeho trup byl zhotoven z plátů speciálních slitin, které měly jeho posádku ochránit před všemi nebezpečími, jako jsou vysokoteplotní plasma, proudy zpomalených neutrin, psí-záření a také kontakt s antihmotou. Odkud a kam jsme letěli takovou lodí? Nevím. Tady jsme se skutečně ocitli náhodou. Vypadly nám současně pohonné motory i generátor jump-režimu. Pokusný vzorek je prostě pokusný vzorek. Museli jsme ihned přistát. Bylo jedno, na jaké planetě. A tou první byl Iolkos.
Pomoc od místního obyvatelstva jsme pochopitelně očekávat nemohli a experimentální Beran se ukázal tvrdým oříškem. Co jsem dělal? Byl jsem pilot, ale ve spleti té složité techniky jsem se nevyznal. Nivella něco věděla o motorech a elektronické aparatuře a v novějších systémech ochrany, které jsme zřejmě měli během letu vyzkoušet, se trochu vyznal pouze Fell, vzděláním fyzik. Ten také řekl, že katastrofu způsobily hlavně ty nové systémy. Hrabal se a vrtal v té šílené spleti - byla v ní ukryta strašně silná energie! - a jednoho dne, zdaleka ne krásného, nějak způsobil, že již nebylo možno loď dál používat. Zůstala stát na předměstí Iolku jako památník naší hlouposti.
Nastal čas řvát SOS do celé Galaxie. Tehdy se také zjistilo, že Fell nezfušoval jen loď. Nad celou planetou během Fellových oprav techniky, a možná i v jejich důsledku, vznikla neproniknutelná zástěna. To bylo všechno. Byli jsme v pasti, kterou jsme si sami postavili. Zbývalo jen čekat na náhodné

návštěvníky, tedy spolehnout se na zázrak. Fell pokračoval ve svých bezúspěšných pokusech a každý den nás ujišťoval, že hned, za chvíli, ještě okamžik a najde klíč k rozluštění té záhady. Tehdy jsem pochopil, že už je částečně šílený. Nivella se mnou souhlasila a podotkla, že my také riskujeme duševní zdraví. Proto jsme nechali Fella Fellem a odvážně se rozhodli, že se s tímto světem nějak smíříme a sžijeme, když už nás sem osud vyvrhl. Byli jsme mladí a chtěli jsme si užít života.
Koneckonců, Iolkos nebyl tím nejhorším místem ve vesmíru. Úroveň rozvoje? Přiměřená. Pochopitelně jsme využili našich znalostí a rychle planetu ovládli. Ale po dobrém! Prohlásil jsem se za syna moudrého a oblíbeného Kreta, který zahynul asi rok předtím. Fella jsme pro jistotu prohlásili za mého nevlastního bratra. Za jeho otce jsme označili legendárního admirála Poisona, který padl v jedné nedávné šarvátce místního významu. Pomalu jsme začali provádět humanitární reformy. Nepočítali jsme však s jednou věcí - Fell ze své fyziky skutečně zešílel. Bránil se našim opatřením, křičel, že jsme prodali civilizaci, vyžadoval naši pomoc v nesmyslných experimentech a nakonec s pomocí nějakého nájemného vraha pozabíjel nejlepší lidi planety, které jsme vychovali v tradicích skutečné kultury, a prohlásil sám sebe králem.
Vzdali jsme se s Nivellou bez boje, chtěli jsme, aby vše proběhlo s minimálním krveprolitím. Právě tehdy totiž nosila pod srdcem tebe, Jasone. Ten bídák Fell vyhrožoval, že dítě zabije okamžitě po porodu, jestliže se dobrovolně nevzdáme vlády. Udělali jsme to, ale jak sám víš, Jasone, takovým lidem se nedá věřit. Hořel jsem touhou tě ochránit. Vzbudil jsem tedy falešné zdání a právě tehdy se objevil Cheiron, jako sám osud.
Vždycky se objevoval nečekaně, ale tentokrát přišel včas. Tehdy mi po pravdě přiznal, jak se k nám dostává. To bylo odhalení! Okamžitě jsme ho prosili, aby nás vzal s sebou. Vysvětlil nám, že je to nemožné. Dítě ano, ale dva dospělé ne. Proč jsme po něm neposlali nějakou zprávu pro vyslání do éteru? Proč jsme mu na slovo věřili a nepokusili se o průchod po něm? Dodnes nevím. Ale právě od tohoto momentu se naše plány s Nivellou zhroutily. Jako by znovu končil život. Zmizelo vše, co nás doposud spojovalo. Domov, sny, veškeré vzpomínky, které nám ten šílený fyzik nějakým způsobem vymazal z paměti. Nakonec nám nezůstalo ani dítě. Láska? Ta skončila ještě dříve.
Potom jedné noci, když jsem tvrdě spal, Nivella utekla. Jak uhodla nebo se dovtípila, že právě tuto noc, přesněji téměř za úsvitu, se otevře tajemný hyperprůchod? Ráno jsem se probudil a najednou vycítil, kde je. Jenže když jsem polomrtvý doběhl a vyškrábal se na tu horu, uviděl jsem jenom malou černou skvrnu rvanavru, jak to nazýval Cheiron, jak mi doslova mizí před očima a jakoby se mi vysmívá do tváře. Nivella uprchla. Nebylo důležité kam, nejhorší bylo, že ode mne.
Je však s podivem, že jsem svoji Nivellu spatřil ještě jednou. Vrátila se po několika letech. Tedy po řadě let. Jenže ne za mnou, ale pro našeho Berana. Ani se mnou nepromluvila, vyhrkla jen jedinou větu: „Promiň, hrozně spěchám, později." Byla nějaká jiná. Vtrhla do kabiny naší stařičké lodi - památníku, poklepala prsty na různá tlačítka a... odletěla. Loď byla náhle funkční. Už jsem se ničemu nedivil ani se nerozčiloval. Bylo mi prostě všechno jedno. Už dávno jsem se přestal někam štvát. Jen jsem čekal, čekal a čekal. Protože to bylo nutné.
Nakonec jsem šel za Fellem a řekl mu, co se stalo. Už o všem věděl, tajní agenti ho informovali. Pohlédl na mě úplně šílenýma očima a řekl:
„Tvoje Nivella je čarodějnice!"
„Kdo je to čarodějnice?" vyzvídala Meta.
„Čarodějnice? Zlá kouzelnice," vysvětlil jí Aison. „Žena ovládající magické síly, nevysvětlitelné vědou."
„Aha," poznamenala Meta chápavě. „Starobylé báje."
„Tady u nás je všechno starobylé, děvče," usmál se smutně Aison. „Nejen báje a legendy, ale i sám život."
„A to je všechno, otče, nač sis vzpomněl?" rozhodl se je usměrnit Jason.
„Skoro. Mezer v paměti mám ještě mnoho. O Nivelle už prostě nic víc nevím. Ani zapomenout není na co."
„Za to já o Nivelle vím všelicos," řekl Jason a vyprávěl otci Frixovu zprávu, které se k němu dostala přes Bervika. Během řeči se jim podařilo vykouřit zbytek cigaret z krabičky, bez ohledu na Metinu zlost, i když tím riskovali, že zůstanou bůhvíjak dlouho bez tabáku.
„Aisone, nezdá se vám, že s vaší pamětí nemanipuluje Fell, ale někdo jiný?" zeptala se Meta. „Fell není

nic jiného než zbraň v rukou někoho zlého a silného. Jen si uvědomte, kolik planet je do téhle historie vtaženo. Tady probíhá nějaká velká hra v rámci celé Galaxie a my se ocitli v jejím středu. Váš Fell je jen malá figurka."
„Souhlasím," přisvědčil Aison po chvíli přemýšlení, „ale teď všichni půjdeme přímo k němu."
„Proč?" vzplanula bojovně Meta. „Přivolávat další problémy na vaši hlavu? Stačí mi problémy na Pyrru. A teď ještě Jason začne hledat svou matku po celém středu Galaxie! Samotného ho nepustím. Jste schopni říct, kdy se v takovém případě vrátíme domů?"
„Jenže k Fellovi musíme zajít. Nemohu planetu Iolkos ponechat osudu. Je s ní spojeno příliš mnoho. Zdejší národ mě miluje a považuje za svého pravého krále. Nyní sním o odletu odsud jedině proto, abych se vyléčil a vzpomněl si na svou minulost. A také proto, abych opět pocítil svobodu. Hned potom se chci vrátit. Vždyť teď je to můj vlastní svět a musí patřit mně, ne Fellovi."
„Otec má pravdu, Meto," řekl Jason a vzal svoji milovanou amazonku za ruku. „Musíš to pochopit. Iolkos je mu drahý asi tak jako tobě Pyrrus."
„A tobě?" zeptala se Meta vyzývavě.
„Mně? Já mám dojem, že budu brzy považovat za svůj domov celou Galaxii. Jak to vypadá, narodil jsem se právě tady. Nedívej se na mě tak! Samozřejmě že miluji Pyrrus. Copak je to nepochopitelné?! Jdeme k Fellovi."

Fell na ně čekal, se zdůrazněnou bezstarostností se rozvaloval na trůně jako v křesle. Tajní agenti svého pána podrobně informovali o všech převratných událostech posledních hodin a daleko dříve, než se trojice rebelů přiblížila ke stupňům královského paláce. Fell však dával očividně najevo, že na všechno kašle. Na první pohled bylo vidět, že je šílený a zlomený, téměř se vzdal. Neměl to čím zakrýt. Tedy v krajní míře, jak se Jasonovi zdálo.
Právě proto začal mluvit jako první:
„Velmi jsem toužil po svém otci. Proto jsem s tebou před pěti dny nechtěl mluvit, samozvaný králi."
Fell se křivě usmál, bez námitek přijal tuto lež, dokonce mlčky spolkl i urážku. Promluv, Jasone, mluv, Daimede.
„Nyní jsem ti ale přišel říct, že vláda na této planetě po právu patří Aisonovi. Jestli neodejdeš dobrovolně, budeme tě nuceni vyhnat silou, Felle. Ihned vyjdeš na náměstí a ohlásíš národu, že se vzdáváš trůnu. My najdeme člověka, který tu zůstane a podle našich příkazů bude řešit aktuální problémy. Odletíme nakrátko, aby se otec vyléčil. Potom se vrátíme. A ty... ne, nenechám tě tady. Otec má pravdu, takovým jako ty se nedá věřit. Vezmeme tě s sebou a vysadíme na nějaké divoké planetě, kde se nedá umřít hlady, ale nejsou tam lidé. Protože jsi jim nebezpečný, Felle. Jestli máš nějaké námitky, jsem ochoten je vyslechnout. Jen tě upozorňuji: existuje i druhá varianta -předat tě do rukou spravedlnosti. Nemyslím, že by se ti líbila víc. Můžeš si vybrat nějakou neobydlenou planetu podle vlastního vkusu a dělat si tam, co budeš chtít."
„Copak existuje galaktická spravedlnost?" zeptal se ironicky Fell.
„Představ si, že ano," zalhal Jason ještě jednou, ani nemrkl, a pro zesílení účinku dodal:
„Jenže tebe budou soudit podle zákonů tvé planety."
„Ani jsi tolik nemusel blafovat, Daimede." Fell byl každou vteřinu veselejší, zdálo se, že se neudrží a rozesměje se. „Vůbec nevíš, ze které jsem planety. Ani tvůj tatík to neví. Protože všechno zapomněl!"
Teď se skutečně rozchechtal: „Chceš svému otci léčit ztrátu paměti? Hlupáku! To není obyčejná amnézie. Vůbec to není amnézie, jestli to chceš vědět. Ptáš se, co to je? Ani já sám to nevím!" A začal řvát smíchy jako šílený, dlouho nemohl promluvit, i když se o to zjevně pokoušel. Jason náhle vycítil skrytý úskok v této mírumilovné situaci. To znamená... že Meta může v libovolném okamžiku začít střílet. A pak to bude špatné!
„Uklidni se, Felle," řekl stroze. „Přišli jsme jednat, a ne vysmívat se jeden druhému."
„Já se vám neposmívám," řekl Fell již vážněji. „Prostě jsem dostal záchvat smíchu." Pak ostře vykřikl:
„Aisone! Oni jsou mladí, dobrá. Ale ty, starý hlupák, copak ty nechápeš, že se odsud v současnosti nedá odletět?! Stěna tě nepropustí."
„J...jak to?" začal se Aison nervozitou zajíkat. „Nechápu..."

„Co na tom chceš chápat?" zaječel Fell. „Jsme prostě zajatci téhle planety, zajatci vlastního pokusu. Jen to zkus, přiblížit se k té stěně. Zkroutí tě taková bolest, že ji žádný živý člověk nevydrží."
„Ty ses k ní přiblížil?" zeptal se Aison tiše.
„Ano," přikývl Fell. „pokusil jsem se ji přiblížit k sobě. To není tak složité. Hodně jsem pochopil, zatímco vy s Nivellou jste se zabývali hloupostmi."
„My? Hloupostmi? Tak moment!" Aison se jakoby náhle probudil. „A co Nivella? Vždyť přece planetu opustila. Dokonce dvakrát."
„Jistě. Jenže poprvé hyperprůchodem a podruhé na Beranovi. Jasné? A v tom rvanavru se jí to nějak zamotalo. Když se chtěla dostat na Porgorstorsaand, vyhodilo ji to až na Orchomenu. Musela být pořádně překvapená. Co je s její pamětí, ví jen vesmír. Možná že se tím teď zabývají nejlepší lékaři Ligy světů. Ovšem její druhý útěk byl daleko zajímavější. K čertu, myslel jsem si, že náš Beran projde stěnou jako nic. Přece se ten ďábelský stroj nebude bát něčeho, co sám vytvořil. Dodneška ale nechápu, jak se Nivelle podařilo znovu spustit motory. Věř si tomu, nebo ne, ale to je pro mě skutečná záhada."
„Nevěřím," ozval se hluše Aison.
„Tak nevěř. Ale už tehdy jsem ti řekl, že je čarodějnice."
„Proč tedy neodletěla hned poprvé?"
„No, bratříčku," Fell se při tom slově odporně zasmál, „kvůli tvým dětem to nebylo nutné, zatímco kvůli těm Achamantovým to byla svatá povinnost."
„Jsi hnusný," řekl Aison téměř neslyšně.
„Možná," odpověděl Fell klidně. „Jenže teď jsem mluvil pravdu, i když ty mi samozřejmě nevěříš ani slovo. Tvůj syn a jeho děvče mohou v podobné situaci natropit další hlouposti. Ty ses mi zřejmě rozhodl postavit na odpor, blázne. Chceš to zkusit?! Zkus to, Aisone!"
Najednou široce rozevřel oči, až mu málem vylézaly z důlků, a upřeně se na Aisona zahleděl. Jako by ho hypnotizoval. Aison se téměř okamžitě chytil za hlavu a po pár vteřinách vykřikl:
„Ne! Co to děláš?"
„Co dělám? Přibližuji stěnu. Jen o kousek. Mohu ji přiblížit víc. Chceš to zkusit ještě jednou?"
„Ne," vydechl zcela zničený Aison.
Jason moc nevěřil, že Fell může silou mysli přiblížit elektromagnetickou (nebo jakou?) stěnu k povrchu planety. Protože měl zvýšenou úroveň vnímání emocí a myšlenkových povelů, podobných psí-vlnám, musel by ve chvíli té mučivé hypnózy něco ucítit. Nezachytil však absolutně žádné impulsy mozku, otcova ani jeho mučitele. To znamená, že jde o čistou fyziku a fyziologii. Aisonovi nejspíš do mozku voperovali nějaké zařízení a Fell, přitahující na sebe pozornost vypoulenýma očima jako profesionální eskamotér, tím klame přihlížející a přitom rukou nebo nohou, či dokonce zuby tiskne nějaký tajný spínač...
Rozhodně přerušil běh myšlenek. To není to hlavní. Nejdůležitější je něco jiného -změnil se poměr sil. Vlastně se úplně otočil. Jako v boji na život a na smrt. Jako kdybys držel pistoli a mířil jí nepříteli na hlavu, ovšem tento použil divnou, nepochopitelnou, až drzou fintu a tvoje vlastní pistole ti nyní míří do tváře. Nejpodivnější ovšem je, že se tu nikdo nechystá střílet. Obě strany byly připraveny diktovat podmínky. Nyní si bude podmínky diktovat Fell, o tom není sporu, i když si Meta myslí něco jiného.
„Co od nás chceš?" zeptal se Jason přímo.
„Chci, abyste letěli na planetu Egrisi, našli tam naši starou loď a dopravili ji sem. Ještě lepší bude, když současně najdete i Nivellu. Nejdůležitější je ovšem Beran. Je to i ve vašem zájmu. Doufám, že jsem srozumitelně vysvětlil, že jiným způsobem otci pomoci nemůžeš, Jasone. A zapamatuj si, chlapče - ano, proti mně jsi ještě chlapec! - až se vrátíte na Iolkos, Beranovi budu velet pouze já a nikdo jiný."
„Ty si taky něco zapamatuj, stařiku, jestli se během naší nepřítomnosti Aisonovi něco stane, žádná stěna mě nezadrží," upozornila ho Meta něžně. „Odtáhnu tě do pyrranské džungle, vysadím tě tam, jak tě matka porodila, a budu se z ochranné kupole dívat, jak chcípáš v ukrutných mukách. To si dobře zapamatuj, dědku. Jdeme, Jasone. Mně je všechno jasné," prudce se otočila, zanechávajíc poslední slova za sebou. Jason se ji rozhodl následovat a již také v chůzi se obrátil a zeptal Aisona:
„Otče, doprovodíš nás?"
„Samozřejmě, jistě," spěchal za nimi. „Hlavně buďte bez starostí. Kdyby mě tenhle chlap chtěl zabít, udělal by to už dávno. Věřte mi, nic mi nehrozí."

Zezadu k nim doléhal až přemrštěně hlasitý smích. Ani jeden z trojice se však neohlédl.
Na ulici se Meta zeptala s dětskou bezprostředností:
„Jasone, řekni mi, odkud se berou takoví lidé? Je hnusnější než křídlobodec!"
„Bravo, miláčku!" usmál se Jason. „Před tebou bylo něco hnusnějšího než křídlobodec a ty ses ani nedotkla pistole."
„Má to být kompliment nebo urážka?"
„Co myslíš?"
„Ale běž, ty...!" odsekla Meta a zamířila k Temuchinovi, se kterým vyzývavě přistála přímo na náměstí před palácem.

8

„Tak co, pilote, už víš, kam teď poletíme?" zeptal se Jason, když byli na oběžné dráze a planeta Iolkos jim zmizela ze všech obrazovek, kromě displeje gravimetru, kde byla zobrazena v podobě ostrého zubu v překřížení zaměřovacích os.
„Planeta Egrisi, kapitáne," hlásila Meta a žertem zasalutovala, napodobujíc chování starodávných vojáků. „Kulová hvězdokupa číslo..."
„Zpět, pilote! Všechno špatně. Letíme na Pyrrus."
„Proč? Nechceš otci pomoct, kašleš na něho? Nesouhlasím!"
„Ale chci, samozřejmě! Na nikoho nekašlu. Pamatuješ, jak jsi navrhovala, abych letěl Argem? Měla jsi pravdu. Nepoletíme sami dva, ale s celou posádkou. Jinak by nám na teplé a slunečné planetě Egrisi mohlo být velice horko. Planeta je to stejně divoká jako Iolkos nebo Orchomen, a navíc se na ní ztratil Beran, kterému říkají Zářící šrouborožec. Nechce se mi věřit, že by tamní vládci spali a neviděli, že přiletěl zákonný nástupce bývalých vládců, aby si tuto podivuhodnou věc vzal. Všichni jsou tam praštění, věří v magické síly a vůli bohů. A bohové jim přece přikázali něco jiného. Alespoň si to myslím. Budeme se tedy muset těm „bohům" dostat na kobylku. Proto se nám budou hodit Kerk, Rhes, Cliff, Stan i Archie. Obávám se, že budeme potřebovat i Tecu. Bez lékaře to nepůjde..."
„Nemysleme na nejhorší, Jasone. Raději se pojďme podívat na hvězdy."
Přistoupili k velkému oknu. Vrstva skloocele, vrstva spektrolitu a vrstva leukosafíru, a za tímto triplexem o tloušťce nejméně čtyř palců je vzduchoprázdno, černá a chlad. Jason vždy rád postával u oken do vesmíru. Na Argo si podobnou rozkoš dopřát nemohl, jakápak, u ďasa, okna na bitevníku! Panoramatická obrazovka, to ano. A množství vypouklých ukazatelů na pultu. Jenže to není ono! Romantika je pryč. Tady stojíš téměř v otevřeném prostoru a kocháš se pestrobarevným vzhledem hvězd, rozmazaných po nebi, protože loď již letí ve skokovém režimu. Je to báječné, stojíš se svou milovanou a celý vesmír se před vámi rozprostírá jako na dlani!
Vzpomněl si, jak takhle sami dva podobně stáli před lety, když letěli poprvé na Pyrrus. Nyní, když se cítil nejšťastnějším člověkem v Galaxii, objal Metu a přitiskl ji k sobě.
„Usmíváš se," použila úmyslně stejná slova jako tehdy. „Tobě se také líbí hvězdy."
„Miluji tebe, Meto."
„Já tebe taky. Pojďme do kabiny."
„Pojďme. Nezlomíš mi ruku?"
A oba se tiše rozesmáli té žertovné poznámce, srozumitelné jen jim dvěma.

Ráno se spojil s Bervikem a do všeho ho krátce zasvětil. Nebylo by dobré, kdyby starý Revered byl proti. Od Zvláštního výboru ani od Garantů stability nebyly žádné nové informace. Naštěstí, i tak jich bylo až nad hlavu.
Za čtyřiadvacet hodin dorazili na Pyrrus.

Planeta smrti je ničím zvláštním nepřekvapila. Snad pouze zřídkakdy zažívaným klidem. Ticho před bouří? Možná. Kdyby tak někdo věděl, odkud mají nyní bouři očekávat. Nebyly zaznamenány žádné nové případy, týkající se kovových jehliček nebo střel létajících nazpět. Pravda, objevily se nové formy kyborgů, například takzvaní superrohonosi s titanovým parožím nebo kajmani s měděnými zuby, kteří

překusovali silové kabely a tím nejzákeřnějším způsobem vytvářeli krátká spojení. Našli se také nějací wolframoví čmeláci, kteří sice vydrželi teplotu až do tisíce stupňů Celsia, ale byli velmi citliví na mechanické údery. Když se však shrnula hlášení z celé planety, dospělo se k názoru, že se kyborgové vcelku chovají slušně a vyvolávají minimum nepříjemností. Během Jasonovy a Metiny nepřítomnosti bylo mnohem méně raněných a zabitých než kdy jindy. Aktivita tvorů v oblasti kosmoportu se rovněž snížila -toho si Jason všiml sám. Generální prohlídka Argo již byla dokončena. Jako by jim bylo samo nebe milostivo, jak kdysi říkávali starodávní lidé. Byla to nejvhodnější doba potěšit spoluobčany novými nápady.
Zpočátku zkoumali železného kance. Brucco ho rozmrazil, rozmontoval, prozkoumal všemožnými sondami, nacpal řezy do všech aparatur a všechny vzorky rozpitval až do mikroelektronických detailů. Přibral si k tomu Stana, Tecu i Archieho, ale stejně nikdo nic nepochopil. Nepodařilo se jim totiž zjistit, kde tu příšeru vyrobili nebo „vychovali" a je-li stejného druhu jako pyrranští mutanti.
„Jsme v háji," prohlásil Brucco, když si během laboratorních zkoušek udělal pauzu a utíral pot z čela. „Nevěšte hlavu. Najdeme správné odpovědi na libovolné otázky. Jen ne tak rychle, jak jsme chtěli."
Právě tehdy Jason navrhl, jak by podle jeho mínění bylo možné uspíšit získání správných odpovědí. Nejvyšší vedení Pyrru vyslechlo zasloužilého cizince, i když považovaného téměř za vlastního, jako vždy se zvýšenou pozorností. Kerk se mračil, Rhes tajemně usmíval a Cliff a další mladí se hned hlásili do akce. Opakované zkoumání obvyklých tvorů je už nudilo.
Podle tradice si jako první vzal slovo Kerk a odpověděl:
„Už zase ti nerozumím, Jasone. Znovu chytračíš. Je fakt, že jsme v planetě Felicity získali nový svět. Ovládli ho, osídlili našimi lidmi, rozjeli těžbu rud. Dnes je to pyrranská kolonie, z níž nám každoročně plynou solidní zisky. Co bychom ale hledali ve středu Galaxie? I bez nás je tam přelidněno. Co touto expedicí získáme? Ukojení něčí vědecké zvídavosti? To si Pyrrané nemohou dovolit. Žijeme na sopce. Vulkán nyní sice ztichl, ale ještě pořád nevyhasl. Nemám pravdu, Jasone?"
„Máš," souhlasil oslovený. „Ale teď mě ještě jednou pozorně poslouchejte. Krátce zopakuji to nejdůležitější. A přidám i něco nového. Za prvé: Pyrrus se svého času objevil na soupisu planet, které někdo vybavil zařízením pro hyperprostorový průchod. Když pochopíme podstatu toho zařízení, možná odhalíme tajemství Pyrru. Nejde pouze o vědeckou zvědavost, ale o řešení praktického problému. Za druhé: pořád nevíme, kdo postavil hvězdolet Beran - je to mocná zbraň nebo univerzální ochranný prostředek, nebo obojí v jednom? Copak Pyrrus nepotřebuje podobnou věc? Za třetí. Můj otec je na tom špatně a to znamená, že jsem na tom špatně i já, ačkoli vy takové sentimentální vztahy nechápete. Můžete si své názory ponechat, ale já vás prosím o pomoc. O pomoc pro mě, Jasona dinAlta. Copak já vám nikdy nepomohl?"
Odpovědělo mu dlouhé mlčení. Potom někdo hlasitě rozmrzele zafuněl, a aniž by pozvedl hlavu, pronesl: „Samozřejmě že pomůžeme, o tom nebudeme mluvit! Kdo souhlasí, ať zvedne ruku."
Ruce se začaly zvedat jedna za druhou.
Nakonec se ukázalo, že je přes dvě stě Pyrranů ochotných letět, víc než dostatečný počet k dobytí celé planety. Tolik jich ani nebylo třeba. Posádku Arga tvořilo podle technických parametrů padesát osob. Nemělo smysl brát s sebou další pasažéry. Jací také bývají cestující na bitevníku? Jedině vesmírná pěchota. Jason se ovšem nechystal vést nějaké rozsáhlé válečné operace. A i kdyby to náhodou bylo zapotřebí - přivolají si na pomoc regulérní svazy flotily Ligy světů, nebo dokonce speciální jednotky Zvláštního výboru. Při této výpravě bude nejdůležitější pracovat hlavou. S tím Jason počítal, a právě proto nezaváhal ani minutu a vzal s sebou takového civilistu, jakým byl Archie z Yuktisu.

Meta si během příprav na cestu a balení všeho potřebného nečekaně vyrazila s Temuchinem na krátký oblet planety. Nikdo nevěděl proč. Domnívali se, že jde o sentimentální prohlídku. Jenže Meta byla daleka sentimentu. Pokoušela se vyzkoušet krystal, který jí daroval Gvachanofabr. Zajímalo ji, zda to není jen žvást, že se na její rodné planetě nachází hyperprostorový průchod. Co když funguje i v současnosti? I když starý Cheiron říkal, že se uzavřel.
Kam letěla? Nazdařbůh? Kdepak, intuice jí ukázala cestu: k moři a pak dál - k místu, kde se před mnoha lety v důsledku strašlivého nemilosrdného výbuchu potopil celý archipelag.

Krystal začal svítit ještě během letu k předem vypočítanému bodu a maximální záři vydal právě tam, kde se kdysi nacházela jeskyně, v níž nalezli smrt odvážní hrdinní Pyrrané, kteří se pokusili probít do centrály nepřítele. Nyní zde nepřívětivý bouřlivý oceán vzdouval vysoké vlny. Temuchin byl sice vynikající univerzální stroj, ale přesto nebyl ani ponorkou, ani batyskafem. K ponoru se bude muset použít zcela jiná technika.
Pyrranka se otočila a letěla nazpátek. Oceánologickou výpravu odložila na příště.
Jason ji okamžitě pochválil.
„To, co jsi zjistila, je velice důležité, Meto."
„Opravdu?" podivila se.
„Samozřejmě. Teď už vím téměř stoprocentně, že všechny ty kyborgy vyslal na Pyrrus přímo Theodor Solwitz. Aby se nám pomstil."
„Jak to?"
„Protože jsem až dnes mluvil s Naxou. Víš, co mi řekl? Podařilo se jim zjistit, že se všichni kyborgové, nezávisle na vzdálenosti obydlení, vynořili nejdříve z moře. Přesně tak. A ty říkáš, že ses jen tak proletěla..."
Jason vstal a přistoupil k oknu. Venku právě zuřil silný ledový liják, ale na obzoru bylo nebe sytě šedé a moře se lesklo v paprscích slunce.
„Kdyby se mi vás tak tehdy podařilo zastavit!" vydralo se mu mimoděk z úst.
Meta nic neřekla, pochopila, že vzpomíná na dávný výbuch atomové bomby.

„Odstartujeme brzy?" zjišťoval činorodě Kerk, když byl seznam všech účastníků odhlasován a za každého byl na Pyrru určen zástupce.
„Kdyby to záleželo na mně, čím dřív, tím lépe," odpověděl Jason, „ale zeptej se Mety. Během letu velí ona."
Kerk se odmlčel, ale pak mu přece jen položil ještě jednu otázku:
„Jasone, co myslíš, podaří se nám někdy tuhle planetu porazit?"
„Jednou zvítězíme," odvětil Jason filozoficky. „Teď si ale budeme muset někam spolu zaletět."

9

Střed Galaxie je skutečně jedinečné místo v celém vesmíru. Na mnoha planetách bývá světlo také v noci. Bleděmodré nebo zelené nebe po západu slunce nezčerná, ale zezlátne - od záře hvězd. Toto je však pouze v samém středu. Poněkud dále, v takzvaném středním pásmu, kde se nachází největší počet obyvatelných planet, noci tak zářivé nejsou. V malém prostoru je k sobě stlačeno takové množství gravitačních a elektromagnetických polí, měnících charakteristiku prostoru, že zde absolutně není možné používat skokový režim letu.
Archie se Metě pokoušel vysvětlit otázky teorie, ale ta ho poslouchala jen napůl a nakonec nad tím mávla rukou. Když tu nejde vskočit do prostoru, tak to nejde. Copak je fyzik? Je pilot. Má na starosti pouze držet prst na spoušti urychlovače a nemá čas sledovat přístroje.
Ty ohlašovaly pro obyvatele okraje Galaxie nezvykle často planety. Bylo jich obrovské množství. Mezi nimi i podobné Zemi a obyvatelné. Válčily spolu, navazovaly spojení, obchodovaly, soupeřily jedna s druhou. Bylo i mnoho takových, jejichž obyvatelům se ani nesnilo o nějakých sousedech, a tím spíš o možnosti mezihvězdné dopravy a o Lize světů. Podobný typ planet se proto příliš často na stránkách galaktických průvodců neobjevoval. Starý Cheiron, cestující celý život pouze důmyslným hyperprostorovým způsobem, se ve své naivitě mýlil, když tvrdil, že Iolkos nebo nějaký... Orchomen je možné najít v libovolném vojenském nebo civilním průvodci.
Tyto planety v žádných průvodcích uvedeny nebyly. Lidstvo, které již pokročilo mnohem dále, k nim cestu nadobro zapomnělo. Proč by jinak Revered Bervik dal Jasonovi tak nejasné koordináty? Jako naschvál odněkud ze středu Galaxie dorazila zpráva, u níž odhadli, že byla vyslána z oblasti kulové hvězdokupy číslo to a to. A teď prý - najdi si to sám, nejsi už malý! Že by si starý a vždy velice seriózní Bervik tropil ze svého mladého přítele nemístnou legraci? Je všeobecně známo, že Zvláštní výbor vlastní nejlepší hvězdné mapy v celé Galaxii. Na nich jsou zaznamenány světy, o kterých se obchodníkům nebo

politikům ani nezdá, ale výbor o nich ví.
Dokonce věděl i o problémech, které na malých, zdánlivě spících a nikomu nepotřebných planetách vznikaly. Například když se v takové osamělé díře usadil nějaký vynalézavý maniak, vybudoval si silný vysílač a začal provozovat pirátské vysílání, výbor ho ihned zařadil do kartotéky. Planetu pochopitelně také. Nebo když si usmysleli nějací chytráci zřídit na jiné, ještě divočejší planetě tajnou vojenskou základu - do kartotéky! Základnu i planetu. Stávalo se také, že světy, nacházející se ve stádiu krajního úpadku, se dostaly do cest agentům výboru omylem nebo v důsledku havárie. I takové se zaznamenaly a evidovaly pro všechny případy v budoucnosti. Kromě toho se vypracoval speciální program pro rozpoznání a klasifikaci degradovaných planet a založil fond pro pomoc slabě rozvinutým civilizacím. Jenže problém byl příliš nákladný a v Lize světů nebyl dostatek rukou, které by se jím důkladněji zabývaly. Co dělá v takovém případě Zvláštní výbor? Řeší lokální úkoly. Přímo konkrétní. A je nutné mu dát, co je třeba, jinak se chová nemožně.
Snad právě proto ani nejlepší znalci výboru nic nevěděli o planetách Egrisi, Iolkos, Orchomen, Delfy a Dardanely. Jason s Metou už něco věděli. Protože se na Iolku prostě ocitli. Ostatní jmenované světy, jak napovídala elementární logika, se musely nacházet někde poblíž, ve stejném centrálním regionu. Samozřejmě že neurčitá informace nedovolovala stanovit přesné souřadnice, ale nějaké odhady přesto umožňovala. Hledání tedy neprobíhalo naslepo. Existovala také naděje na setkání s nějakým místním transportem. Občas se podaří setkat se po cestě s nějakým pilotem pravidelné linky, která křižuje po místních trasách - takový člověk by byl nenahraditelný! Jenže zatím ve zkoumaném prostoru nenarazili ani na jeden hvězdolet, tj. v okruhu stovky tisíc kilometrů. Pyrrané tedy byli nuceni přistát na první planetě pozemského typu. Kvůli průzkumu a možná i pro upřesnění dalšího postupu.
Pro pořádek se ještě na orbitě pokusili navázat rádiové spojení, když ale zjistili nulovou aktivitu v éteru, poslali výsadkový člun s desetičlennou posádkou. Během sestupu spektrometr zaznamenal na povrchu místo se značnou koncentrací kompaktně rozmístěného železa. Rozhodli se přistát v jeho blízkosti. Takovéto množství chemického prvku, obvyklého na planetách pozemského typu, mohlo být buď obyčejným ložiskem rudy, nebo skládkou vyhynulé civilizace. Ukázalo se, že je to kosmodrom. Pravda, zanedbaný a tesklivý, s pokroucenými osvětlovacími stožáry a hustou trávou, prorůstající rzí. Nepřijímal lodě již mnoho let, možná staletí. Dispečink nepracoval, pozemní personál - také ne. Přesto... nějaká služba (snad hlídka?) zřejmě fungovala, protože neuplynulo ani pět minut a k návštěvníkům se přihnal vozík, tažený trojicí sudokopytníků s prasečími rypáky a chundelatou srstí. Z vozíku vystoupila lehce oděná, ale velice pohledná obyvatelka. Neusmívala se a tvářila se stroze. Hlasitě zvolala několik vět v neznámém jazyce. Jason jí odpověděl esperantem a kontakt byl navázán.
Lehkomyslně oděná dáma nejprve upozornila, že do Elesdosu, jediného města na planetě (tu samozřejmě nazývali stejně -Jason už místní tradici přivykl), je kategoricky zakázán vstup mužům a dětem. Pyrrané s sebou žádné děti neměli, ale muži se urazili. Nejvíce ze všech Meta. Vystoupila kupředu a prostřednictvím Jasona jako tlumočníka se sama začala vyptávat, v čem je problém. Při té příležitosti se zjistilo, že domorodka jménem Spelida také ovládá mezihvězdný jazyk, takže rozhovor přešel do nové fáze.
Ukázalo se, že na Elesdosu žijí pouze ženy, rozmnožují se partenogenezí, vědy a průmysl nerozvíjejí, s nikým neválčí, do vesmíru nelétají a s potravinami je všechno v pořádku. Protože půda Elesdosu hojně rodí kouzelný plod kuromago - je to produkt výživy, lék na všechna životní trápení a nemoci, není možné bez něj otěhotnět a zdejší ženy rozptyluje - to všechno současně. Všeobecně tedy kuromago není jen ovoce, ale přímo uctívaný předmět kultu. Všechno to bylo velice zajímavé, ale na rozčilené dotazy Pyrranů, kde se nalézá planeta Egrisi, Spelida nedokázala odpovědět
„Copak mohu znát jakoukoli informaci, když jsem společně se sestrami neokusila kuromago?" pronesla řečnicky.
„A když ho okusíš?" vyzvídal Jason.
„Pak nejspíš budu vědět všechno."
Znělo to sice lákavě, ale vyslat na průzkum Metu samotnou se jim nechtělo, mohlo to být nebezpečné. Vrátit se na Argo pro ženské posily jim připadalo hloupé. Navrhli proto Spelidě, aby si promyslela a poradila, zda by nebylo možné, aby jejich město navštívila smíšená skupina a alespoň dvěma hostům bylo

umožněno společně s obyvateli pojíst božské (nebo jaké?) kuromago a dohodnout se o všem nutném. Spelida nakrátko zmizela a vrátila se s celou delegací. Nakonec bylo schváleno nanejvýš demokratické rozhodnutí - půjdou všichni, nyní je to možné. A ty dívky! Jedna krásnější než druhá: urostlé, opálené, s nádhernými ňadry i boky, a to oblečení... jestli bylo možno všechny ty stužky, proužky látek a šňůrky nazvat oblečením. Spelida měla zpočátku na sobě jakousi tuniku, sice poloprůzračnou, ale byla oděná. Zato teď to vypadalo, jako by začínal nějaký konkurs pro striptérky. Všechny ženy byly nějak rozjařené. Sama Spelida, zpočátku ustavičně zamračená, se po návratu také pořád usmívala jako nějaká televizní moderátorka zábavného pořadu. K radosti byl vlastně důvod, podařilo se dosáhnout určitého konsensu a všem mužům z Pyrru bylo poprvé za šest set let umožněno vstoupit do Elesdosu - města žen. Současně to však bylo znepokojující. Vypadalo to, že ženy na vzácné hosty nepočkaly, kuromago již okusily a kdo ví, zda to bylo jen kuromago...

„Vůbec se mi to nelíbí," procedila Meta skrze zuby. „Samé ženy kolem a chovají se tak nestoudně! Nebudu tě moci nechat samotného."

„To je hloupost," zareagoval Jason. „Vždyť to ani nejsou opravdové ženy, jak je chápeme my. Rozmnožují se jako včely nebo ty... dafnie."

„Jaké dafnie?"

„No dafnie - vodní blechy, drobouncí korýši," blýskl se Jason nedávno vyčtenou informací, která mu náhodou padla do oka při zkoumání živočišného světa Iolku.

„No fuj!" zašklebila se Meta.

„Taky si myslím," rychle přisvědčil Jason. „Nejdůležitější je, že o sexu jako takovém nemají ani nejmenší představy!"

Když si Meta uvědomila, že původně nemluvili o blechách, změřila si Jasona pozorným dlouhým pohledem a řekla:

„Za to ty ano. A velice bohaté."

„No dovol, za koho mě považuješ?"

„Za normálního mezihvězdného děvkaře," odsekla Meta. „Nevzdálím se od tebe ani na krok. Je ti to jasné?"

Tvorové s prasečími rypáky se pohybovali vcelku svižně, takže zanedlouho vozíky vjížděly do brány světlého a krásného města, topícího se v květinách. Všude to omamně vonělo. Chvíli to svádělo dát se do tance, chvíli nasadit si plynovou masku. Teca všem doporučil, ať si pro začátek dají injekci protidrogového preparátu a mají pro všechny případy připravené tampony do nosu. A raději ať nedýchají příliš zhluboka. Všichni ho poslechli.

Ženy jim připravily slavnostní uvítání. Bylo k nevíře, že ještě před chvílí měli kategoricky zakázán vstup do města. Co se to stalo?

„Nic se nestalo," vysvětlily jim vesele ženy, štěbetající jedna přes druhou. „Ten nesmyslný a tupý zákon prostě platil příliš dlouho. Myslíte, že k nám často přilétají návštěvy? Velmi zřídka! Nikdy jsme muže neviděly, známe jen naše matky nebo babičky... proto vám Spelida bez rozmyšlení zakázala vstup jako dřív. Potom jsme se ale poradily a rozhodly začít nový život. Pomůžeme vám najít vaši planetu a vy nám také pomůžete. Souhlasíte? Pošlete nám sem například zvláštní oddíl mužů..."

„Na co vám budou?" vyzvídal opatrně Stan.

„Říká se, že jsme je dříve potřebovaly k různým věcem, možná že zjistíme, jak je využít!"

Všichni se rozesmáli. Zavládlo velice příjemné ovzduší. Bylo však nutno přiznat, že k tomu došlo až po vypití pohárku vína na seznámení. Víno bylo z kvašené šťávy kuromaga. Ženy tvrdily, že veškeré pokrmy nachystané na stolech jsou připraveny právě z tohoto plodu. Vlastní plody kuromaga nebyly na pohled nijak zvláštní. Tvarem se podobaly banánům, velikostí spíše dýni, měly barvu jako tmavé slívy jejich dužina jako by z oka vypadla syrovému masu. Jen těžko se dalo rozeznat, zda z pod nože neprýští obyčejná krev. Ovšem chuť! Ta byla skutečně kouzelná. Nebyla jen jedna -byly jich stovky v závislosti na způsobu přípravy.

Pochopitelně, že než začali ochutnávat, Teca provedl rychloanalýzu a zjistil, že kuromago neobsahuje žádné rychle účinkující jedy, narkotika, trankvilizéry, depresiva ani uspávací látky, ovšem existuje množství dosud neznámých složitých organických látek, není se tedy čeho obávat, ale rozhodně bude

dobře, když budou pozorně sledovat vlastní stav.
Ukázalo se však, že dodržování posledního pokynu činí jisté potíže. Kompletní posádka Arga, která se rovněž zúčastnila, vnímala nezvykle mnoho nových pocitů. Některé zvlášť silné nebyly nijak nové, ale v každém případě byly plně pochopitelné.
Za prvé, normální uvolnění v teple, pohodlí a bezpečí, pro mnohé poprvé po hodinách, u jiných po dnech, a u některých až po letech nepřetržité ostražité práce. Za druhé normální alkoholická euforie z velmi chutného vína. A nakonec primitivní, ale neméně příjemné sexuální vzrušení.
Obyvatelky města Elesdos skutečně nevěděly, co je to sex a erotika. Byly však skutečně dobré ve své vlastní okouzlující nevinnosti, jako ptáci nebo květiny, motýli nebo kočky. Byly podivuhodně ohebné a pružné a také velmi muzikálně nadané. Vyluzovaly nelidsky krásnou hudbu, probírajíce struny na dlouhých dřevěných nástrojích, ohnutých do tvaru kuromaga, a tančily přitom. Jejich pohyby byly elegantní jako máchnutí křídly a hbité jako obraty pružného těla hada. Byly nezáludné a beze studu, ale tato bezostyšnost byla nevinná jako u dětí, ne jako u zkušených hetér, a byla vrcholně erotická.
Jason byl uchvácen tanečnicemi z pozice gurmána a znalce, ale drsní Pyrrané, jejichž pohlavní život byl tradičně prostý, téměř jako u psů nebo koní, reagovali na kouzelné umění Elesdianek ještě přímočařeji a nepokrytěji.
„Čím to všechno skončí?" položil si Jason již dlouho dozrávající otázku.
Celkem očividná odpověď se zdála poněkud směšná. Jenže když mrkl na Metu, náhle pochopil, že jeho milované není vůbec do smíchu. Existoval však ještě další přítomný, který opatrně mhouřil oči a jeho rty tvořily úzkou čáru - starý Kerk.
„Přece se v takové situaci nemůže pořád ovládat!" blesklo Jasonovi hlavou.
Právě tehdy se k němu zleva (vpravo seděla Meta) přikradla absolutně nahá krasavice a tajuplně zašeptala:
„Přinesla jsem vám, co jste žádali," a rozložila Jasonovi na klíně podrobnou mapu zdejší kulové hvězdokupy s přesným vyznačením všech obydlených světů. Mapa byly zhotovena z nějakého tenkého hedvábného materiálu (jako výchozí surovina zřejmě posloužily listy kuromaga) a náhle se zcela jednoznačně ve středu dolní části vztyčila. Dívka ji začala uhlazovat, hladila ji a něco přitom šeptala Jasonovi přímo do ucha, takže poznenáhlu přestával cítit pevnou půdu pod nohama. Něco však Jasona varovalo, a proto, chytaje se doslova na poslední chvíli unikající reality, položil šeptem krásné Elesdiance nečekanou otázku:
„Řekni mi, miláčku, kam se poděli všichni muži, kteří tu kdysi žili?"
„Byli nám nevěrní," odvětila mladá víla stejně horoucím šepotem. „Jednou v noci jsme je podřezaly a hodily do moře."
Pronesla to a ani přitom nemrkla.
Šepot však byl tak hlasitý, že ho zaslechla i Meta. Pyrranka rychle pohlédla doleva, zkonstatovala Jasonův stav, prudce stočila hlavu doprava a sykla na Kerka: „Rychle pryč!" Postavili se oba současně, Kerk i Meta.
Jason celý děj sledoval jakoby ve snu. Viděl vše nějak z boku a z dálky. Tady stojí dlouhý stůl, přeplněný zákusky a džbány s vínem, tamhle tančí krásné mladé tanečnice, a zde jsou veselí podnapilí Pyrrané. Jen Kerk a Meta jsou střízliví a zlí a on sám je v objetí nějaké nahaté ženy. Doslova noční můra! Také vyskočil, měl však náhle pocit, že je obrovský jako mezihvězdný křižník a všechno to nesmyslné dění je někde hluboko dole, u jeho nohou. Byli tam nějací sympatičtí lidé, ale strašně malí. Bál se udělat krok, vždyť by někoho mohl nechtěně zašlápnout... jenže Meta, stejně velká jako on, ho táhla za ruku. Kupředu! Ke dveřím! Okamžitě se stal nepatrným mravencem a tam, v zejícím dveřním otvoru mezi dvěma bílými sloupy, vysokými a tlustými doslova jako mrakodrapy, stáli zlí obři s lesknoucími se šavlemi, náhle se však začali kácet a se strašným rachotem se rozpadávali na kusy...

Jason přišel definitivně k sobě až na palubě Arga. Jen dvěma z deseti bylo tak špatně: jemu a Grifovi. Ten byl ještě poměrně mladý. Pyrrané pochopitelně dospívají rychleji než jiné rasy, ale vlastní tělo neoklameš - teenager zůstane teenagerem. Dosud nedospělý organismus plus mladická nestřídmost. Grif totiž snědl a vypil málem tolik, co všichni ostatní dohromady. Co se týkalo Jasona... „Co byste chtěli po

cizinci?" určitě by mávl rukou kterýkoli Pyrran. Jason na to však měl jiný názor. Zatím se ho nesnažil obhájit - každá myšlenka musí nejprve dozrát. Hřešil na svoji zvýšenou emocionální citlivost extrasenzorika. Navíc v podtextu událostí pociťoval, že někdo cílevědomě hodlal vyvést z míry právě jeho. Kdo o to usiloval? To byla ta hlavní otázka, zůstávající zatím bez odpovědi. Proto usoudil, že ještě není čas, aby o této teorii mluvil. Pokusí se neznámého odhalit sám.
Teca však všechno, co se stalo, vysvětlil velmi jednoduše. Podařilo se mu totiž odnést s sebou pár kousků kouzelného ovoce a společně s Bruccem je pečlivě a rozvážně prozkoumali. Jak zjistili, šťáva z kuromaga obsahovala koňskou dávku silného psychydelika-halucinogenu, patřícího do lyserginové skupiny, biochemicky zamaskovaného v nevinné vysokomolekulární mase.
„Komu se tohle podařilo?" vyhrkl udivený Archie.
„Přírodě, evoluci," řekl klidně Brucco.
„Tomu nevěřím," pronesl mladý astrofyzik, ale se zkušeným biologem se nepřel.
Ohledně sociálního aspektu zde bylo všechno ještě jednodušší. Elesdianky se nerozmnožovaly jako lidé, k dělení vajíčka zde docházelo s pomocí látek obsažených v kuromagu - taková to byla partenogeneze. „ Tak odporně dlouhé a nechutné slovo!" pomyslel si Jason. Ale ani to ještě nebylo všechno - všechny byly pohlavně nakažené a otrávené chemií žily jako narkomanky. Nebylo proto divu, že v jejich již dávno nereálném světě byly historické city jako nadšení a něha ke všemu na světě střídány náhlými záchvaty nenávisti, neovladatelného strachu a sadistické chuti řezat a rvát na kusy živé maso.
Cliff, věrný své nátuře, navrhl to prokleté město lesbických narkomanek bombardovat. „Takové je třeba hubit jako škodnou, vypálit jako pyrranskou flóru a postřílet jako šípokřídlatce!" rozčiloval se.
„Ba ne, Cliffe," odpověděl mu Kerk unaveně, „jak se ukázalo, i pyrranskou flóru je třeba spíš politovat, a tohle jsou také lidé, ať se ti to líbí, nebo ne. Ty tu budeš bombardovat a v komisi pro lidská práva Ligy světů se za to bude odpovídat kdo? Ty? Nebo půjde na koberec starý Kerk? Lidi nemůžeš zabíjet jako škodnou. To prostě nejde. Tady musíš použít rozum. Jason ti to potvrdí. Že, Jasone?"
„Nad čím tak dlouho mudrujete?" řekl Grif s mladistvým elánem a horlivostí, aniž vyčkal na Jasonova slova. „Obyvatelstvo evakuujte a ten hnus, kterým nás otrávili, zničte i s kořeny."
„Také řešení," pronesl zamyšleně Brucco, Jenže všechno není tak jednoduché, jak se zdá, Grife..."
Stan mu bez okolků skočil do řeči: „Hlavně teď na to nemáme čas."
„No právě!" přispěchala Meta se svou troškou do mlýna. „Tuhle veselou planetu jsme vybrali pro první kontakt. Jestli to tak půjde dál, riskujeme, že se k té hledané planetě Egrisi nedostaneme. Kde je vůbec ta mapa, co dali Jasonovi?"
„Tady," ukázal Stan cípek látky, trčící mu z kapsy. „Po tom kuromagu se mi najednou spustila rýma a žádné léky nezabíraly. Teca řekl, že je to hyperalergie, protivná, ale za chvíli přestane. Kapesník to byl vynikající, takový měkký..."
„Ničemu nerozumím," zavrtěla Meta hlavou.
„Použil jsem tvoji mapu," řekl s úsměvem Stan a kýchl.

10

Na další planetě pozemského typu čekalo na poutníky ještě větší rozčarování. Civilizace tam byla, ale kdysi dávno. Možná to nebylo tak dávno, snad dokonce nedávno, ale jaký je v tom rozdíl? Žádní živí lidé tam nezbyli. Tedy, jestli neodešli žít do moře. Zřejmě však ne. Z pozůstatků vyhynulé kultury na jediném velkém obývaném ostrově vyvstával nelichotivý obraz obrovské války s použitím zbraní hromadného ničení. Bylo však na první pohled viditelné, že všichni domorodci, udušení, spálení v pekelných plamenech a roztrhaní na kusy, nepocházejí z civilizace schopné podobné zbraně vyrobit. Znamenalo to, že zde nějací darebáci ovládající vyspělé technologie provedli sociologický experiment nebo řešili své soukromé problémy, o kterých se nyní dalo jen dohadovat.
Liga světů bránila spolupracovat planetám s rozdílnou úrovní vyspělosti ve vojenské sféře, prakticky však její flotila nemohla stihnout všechno a podobné případy nebyly bohužel ojedinělé.
Lidstvo ztratilo další planetu. Vždyť tu žili lidé, zpočátku jim určitě o něco šlo, opatrovali starou techniku a znalosti, jejich práce měla smysl a těšila je. Odkud se to vzalo? Zloba, závist, ukrutnost, úplná degenerace a v důsledku toho všeho - smrt, běželo Jasonovi hlavou.

Takovéto myšlenky ho často navštěvovaly a trýznily. Nebyl schopen najít řešení tohoto věčného lidského problému. Co je příčinou lidské nenávisti? Co je to zlo? Odkud přichází? Možná na tyto otázky ani neexistuje odpověď.
„Smutek," prohodila Meta, naposledy obhlížející truchlivé místo tohoto skromného lokálního soudného dne.
„Pojmenujme tak tuhle planetu," navrhl Kerk.
Stalo se.
Příští den Jason dostal speciálním kanálem od Bervika stručnou zprávu.
„Našim specialistům se z nepřímých údajů podařilo zjistit, že hvězdolet Beran, totožný se Zářícím šrouborohem, byl postaven v dávné minulosti (minimálně před několika tisíci lety, datum se upřesňuje) pro tehdy připravovanou expedici do jiného vesmíru. S vysokým stupněm pravděpodobnosti k danému projektu doktor Theodor Solwitz neměl žádný vztah, ale v určité etapě své práce projevil o loď, zmizelou za záhadných okolností, velký zájem."
To bylo všechno, ale i to stačilo. Informace Zvláštního výboru potvrzovala Jasonovy dohady. A navíc, proč se s ním Bervik spojil bez vědomí výboru? Prozrazoval to obrat „naši specialisté". Jistě tedy šlo o odborníky ze Společenství garantů stability.
Za účelem posouzení těchto novinek Jason k sobě pozval pouze tři lidi. Jedině oni měli přístup k tak utajeným informacím - Kerk, Meta a Rhes.
„Přátelé, není pochyb, že máme opět co do činění se Solwitzem," řekl Jason poté, co je seznámil s textem Bervikova psí-gramu. „Nebo s jeho agenty. Proto vás důrazně žádám, abyste na všech planetách byli ostražití, zvláště ve vztahu k tomu, co se bude odehrávat kolem mne. Z boku bývá občas lépe vidět. Pokuste se rozlišit obvyklá nebezpečí a hrozby, se kterými je možné se ve vesmíru potkat, od speciálních, na nás nastražených překážek a pastí. Jestli se nám ihned podaří pochopit, kdo je kdo, bude nám mnohem lehčeji."
Tou dobou se na velké obrazovce zvětšoval jasně modrý kotouč další planety podobné Zemi.
Její ionosféra nebyla zdaleka prázdná. Místní obyvatelstvo se zabývalo nejen vysíláním a přijímáním, ale i rušením zpráv. Už to vyvolávalo podezření a časté výbuchy na řadě míst na povrchu planety definitivně potvrdily nepříliš originální předpoklad - další kandidát na vymření.
„Co myslíš," obrátil se na Stana s úsměvem prohnaného cynika Archie, „za kolik let se tahle modrá sestra všech civilizovaných světů změní v další Smutek?"
„Možná neuběhne ani rok," namítl filozoficky Stan, „ale možná se ještě vzpamatují. Pokusme se s nimi spojit. Souhlasíš, Jasone? Myslím, že od vojáků spíš získáme informace než od šílených nahých žen."
„Nevím, nevím," vrtěl hlavou Jason, „bojechtivost je také svým způsobem šílenství."
Nastalo hrobové ticho. Téměř současně se k němu otočili všichni Pyrrané, reflexivně tasíce pistole.
„Dobrá, dobrá, promiňte, nechtěl jsem vás urazit!"
Aby co nejrychleji změnil téma, Jason navrhl: „Co kdybychom tuhle planetu pojmenovali Cesta ke smutku?"
Otázka byla samozřejmě nesmyslná. Planeta měla své jméno už dávno. Pyrrané, odposlouchávající rádiový provoz, je zjistili velmi brzy, a současně mnoho dalších užitečných informací.
Kuličku zmítanou rozbroji nazývali Bifinie. Neobývali ji však Bifinijci, nýbrž Bubrikové, Memrikové, Dydrikové a Vjavrikové. Bylo nepochopitelné, podle jakého principu se obyvatelstvo dělilo na tyto čtyři skupiny, zato se velice brzy zjistilo, že všem čtyřem bojechtivým skupinám (opravdu všem najednou!) vládne jediný vládce jménem Chomik. Tedy myslel si, že vládne. V čele opozice stál neformální demokratický vůdce všech uražených a týraných Chavrik, který si přisvojil podivný, ale hrdý titul - spíkr.
„Spíkr znamená ve staré angličtině „člověk, který hovoří" nebo mluvčí," vysvětlil všem Jason.
„Lépe řečeno žvanil," přeložila si to po svém Meta.
Pochopitelně i spíkr Chavrik věřil, že veškeré obyvatelstvo planety Bifinie poslouchá jedině jeho. Ovšem při bližším pohledu, lépe řečeno poslechu, bylo jasné, že reálnou moc v tomto šíleném světě mají pouze polní velitelé, velící jednotkám všech čtyř skupin. Jejich nespočetné oddíly, válkou zdeptané, ale již všemu přivyklé, kvůli neexistenci centrálního velení vedly nepřetržité a vesměs nesmyslné válečné operace.

„Jak je to možné?" podivila se Meta. „Jsou tu čtyři skupiny a vůdci pouze dva. Nebo jsou nějak sloučeni do dvou svazů?"
„Tys to nepochopila, Meto. Oni nenávidí jeden druhého," začal jí trpělivě vysvětlovat Archie. „Nemají tam dva mluvčí, ale sto dvacet dva. Ti dva hlavní jsou přežitkem z minulosti. Všimni si, že se ani jeden nehlásí k Mjamrikům nebo Vyvrikům, nehlásí se k nikomu."
Archie úmyslně komolil jména bojechtivých klanů, ale tento žertík kromě Jasona sotva kdo ocenil.
„Aby je husa kopla!" zavrčela Meta, která od Jasona, milovníka mrtvých jazyků a další filozofické veteše, poslední dobou pochytila množství starobylých obratů.
„Kdo se ti nejvíc zamlouvá?" vyzvídal Stan. „Mně ti Bubrici. Jejich řeč se nejvíce blíží mezijazyku."
„No a co?" ušklíbl se Jason. „Dydrikové zase nejlépe ze všech ovládají esperanto. Znamená to jedině, že jsou potomky dávných obyvatel Impéria a možná ještě sem tam něco ze starých vědomostí uchránili."
„Poslyšte, hodláme s nimi debatovat o jazykových otázkách?" rozčilil se Rhes.
„Myslím, že ne," odpověděl beze stopy úsměšku Kerk. „S někým se ale spojit musíme. Teď vybíráme s kým konkrétně."
„Když konkrétně, myslím, že by bylo nejlepší spojit se přímo s vládcem Chomikem," řekl Archie.
„Proč?" podivil se Cliff. „Sám jsi přece říkal, že tu ničemu nevládne."
„Jenže my se nehodláme místní války účastnit, jen něco zjistit, a navíc fakta, která nás zajímají, patří z hlediska místního obyvatelstva do oblasti dějin."
„Archie má pravdu," podpořil ho Jason. „Musíme začít právě odtud."
Archie vycházel při svých úvahách z formální logiky, Jason také, ovšem na planetě Bifinii zřejmě s logikou nebylo něco v pořádku. Proto se nikomu nepodařilo promluvit si přímo se samotným Chomikem a do válečných operací se nakonec stejně museli zapojit.
Chomikův osobní tajemník kategoricky zamítl jakýkoliv kontakt s cizími loděmi.
„To je vměšování do vnitřních záležitostí planety Bifinie!" ječel do éteru. „Nařizuji vám okamžitě opustit oběžnou dráhu. Jinak si budeme stěžovat u vyšší rady Ligy světů. Vaše přítomnost v tak znepokojivé blízkosti naší ionosféry je porušením prvního článku generální dohody o právu světů na sebeurčení!"
Povykoval ještě dost dlouho, ale bylo jasné, že tisková služba tohoto vládce nehodlá odpovídat na žádné otázky příchozích. Celý rozhovor byl pochopitelně zachycen, zapsán a prostudován vůdcem opozice. Spíkr Chavrik se proto velice rychle osobně s Pyrrany spojil. Co nechce udělat vládce, to může klidně udělat spíkr, a jestli to je, nebo není ve prospěch planety, na tom nezáleží. Kdo tu vlastně uvažuje o planetě? Komu je potřebná? Chavrik byl proto připraven s otevřenou náručí přivítat hosty, ale na položené otázky reagoval téměř stejně jako vládce:
„Promiňte, pánové, o čem s vámi mohu otevřeně mluvit, když každému slovu naslouchají uši nepřítele?!"

Tentokrát nebyl k sestupu na planetu použit obyčejný transportér, ale výsadkový člun, obrněný a vybavený množstvím zbraní. Posádku posílili skupinou bojovníků zvyklých spíše jednat než přemýšlet - takové mezi Pyrrany dlouho hledat nemuseli. Tuto skupinu samozřejmě vedl Cliff, v předtuše věcí příštích neobyčejně veselý a bodrý. Potřásal svými světlými pačesy a neustále opakoval:
„Já už ty informace z těch panáků z vyšších kruhů vyrazím!"
Problém byl ovšem v tom, že důstojníci štábu toho mnoho nevěděli. Informace je většinou možné získat od důstojníků a generálů, ovšem k velitelům na této úrovni na Bifinii nebylo tak jednoduché se dostat. Chavrik navrhl pyrranskému výsadku, aby přistál s pomocí navádění. Ovšem asi ve třech kilometrech nad zemí Pyrrané naváděcí signál beznadějně ztratili, protože stejný kmitočet používalo dalších asi pět stanic a všechny vysílaly téměř shodné signály. Autopilot výsadkového člunu doslova zešílel, jako Buridanův osel, před něhož nepoložili dvě otýpky sena, ale šest najednou. Opožděný pokus přejít na ruční řízení už nemohl nic zachránit, zvláště když v téže chvíli byla na oficiálně pozvaný pyrranský člun zahájena soustředěná palba raketami z několika základen protivzdušné obrany. Trup člunu ani životně důležité systémy tím pochopitelně nijak neutrpěly, ovšem přistání nebylo nejměkčí, a protože nikdo neočekával tak „přátelské a vřelé" přijetí, neobešlo se to bez modřin a boulí.
Posádky se to pochopitelně dotklo a Jason si uvědomil, že pokud Pyrrany okamžitě nezadrží, zaútočí na planetu a všechny Bubriky i Memriky porazí, stejně jako svého času zdolali neporazitelné kočovníky z

Felicity. Tam na to tehdy stačilo pouze sto třicet osm bojovníků. Tady při převaze techniky postačí pouze dvacet, nemluvě o dalších třiceti v záloze...
Tok jeho napůl ironických a napůl vážných myšlenek přerušil řev Kerka, zvedajícího se z podlahy:
„Tohle si někdo šeredně odskáče!"
„Nerozčiluj se, Kerku, vždyť oni sami nevědí, co dělají."
To řekl Archie, ačkoli to správně měl říci Jason, jemuž jako starému příteli leccos prošlo. Ovšem uslyšet něco takového od úplného mladíčka (jak to starý Pyrran chápal), a navíc cizince z nějaké zapadlé díry jménem Yuktis... Kerk přímo oněměl překvapením a zlostí.
Naštěstí se Meta Archieho zastala včas:
„Uklidni se, Kerku. Archie má pravdu. Jestli jim odpovíme odvetnou palbou, nebudeme se potom už mít koho na něco zeptat. Pusťte mě k řízení. Prostě jim z palby odletíme a přistaneme, kde to půjde. Teprve tam rozhodneme, jak co nejrychleji najít toho žvanila Chavrika."
Veterán planety smrti se uklidnil stejně rychle, jako vzkypěl. I on se za poslední roky poněkud změnil.
Meta okamžitě začala vést výsadkový člun, kličkovala mezi střelami, paprsky laserových zaměřovačů a výbuchy, rafinovaně uhýbala samonaváděcím raketám, a když to bylo nutné, sestřelovala je. Pomáhal jí Cliff, ostražitě sledující každý Metin pohyb.
Jako vždy byla Meta fantastická, jak tak řídila člun - sama proti celé armádě, sama proti nezkrotným živlům. Jason byl nadšen svojí amazonkou. Ne - valkýrou! Právě teď ji tak chtěl nazývat. Všechny valkýry jsou tak ženské a krásné. Zatímco amazonky, jak si vzpomněl, si ořezávaly pravý prs, aby mohly lépe střílet z luku. Copak je to normální? Metě nikdy její nádherná ňadra nepřekážela - ani při řízení, ani při boji.
A že právě teď kolem nich zuřil!
Výsadkový člun přistál na zelenajícím se poli s černými vypálenými holinami, právě uprostřed boje. Pochopitelně byl okamžitě napaden ohňomety, střelnými zbraněmi a několika lehkými děly. Ale pouze jednou stranou, kde byly vidět v zákopech rudé uniformy a helmy.
„Teď jim odpovíme," řekl Jason. „Palte! Mířit nemusíte. Ať pochopí, s kým mají tu čest. Jinak nebudeme moci vystoupit z člunu."
Příkaz nemusel dvakrát opakovat. Během pěti sekund na té straně pole, která projevila nesmírnou agresivitu, hořelo všechno, co hořet mohlo. Na druhé straně byl vidět rychlý ústup vojáků v šedých uniformách k lesu. To Jasona ještě jednou přesvědčilo o správnosti předešlého rozhodnutí. Šedí nejenže neostřelovali neznámý přistávající objekt, ale dokonce ani nevyužili palbu cizinců k dalšímu útoku. Rozhodli se ustoupit. Což bylo rozumné a vysoce humánní.
„Zajeď k lesu," požádal Metu.
Se zapnutým systémem gravitonového polštáře se rozjeli za šedými, prakticky se téměř nevznášeli nad zemí a velmi zřídka vystřelili, pokud se někdo z rudých pokoušel zbrkle zahájit střelbu.
Šedé uniformy byli Dydrikové, což nějaký zvláštní význam nemělo. Nepočítáme-li ovšem, že s nimi musel jednat Jason. Seržant Gumra totiž kromě esperanta neovládal žádný jiný jazyk. Právě on velel oddílu, jehož zastavený útok by jinak nutně musel skončit nejspíš úplnou fyzickou likvidací čelních řad.
„Tedy pánové," funěl seržant, nevěřící svému štěstí, „zachránili jste mě! Vytáhli z onoho světa!"
Jason nechápal, o jakém světě mluví, ale nevyptával se a jen si umínil, že až se vrátí na Argo, podívá se do velkého slovníku rčení všech dob a národů.
„Tak teď zase zachraň ty nás, seržante! Řekni nám, kde najdeme pana Chavrika."
„Eh!" vykřikl Gumra. „Nač potřebujete toho capa?!"
Tentokrát se Jason dotazu nezdržel, i když intonace mluvila sama za sebe.
„Kdo je to cap?" zasmál se Gumra, přiložil k hlavě pěsti se vztyčenými ukazováčky a zamečel:
„Meee!"
„Aha, chápu, kozel," přisvědčil Jason, „jenže promiň, seržante, kozel nekozel, potřebujeme ho."
„Ale proč? Nač?" dotíral seržant.
Jason mu to vysvětlil a Gumra se nadlouho zamyslel. Potom řekl:
„Pokusím se vám pomoct. Jestli ta přestávka bude dost dlouhá, zkusím se spojit se svým známým. Bojuje za Memriky na druhé straně planety a je jediný z těch, co znám, který byl ve spojení s Bílými

ptáky volnosti."
„To je zase kdo?" podivil se Jason.
„Jsou to takoví kyborgové z planety Crazy. Ještě před pár lety bojovali společně s Memriky, byl to jediný případ v naší historii, kdy se do vnitřních problémů Bifinie vmísili cizinci. Mému příteli zanechali na památku hvězdné koordináty Crazyku. Odtamtud už je k Egrisi jenom kousek, věřte mi."
„Díky, seržante, ale přece jen bychom se chtěli spojit s tím... capem Chavrikem."
„Jdeš tvrdě za svým," zazubil se Gumra. „Jak chceš. Opravdu se tu někde nedaleko potlouká. Podívej," a seržant rozvinul přímo na trávu topografickou mapu oblasti.

Chavrik vítal čestné hosty chlebem a solí. Stoly se až prohýbaly a upjaté hostesky roznášely jídlo a pití. Zněla tichá hudba, vonělo to tu domácím teplem, kouřem z krbu, dobrou whisky a decentní kolínskou, tedy zcela jinak než na ulicích -prachem, potem, krví, připálenou rybí polévkou a pečeným masem. Ovšem dojem příjemného a pohostinného domu rušil nejvíce sám Chavrik. Ustavičně mluvil a mluvil, bez přestávky, o všem najednou i o ničem, o politice dávno uplynulých dnů i o svém bouřlivém mládí, o zářivých perspektivách planety Bifinie a o správnosti demokratické cesty, kterou prosazuje hlavně on, Chavrik. Mluvil o nutnosti absolutní debubrizace se současnou neobubrizací, v důsledku čehož už nikdo ničemu nerozuměl. Pyrrané se nudili, pronesli sotva dvě nebo tři věty a pokoušeli se ho na něco zeptat, ale kdepak! Chavrik jim nedovolil pronést ani jediné slovo, co slovo, vydat jediný zvuk. Jediným řečníkem tady byl on, spíkr.
Jason to už nevydržel, praštil talířem o zem, využil skutečně minimální pauzy a hlasitě na celou jídelnu prohlásil:
„Pane Chavriku, potřebovali bychom, abyste nám pomohl získat koordináty planety Egrisi. Nachází se ve vaší hvězdokupě. Jistě ji znáte."
„Egrisi," automaticky opakoval Chavrik. „A to je všechno, co potřebujete? Koordináty nějaké nešťastné planety! Bože můj! Hned vydám pokyny, najdou vám je nejpozději do deseti nebo maximálně patnácti minut. To není vůbec žádný problém. Úplná maličkost! Pánové, o tom přece nemusíme mluvit! Raději si poslechněte, na čem je založena podstata mého posledního projektu..."
To je beznadějné, pomyslel si Jason. Opakoval proto trik s talířem ještě několikrát.
Asi po šesté nebo sedmé repríze se Chavrik poněkud probral a zeptal se:
„Proč pořád rozbíjíte nádobí?"
To byl zjevný pokrok! Chavrik se konečně začal zajímat o něco jiného než sám o sebe. Snad se pohnou kupředu!
„Pro štěstí!" odvětil Jason lakonicky. „Je to takový starodávný zvyk."
Chavrik se nějak udiveně usmál, jakoby roztržitě, a díky tomu chvíli mlčel.
„Běžte tedy vydat pokyny pro zjištění těch koordinátů planety Egrisi!" Jason málem hlasitě zařval.
„Dobrá," přisvědčil Chavrik a skutečně vyšel z místnosti.
Vrátil se ovšem nějak podezřele rychle a v doprovodu několika kameramanů.
„Jasone, na moment!" upozornil Chavrik. „Nyní nás uvidí a uslyší celá planeta. Vysvětlete, prosím, lidem, že jsem jediný člověk na tomto světě, kterému mohou důvěřovat. Jediný, kterého také uznávají cizí civilizace."
„Dobře," souhlasil Jason, „promiňte ale, že budu mluvit pouze pravdu."
Chavrik se hloupě usmál, pravděpodobně nepochopil, jestli si cizinec dělá legraci nebo na něco naráží.
Postavili se před kamery. Chavrik zavelel, aby se začalo. Dlouho se rozplýval v květnatých frázích, nažvanil množství nesmyslů o Pyrranech, naštěstí nic urážlivého, a navíc v esperantu, které znal pouze Rhes, takže nikdo z ostatních nic nepochopil. Intonace nebyla naštěstí taková, aby se chápali pistolí. Tentokrát to prošlo.
Na závěr Chavrik představil Jasona a přímo před obličej mu vstrčili mohutný mikrofon. Málem došlo ke katastrofě, protože Meta neznala tak barbarský způsob poskytování interwiev a hrnula se svému milému na pomoc. I to dopadlo dobře.
„Naši bratři v rozumu," začal Jason, „mohu přísahat, že pan spíkr Chavrik je skutečně jediný člověk na vaší planetě, který nás k sobě přátelsky pozval v době, kdy všichni ostatní bojovali nebo nám navrhovali,

abychom táhli někam jinam. Obrátil jsem se na pana spíkra s malou prosbou - poskytnout souřadnice planety Egrisi. Prosbička je to maličká, je možné ji splnit za několik minut, ovšem já i moji přátelé už zde trčíme víc než tři hodiny a pořád nic. Koordináty stále neznáme, takže posuďte svého spíkra sami, naši bratři v rozumu..."
Teprve teď si Jason všiml, že vysílání už skončilo a i mikrofon je pryč.
Chavrikovi se samozřejmě takové vystoupení příliš nelíbilo.
Co naděláš, „drahý" Chavriku, přiznávám, ani jsem nepočítal, že se ti bude líbit. Potřebuji jen ty souřadnice, nic jiného, táhlo Jasonovi hlavou.
„Skončili jsme," zahulákal Chavrik a obrátil se k Jasonovi.
„Rád jsem se s vámi seznámil. Na shledanou ve vesmíru. Pánové teď prominou, čeká na mne práce."
„A co ty souřadnice Egrisi?" nenápadně vyzvídal Jason.
„Hledají je," bez mrknutí okem odvětil Chavrik. „Sdělí vám je později. Vyčkejte na odpověď."
Jason všechno přeložil Kerkovi, který okamžitě vřele doporučoval, aby spíkrovi utrhli hlavu.
Jason jen mávl rukou:
„Pojďme pryč. Máme v záloze seržanta."

Oddíl naštěstí mezitím nikam nepřesunuli. Ještě stále panoval klid, a tak vyčerpaní vojáci odpočívali v zákopech. Gumra nakloněný nad kotlíkem polykal ostře žlutou kaši s kousky masa.
„Jak to vypadá, seržante?" zeptal s Jason beznadějným hlasem.
„V pohodě, náčelníku," zasalutoval seržant. „Slib jsem splnil. Tady to máte."
Souřadnice byly naškrábány propisovačkou na kusu balicího papíru.
„Zapisoval jsem je po sluchu, ale jsou určitě správné. Buďte klidný, náčelníku. Zatím pitomcem jste jeli zbytečně, říkal jsem vám to, raději jste se měli s námi pořádně nadlábnout kaše."

11

Planeta Crazy by dokázala vyvést z míry každého, i toho nejzkušenějšího hvězdného cestovatele. Jason hned všem vysvětlil, že prvotní význam tohoto slova ve staré angličtině je „Bláznivá" nebo „Šílená". Nakonec ani nebylo třeba nějakých dlouhých odborných výkladů pro pochopení důvodu, proč byla tato planeta tak „honosně" pojmenována. Byla to obrovská skládka vesmírného odpadu, doslova smetiště. V určité etapě bouřlivé kolonizace středu Galaxie sem z nějakých divných a dávno zapomenutých důvodů (zvláště když šlo o planetu pozemského typu s kyslíkovou atmosférou) začali navážet elektromechanický, elektronický, chemický, umělohmotný a jiný technologický odpad ze všech blízkých hvězdných systémů, a možná že z celé kulové hvězdokupy. V každém případě nebylo pod vrstvami dlouholetého „kulturního" odpadu vidět cokoli původně přírodního, nějakou rostlinu nebo živočicha.
Ovšem není odpad jako odpad. Existovaly tu vedle sebe zcela zrezavělá kousky železa neurčitého vzhledu i téměř úplně dokončené stroje, připravené k používání. Ukázalo se, že na planetě Crazy se nachází daleko více absolutně funkčních strojů a přístrojů (nebo tak alespoň vypadaly). Právě tato část „odpadu" měla v převážné míře zcela nezvyklý vzhled a neznámé určení.
Jason si tehdy uvědomil, že o nějaké planetě, kterou nazývali Šílená, určitě četl. Bylo nutné okamžitě si v paměti vybavit, co to bylo. Jestli se ukáže, že ten nepořádek tady je úmyslný, posádka Arga získá důležité údaje pro další události. Pyrrané by totiž poprvé během celého tohoto extravagantního letu nemuseli někoho kontaktovat naslepo. Koneckonců, nač s sebou tahá celou tu obrovskou knihovnu, obsahující nejúplnější informace o všech obydlených světech ve vesmíru?
Zatímco mohutný bitevník kroužil, podoben jestřábu hledajícímu kořist, kolem planety, Jason horečně procházel hvězdné katalogy, ovšem hledal namátkou, protože si nemohl vzpomenout, v kterém konkrétním jazyku se tato planeta jmenovala Sílená. Nakonec se mu to přece podařilo. Tento podivný svět dostal starobylý název kdysi dávno v arménštině (Jason o takové řeči nikdy ani neslyšel) a v minulosti všemi tak oblíbené slovo nebylo přepisováno jinými znaky, jak bylo od pradávna zvykem geografů, ale z nějakého důvodu ho sedmnáctkrát přeložili do sedmnácti jiných jazyků. Souřadnice planety bohaté na jména se dojemně během toku času nijak nezměnily. Našli však smetiště, a tak Jason mohl s čistým svědomím historii této šílené koule, zaznamenanou v archivech, přednést posádce lodi.

Svět, sloužící jako všeobecná skládka odpadů, byl skutečně vybaven na tehdejší dobu nejmodernější technikou. Tedy roboty - šrotovači, nakladači a transportéry. Tito roboti byli na Crazy posláni jako obsluhující personál. Všem je ale známo, že jednoduchý robot - šrotovač nebo nakladač - vykladač je možno poměrně jednoduchou úpravou změnit v samoučící montážní stroj. Někdo zřejmě takovouto úpravu provedl. Nyní se jen dalo spekulovat, kdo to byl, ale fakta mluvila jasně -roboti během dlouhé řady let na planetě odmontovali všechno, co se dalo použít, a dalo se předpokládat, že to, co se nedalo, využili znovu.
Na planetě Crazy tak časem začal probíhat proces skutečné mechanické evoluce, o níž mnozí již dávno teoreticky uvažovali, ovšem v praxi...
V praxi se proces ukázal velmi složitý a komplexní, s bojem druhů o život, se zvláštními zákonitostmi. Inteligentní roboti vládli druhým v rámci možností a sil a dosahovali přitom neznámých výšin. V některých starých zpravodajích byly zmínky o nových druzích strojů, dokonce se je pokoušely klasifikovat. Později ovšem zájem o tento fenomén jaksi sám o sobě utichl, pravidelné lety na Crazy byly omezeny, planeta se pochopitelně neúčastnila válek ani mezihvězdného obchodu, a jestli se na ni odpady vyvážely dál, nebo ne, nebylo známo, v každém případě to nikde nebylo zaznamenáno. Nikde také nebyla zmínka o počtu obyvatel. Roboty dost dobře nejde počítat podle hlav, navíc když řada z nich hlavy jako takové nemá, a lidé...
Jejich přítomnost nebyla zjištěna. Ani podle Jasonových archivních údajů, ani podle současných pozorování prováděných Pyrrany.
Když Argo zaujala polohu na oběžné dráze, celé to veselé elektromechanické společenství neprojevilo nejenže žádnou agresivitu, ale dokonce ani nejmenší kousek zvědavosti. Vysílání, kterého si roboti nemohli nepovšimnout, šlo jakoby do prázdna. Bylo to jako odpověď typu: „Slyšíme vás a co má být? Nic od vás nepotřebujeme!"
„Takhle nemohou reagovat lidé," usoudil Stan. „Rozhodně ne lidé mající tak kvalitní techniku."
„Máš pravdu," souhlasil Archie, „ale na okamžik si představ, že v tomhle bláznivém světě je všechno vzhůru nohama, lidé nevládnou technice, ale technika lidem. Jak se má taková technika chovat ve chvíli, kdy dojde ke kontaktu s námi?"
Archieho na první pohled příliš odvážná hypotéza mohla nakonec skutečně odpovídat realitě a Jason pocítil, jak mu běhá mráz po zádech. Pyrrané také znejistěli.
„Co navrhuješ?" zeptal se Kerk se sobě vlastní praktičností.
„Zatím nic. Myslím, že bychom měli přemýšlet a zachovávat nejvyšší opatrnost. Na tuhle planetu nemůžeme vtrhnout jako na ty předešlé, kde sice bylo různé obyvatelstvo, ale vždycky to byli lidé. Zatím máme pouze výsledky vizuálního pozorování a neúspěšný pokus o navázání spojení."
Jason si náhle vzpomněl na Bílé ptáky pomsty, kteří se podle historických zpráv určitým způsobem zúčastnili válečných operací na sousední planetě, a nová hrozivá domněnka ho ohromila.
„Přátelé, zkuste si to představit," navrhl, „je možné, že by za ty dlouhé roky na toto smetiště, které se změnilo v jediný obrovský samostatný mechanismus, ani jednou nevstoupil člověk?"
„To určitě není možné," řekl přesvědčeně Brucco.
„Také myslím," potvrdil Jason. „Při zdejší hustotě osídlení na krychlový parsek jistě ne. Podle mě existují čtyři varianty dalšího rozvoje situace. První - lidé mohli zvítězit, ovládnout zdejší novou techniku a ukrýt se. Jak to vypadá, tuhle variantu můžeme škrtnout, nic takového jsme nenašli. Druhá - všichni lidé, kteří se sem někdy dostali, byli zabiti. O třetí variantě mluvil Archie. Lidé byli stroji zajati a slouží jim. Pak je tu ještě čtvrtá."
Jason se schválně odmlčel. Tehdy Meta nečekaně pronesla:
„Mohlo dojít k symbióze lidí a strojů."
„To je ono!" vykřikl Jason radostně.
Žádný důvod k radosti neměl, ale chtěl prostě, aby tuto myšlenku vyslovil někdo jiný. Pak jí bude věnována vyšší pozornost.
„To je ono! Jsi chlapík, Meto! Symbióza, kyborgové. Chtěl jsem vám připomenout ty bojovné ptáky, díky kterým jsme sem přiletěli, kovového kance i další obludy, které se pravidelně objevují na Saandu, a nakonec také nové druhy pyrranských živočichů..."

„To je pěkný zmatek," zabručel Brucco.
„Já vím," povzdechl si Jason. „Prostě jsem to musel říct a teď navrhuji, aby všichni přemýšleli. Do zítřka zachovejme příměří a ráno se poradíme. Myslím, že Archie má v podstatě pravdu. Vtrhnout na skládku šrotu se zbraněmi v pohotovosti je hloupost."

Ranní porada se neuskutečnila. Přesněji řečeno, byla mimořádně krátká a rychle ukončená. Posádka Arga ještě ani nestačila dojíst snídani, když Grif, držící hlídku u obrazovek, vyhlásil poplach. K bitevníku se poměrně vysokou rychlostí blížil neznámý objekt, podle dráhy a ustavičně se měnícího spektra vyzařování a odrážení se dalo usuzovat, že je pilotovaný.
„Nemusí to být zbraň nebo torpédo, ale může být nebezpečný," ohodnotil ho Cliff, v mžiku připravený u pultu ovládání taktických zbraní bitevníku.
Jeho slova přenášená palubním rozhlasem zazněla ve všech prostorách lodi a Jason velice pospíchal, aby zabránil ukvapené střelbě. Vřítil se na kapitánský můstek zároveň s Metou a Kerkem.
Neznámý objekt se viditelně rýsoval na obrazovce, jeho rychlost se snižovala a nyní se již dalo snadno poznat, že jde o univerzální létající stroj. Široce rozevřená křídla, jejichž nutnost se dala chápat v atmosféře, snad ve vesmíru mohla hrát roli slunečních baterií. Přední část letounu se ze všeho nejvíce podobala překrásnému lidskému obličeji se zjevně ženskými rysy. Analogii doplňovala plná dívčí ňadra vpředu na spodní části trupu. Tato podoba vyvolávala vzpomínky na dávné časy, kdy se přídě plachetnic, brázdících oceány, zdobily figurínami lidí nebo zvířat, ani ne pro konkrétní účel, spíše jako okrasa nebo magický symbol. Ovšem funkčnost takového typu detailů na konstrukci letounu vyvolávala množství domněnek.
Mezitím se sněhobílý letoun přibližoval a všichni zaraženě sledovali jeho let. Jason pochopil, že slovo pták se mu v mysli vybavilo cíleně, ne náhodou. Bílý pták pomsty. Že by to byl on?
„Všechny reflektory zaměřit na objekt! Všechny informace o objektu na obrazovku! Zapnout veškeré ochranné a obranné systémy, ale v žádném případě nestřílet! Pokuste se mu předat naše návrhy na spolupráci."
Ano, skutečně jemu, pomyslel si Jason, tenhle letoun je potřeba chápat jako živou bytost!
„Žádná odpověď? Zkuste to ještě jednou! Nestřílet!!!"
Jason vykřikoval povely jeden za druhým, aniž se s někým poradil, Meta však energicky přikyvovala na znak souhlasu, a dokonce i Kerk, sotva znatelně, stěží jedním okem, dával najevo, že nic nenamítá.
Čím tato žena - pták přilétala blíže, tím méně se zdála být nebezpečná. Očividně si již mnozí všimli na přístrojích rozměrů letounu, ale až Meta řekla první nahlas:
„Vždyť je velká jako člověk! Dokonce o trochu menší! To není loď, ani stroj... to je kyborg."
Bylo to spíše intuitivní poznání, předbíhající logický chod myšlenek, ale i Jason si myslel to samé.
Kyborg nekyborg, bílá žena - pták přiletěla prakticky těsně k Argo, složila křídla, vypustila podvozek - tedy, ne podvozek, objevily se obvyklé ptačí nohy! - a usedla na stojan raketové baterie jako na větev.
Žádné viditelné zbraně neměla, a co se týkalo těch ukrytých, všechno se předvídat nedá. V daném případě snad ani nebylo co předvídat. Vypadala jako racek, který se snesl na skálu z opravdového nebe, nebo lépe řečeno holubice míru, dobrý posel, uklidňující jako bílá vlajka vyjednavače.
Klasická odpověď na rádiové vysílání stále nepřicházela (v těchto končinách probíhalo málo co klasicky), ale po určité chvíli - kdy Pyrrané stačili přijít k sobě a málem vyskakovali z kůže netrpělivostí a nečinností - na čele ženy - ptáka zaplály číslice a začaly znázorňovat zpětný odečet sekund a minut.
Asi za sedm minut se mělo něco stát...
Nejméně dvě z nich ztratil Jason přesvědčováním Pyrranů, aby předčasně neútočili. Například Cliff se domníval, že bílý pták (dokonce Bílý pták pomsty!) je obyčejná bomba s časovým mechanismem. Jason jeho hypotézu rozbil napadrť. Který nepřítel by předem informoval o čase výbuchu? Žádný! Navíc normální bomba nepředstavuje pro superpancíř Argo, sedminásobně jištěný bezpečnostními systémy, žádnou hrozbu. No a pokud jde skutečně o bombu, řekněme anihilační, tím spíše se na ni nedoporučuje střílet. V takovém případě se dá udělat jedině to, že jeden člen posádky vystoupí sám do otevřeného prostoru a uctivě ptáka požádá, aby odletěl, a pokud ho opeřenec neposlechne, pokusí se ho servat z bidýlka a mrsknout s ním někam daleko od lodi.

Žádní zájemci o tak sebevražedně pitomou misi pochopitelně nebyli; tehdy display na čele exotického hosta změnil téma a v podobě běžící řádky písmen (ve třech jazycích, mezi nimiž naštěstí byl i všeobecně známý mezihvězdný jazyk), je vyzval: „Následujte mne!"; načež znovu naskočil zpáteční odpočet a do lhůty zbývaly již jen necelé tři minuty...
Nakonec se rozhodli poslechnout Jasona, uměl dobře přesvědčovat a na hodně z nich působil svou autoritou. Ten neztratil ani vteřinu a okamžitě zavelel:
„Připravit výsadkový člun ke startu!"
„Co když je to léčka?" zeptal se Kerk.
„Tak se jí podíváme na zoubek," usmál se Jason.
Kerk se také usmál. Copak se Pyrrané nikdy nedostali do léčky, ze které po porážce nepřítele nevyšli se ctí a vítězně?
Nový nápis na „ptačím" displeji, který mrkl v posledních deseti vteřinách před lhůtou, všechny ještě více potěšil svojí vojenskou strohostí a úsečností: „Koridor je otevřen. Následujte mne. Vzdálenost - ne více než kilometr."
Jestli je to léčka, pomyslel si Jason, tak je určena speciálně pro mě. Nikdo jiný by totiž do ní nelezl. Bát se pastí nalíčených na Jasona dinAlta by byla hloupost. On je tady přece právě proto, aby je našel.

Letmé Metiny pokusy odklonit se od trasy určené ptákem jasně ukázaly, že koridor je proražen v elektromagnetickém poli fantastické síly. Jakýkoliv kovový předmět od něj odskakoval jako gumový míček od stěny. Všem návštěvy chtivým bez zvláštního povolení se tedy cesta na planetu otvírala pouze v plastových skafandrech bez nožů, pistolí a elektroniky. Takovým špiónům ovšem nebylo co závidět, když nakonec dorazili do říše strojů s mnohaletou historií rozvoje!
Přistání proběhlo úspěšně - přímo na nevelkou plošinku zjevně k tomu určenou. Všechno ostatní, co bylo možno kolem vidět, však připomínalo kde co, jen ne kosmický přístav. Přímo ve směru přistání se v obrovské hromadě, či spíše hoře technického šrotu otvíral temný otvor jeskyně (možná tunelu). Od plošinky k ústí té velmi nevzhledně vyhlížející díry byl povrch planety zavalen nefunkčními stroji, pohozenými vadnými součástkami nebo troskami obrovských soustrojí. Samozřejmě že toto všechno již pozorovali z vesmíru, ale teď, zblízka, je všechno naplňovalo divnou předtuchou: sněhobílá žena - pták, nádherná svou konstrukcí, v dálce se tyčící gigantický robot s pancířem vyleštěným do vysokého lesku a přesnými, rozumnými pohyby; tu a tam se pohybující samonosné transportní plošiny na kráčejících křídlatých kolech - to vše na pozadí staletí neuklízené skládky odpadků. Estetické představy robotů a kyborgů se očividně lišily od lidského chápání krásy, i když se usadili na planetě s kyslíkovou atmosférou, kde mohl obyčejný homo sapiens klidně vycházet na povrch a dýchat bez doplňkových přístrojů.
Pyrrané to také udělali, neztrácejíce ani okamžik, ale když seskočili z můstku na úlomky, chrastící pod nohama, byli nějací zaražení a posmutnělí. Žena - pták vzlétla bez pomoci svého pásového podvozku a rychle zamířila do dálky a výšky. A z jeskyně - to byl vtip! - vyšel návštěvníkům vstříc vysoký hubený stařec s dlouhými vousy, stejně bílými jako peří podivuhodné ženy-ptáka. Android? Kyborg? Ba ne, obyčejný člověk. Minimálně to, usoudil Jason. Dokonce i Pyrrané ho uznali jako člověka.
„Kinneus," představil se šedovlasý domorodec jazykem, kterému nerozuměl dokonce ani Jason. Naštěstí stařík ovládal i současný mezihvězdný galaktický jazyk, a tak dál už šlo všechno normálně. Rozhodně zde člověk ovládal roboty, ne opačně. Kinneus byl svým způsobem dozorcem na zdejší skládce. Nevěděl sice přesně, jestli je tu jen on sám, ale nijak zvlášť ho to nezajímalo. Důstojný stařík tu vedl skoro poustevnický život, ale když spatřil na nebi velkou loď, v jeho duši se probudila dávno zmizelá zvědavost, a tak se rozhodl v těchto končinách zřídkavé cizince pozvat k sobě na návštěvu.
„To vy jste k nám poslal toho krásného ptáka?" ujišťoval se Stan.
„Dá se to tak říct, že já."
Všechny staříkovy odpovědi se vyznačovaly podobnou uctivostí.
„Ona vás opravdu poslouchá?" pokračoval ve vyptávání Stan.
„Všechny poslouchají, jen ne vždy a ve všem."
„A kam teď uletěla?"

„Myslím, že letěla sezvat své družky."
Beseda se táhla, málem vlekla. Mezitím si plošinky s kolečky namontovaly dlouhé manipulátory podobné lidským rukám. Mechaničtí sluhové velmi úsporně sestavili dlouhý stůl přímo pod otevřeným nebem, rozestavěli kolem sedadla a začali přinášet nádoby s pitím a mísy s jídlem jako obsluha v restauraci. Tyhle primitivní stroje (nebo bytosti?) zřejmě svého pána poslouchaly lépe než ptáci. Ti však byli bytostmi (nebo stroji?) vysoce složitými, a proto hrdými, a tak si teď někde poletovali, jak se jim zachtělo.
„Můžete nám zajistit vytvoření koridoru zpět na oběžnou dráhu i bez ptáků?" zeptal se stroze Kerk.
„To vás nemusí znepokojovat," přesvědčoval ho stařík Kinneus. „Nespěchejte. Posaďte se, teď se najíme, napijeme a pak se uvidí."
Kerka sice podobná perspektiva příliš nerozjařila, ale jídlo na stole vypadalo docela normálně, dokonce chutně, a vůdce Pyrranů již pochopil, že tady, v centru Galaxie, je zbytečné chytat býka za rohy, nic tím nezíská. Tady je lepší naslouchat Jasonovým názorům a trpělivě čekat. Jinak pohoří. A jídlo? Nu což, najíst se, to nemůže nikdy uškodit.
Jenže to se mu už nepodařilo.
Sotva se totiž posadili kolem stolu a vztáhli ruce po tlustostěnných plastikových pohárcích a zvláštních mnohozubých vidličkách, z nebe se snesli bílí ptáci a mávali křídly. Teď jich bylo hodně. Velmi mnoho. Jason se ani nepokoušel poznat mezi nimi tu, která jim dělala průvodce od lodi ke Kinneově jeskyni. Ptáci popřeli veškerou svoji krásu a ženskost tím, že paťáty a zobáky posbírali veškeré jídlo na stole, trhali je na kousky, polykali bez žvýkání, ryčeli, skřehotali, plivali a dávili se a během sekundy změnili prostřený stůl v podobné smetiště, jaké se rozprostíralo kolem. Nová skládka byla ovšem zjevně organického původu - zvratky a kosti plavaly v odporně páchnoucích kalužích, v nichž se mísilo víno a splašky, koření a přírodní ptačí trus.
„Roztomilé" bělokřídlé dívky uletěly stejně nečekaně, jako přiletěly. Pyrrané pochopitelně drželi zbraně v rukou ještě dříve, než se ozval šelest křídel, ale střílet si nikdo nedovolil. Žádné reálné ohrožení života to nebylo a jídlo... nejsou tu páni, pouze hosté. Možná je podle místních zvyků obvyklé, aby první porci dostali ptáci. Sice velkolepá porce pro ty neznámé bytosti, ale... Pyrrané tu nejsou od toho, aby soudili. Seděli a čekali trpělivě na vysvětlení.
Stařík si zakryl obličej rukama a zakrátko mu mezi prsty tekly slzy.
„Co to má všechno znamenat?" odhodlal se Jason nakonec k otázce.
Kinneus si otřel rukávem oči a začal mluvit. Sám se přiznal:
„Řeknu vám pravdu. Skončil čas vyhýbavých odpovědí a polovičních vysvětlení. Poslouchejte. Byl jsem vládcem na planetě Egrisi..."
Jasonem to trhlo, okamžitě začal poslouchat dvojnásob pozorně.
„Byl jsem vládcem," pokračoval stařík, „ale svrhl mě Suleli, který sám sebe nazýval Isaac Daniila lot. Svrhl mne a postavil před soud bohů. Ti pravděpodobně usoudili, že jsem byl na své poddané příliš tvrdý, a proto mne sem poslali za trest. Tady na Crazy mám hodně sluhů, ale všichni jsou němí. Všichni jsou položiví, polomrtví. Nejlepší z nich jsou Bílí ptáci pomsty, protože ty jsem si sám vychoval. To já vytvořil tuto formu syntetického bioelektronického života. V současnosti je chovám jako krůty na farmě. Každým rokem jich mám víc. Jednou se stanou nepřemožitelnou armádou. Pak zaútočím se vší silou mé pomsty na starobylou planetu Egrisi, nyní ovládanou darebáky. Zatím... zatím ještě nejsme tak silní. Moji ptáci se zúčastnili dvou nevelkých válek. Například na Bifinii jsme jednou podpořili Memriky."
„Proč právě Memriky?" rychle se otázal Jason.
„Mladíku! Nepřerušujte mne! Kdysi dávno tam odletěli moji synové a stali se Memriky."
„To chápeme," vmísil se Archie, kterému začalo starcovo bolestínství lézt na nervy, „ale zatím jsme se nedověděli ani slovo o tom, proč nám ti vaši nejlepší sluhové sežrali veškeré pohoštění. Nebo jsem něco špatně pochopil?"
Archie se svou hořkou otázkou zřejmě dotkl bolavého místa, protože se Kinneus znovu rozplakal a dost dlouho nebyl schopný mluvit. Nakonec zašeptal:
„Jak to tak vypadá, orákulum mě podvedlo..."
Při těchto slovech se Pyrrané neklidně zavrtěli. Měli pocit, že se vše opakuje a pohybuje ve stejných

kolejích jako s Charvikem. Pravda, zdálo se, že již dvakrát vzpomenutá planeta Egrisi je na dosah... ovšem asi jako pamlsek, který nikdy neochutnáš. Stařík je očividně mimo, rozumné odpovědi se od něj nedočkají a ti slavní ptáci ho nejspíš sežerou vzápětí poté, co spolykají poslední zbytky potravin na planetě. Ta chvíle je rozhodně velice blízko.
Jason se na zdejší situaci díval poněkud jinak. Byl šťasten, že se Pyrrané zatím chovají velice rozumně a nevstupuj í aktivně do dění. On sám uměl čekat, vyslechnout druhé, být trpělivý a nespěchat. Proto dalšího Pyrrana, který se chtěl ozvat tak jako Archie, rychle zarazil: „Příteli, buď klidný a drž jazyk za zuby, však on nám to řekne!"
Stalo se.
„Moji ptáci jsou velice chytří, neumí sice mluvit, ale všemu rozumějí. Od začátku věděli, že velice miluji jídlo. Nedokážete si představit, jaký jsem gurmán! Propadl jsem obžerství. Největším trestem je pro mne, když nemohu jíst. Vlastně to je můj trest. Na vyhnanství kašlu! Jaký je rozdíl v tom, kde člověk žije? Kdyby nebylo jednoho malého detailu. Tady na Crazy není vůbec žádné jídlo. Tak. Moji ptáci mi odněkud začali přinášet velice chutné jídlo. Pochopitelně jsem se s nimi o ně dělil. Ptáků přibývalo a jídla přinášeli také více. Jenže pak se v tom procesu někde stala chyba. Najednou jídlo pro všechny nestačilo. Někteří věděli, že nejsem důležitý, a tak začali jíst jako první. To se stalo doslova ze dne na den. Jak jsem si sedl ke stolu - byli tady! A sežrali dočista všechno. Tady se není kam ukrýt, ani do jeskyně, do nějakého stroje, do postele nebo pod postel... dostali se vždycky všude. Spolykali moji snídani, oběd i večeři do posledního drobečku. Už jsem jim navrhoval, u všech ďasů, sežerte mne také, ať to mám za sebou, nebudu se bránit. Jenže oni nic - hleděli na mne svýma jasnýma očima, mlčeli a jako by říkali: „Neflákej se, Kinnee, a nos na stůl častěji!" Tak se moje muka prodlužují a opakují den co den, téměř tři sta let."
„Kolik?!" zeptal se Archie s údivem. „Jak to, že jste dosud naživu?"
„Víte, nač je tohle?" zeptal se smutně Kinneus a roztrhl si plášť na prsou.
Ze starcovy hrudi vyčnívala plochá leskla krabička.
„Bioelektronická baterie," vysvětlil. „Sluneční energie dopadající na moji kůži se mění v chemickou, chemická - tady -na biochemickou a je to! Metabolismus není narušen. Žiji. Jenže bych strašně chtěl jíst. Vy si to nedokážete představit, jak moc... no a," dokončil po malé odmlce, „orákulum mi řeklo, že má muka skončí, až na planetu Crazy přiletí veliký vesmírný koráb se statečnými a silnými bojovníky na palubě."
„Děkujeme za poklonu," pronesl Jason. „A teď, stařiku, pozorně poslouchejte. Orákulum vám všechno pravdivě předpovědělo, jenže si musíte zapamatovat: žádné problémy se nevyřeší samy od sebe. Takže!" začal na prstech zdůrazňovat následující věty. „Jako nejlepší bojovníci váš problém dokážeme vyřešit. Jenže se nejprve nutně musíme dostat na Egrisi. Rychle nám vysvětlete nejkratší cestu! Na zpáteční cestě na vás nezapomeneme a zbavíme vás dlouholetého utrpení. Tak co? Ruku na to?"
Starý Kinneus hleděl na Jasona vytřeštěnýma očima. Zjevně nehodlal tajit koordináty planety Egrisi a zřejmě nevěřil svému štěstí. Jak bylo vidět, Kinneus se ještě ani jednou v životě nesetkal s poctivými lidmi a nyní cítil, využívaje jistých schopností kyborga, že mu nelžou. Byl připraven říci všechno, co ví. Bohužel toho mnoho nebylo.
„Jenže jak vám mám vysvětlit, kde je planeta Egrisi, když mne z ní odvezli v uzavřeném kontejneru?" zanaříkal stařec a naděje všech Pyrranů se znovu ocitly v troskách.
Naštěstí Archie byl schopen položit rozumnou otázku:
„Nezlobte se, drahý Kinnee, ale copak na celé téhle planetě není nějaký robot, android, kyborg nebo třeba computer, který by znal polohu vám ne tak cizího světa ze sousedního hvězdného systému? Tomu nikdy neuvěřím."
Kinneus se hluboce zamyslel a potom mlčky zatleskal. Dokonce i Jason si přitom pomyslel, že všechno bylo zbytečné a je čas odejít.
Ovšem asi po devátém důrazném tlesknutí přiletěl jeden Bílý pták pomsty a poslušně si sedl na kraj stolu, který jeho druhové tak zaneřádili.
„Prosím," řekl šedovlasý Kinneus. „Tahle ví, kde je Egrisi."
Pak stařec přitiskl velkého ptáka k hrudi a zašeptal mu silně chraptivým hlasem:

„Planeta Egrisi, holubičko. Leť a zabij Suleliho. Oni poletí za tebou a pomohou ti. Neztrať je. To je nejdůležitější."
„Neslíbili jsme ti, že se budeme podílet na zabití tvého bratra Suleliho," ohradil se Kerk, úmyslně přecházející na tykání.
Neměl rád, když za něj někdo jiný rozhodoval, co má a nemá dělat.
„Ale chcete se přece dostat na moji rodnou planetu, ne?"
„To ano," řekl Kerk.
„Tak si mých slov nevšímejte a prostě leťte přímo za ní."
„Jak rychle letí váš pták?" zeptala se Meta. „Jako pilota..."
„Chápu," přerušil ji stařík. „Ona se vám přizpůsobí. Dosahuje až pětiny rychlosti světla."
„To bude stačit," potvrdila Meta.
Jason by se šíleného domorodce ze šílené planety rád ještě na ledacos zeptal. Vždyť vůbec nemluvili o robotech, o zdejší historii, o dalších lidech, kteří sem určitě museli přilétat... Jenže Kinneus náhle hlasitě a rozhodně prohlásil: „Budu na vás čekat. Pospěšte si. Za minutu se otevře koridor. Musíte letět."

Egrisi byla třetí planetou systému malé žluté hvězdy známé mezi astronomy jako Nový kokos. Tohle by nikdo nečekal - právě Archie na univerzitě napsal svoji první vědeckou práci na téma „Vliv cyklických změn svítivosti na uspořádání přírody na příkladu žlutého trpaslíka Nový kokos"! Jak je ten vesmír malý! V té době byl totiž student Archie pevně přesvědčen, že v takovém hvězdném systému nemohou být žádné obydlené planety. Nyní se ukázalo, že nejen s planetami, ale i svítivostí se mladý astrofyzik řádně mýlil.
Příčinou všeho nebyla sama hvězda, ale poněkud nestandardní slupka, obklopující hvězdu ze všech stran přibližně v polovině vzdálenosti mezi třetí a čtvrtou planetou. Byl to masivní pás asteroidů široký nejméně dvacet kilometrů. Nabízelo se srovnání s tloušťkou Saturnových prstenců z dávných učebnic před válečnou érou, dokud je neroztahali jako ochranné clony proti útočníkům. Pás asteroidů kolem Nového kokosu, kromě toho, že byl masivní, byl i neobyčejně pohyblivý, což zjevně svědčilo o jeho mládí.
Podobná zjištění ovšem zajímala pouze Archieho, který na vše kolem zíral očima široce rozevřenýma badatelským zanícením. Zbytek posádky Arga byl plně zaneprázdněn daleko praktičtějšími problémy, vlastně jedním hlavním - jak se s minimálními ztrátami dostat skrze ten pás asteroidů? Prostřílet se? Snad. Bude to ovšem obrovská spotřeba energie, riziko, že budou vyřazeny z provozu životně důležité systémy lodi, a hlavně - příliš mnoho hluku. Rozhodně nebudou na Egrisi vítanými hosty, a bylo by proto lepší přiblížit se k planetě pokud možno nenápadně.
Tedy jak? Manévrovat? I to je reálné. Ovšem spotřebuje se na to obrovské množství času, protože bude nutné prozkoumat zákonitosti pohybu asteroidů a sestavit podrobný program pro pohonné, manévrovací i brzdné motory.
Třetí varianta zřejmě nebyla. Tedy existovala jakási střední varianta - manévrovat ručně, podle obrazovek, a v případě nebezpečného přiblížení střílet. Ovšem ta by se rychle zvrátila v první variantu.
Právě když se přiblížili na minimální vzdálenost k proudu hrozivých, neslyšně narážejících jedna do druhé, otáčejících se, lesknoucích se, rotujících a rozpadajících se skalisek, bílý pták, fungující jako orientační bod, náhle zabrzdil téměř na nulovou rychlost, obrátil se, a když se ocitl ve středu obrazovky, zapnul displej na čele.
„Pozor," běžel na něm text. „Pozor! Nyní v proudu asteroidů vznikne koridor dostatečný pro průlet dovnitř sféry. Nebezpečné srážce s největšími planetkami je možno se vyhnout pouze jediným způsobem - leťte za orientačním bodem v maximální vzdálenosti sto metrů. Ať se kolem děje cokoliv, neměňte nastavení kursu, rychlosti a vzdálenosti od orientačního bodu. V případě zmizení orientačního bodu pokračujte nezměněnou rychlostí stejným směrem."
Nedošlo jim okamžitě, co znamená „v případě zmizení orientačního bodu". Pochopili to až později. Když vstoupili do proudu, nějaký čas letěli kupodivu klidně. Nebylo to nijak podivné, vždyť pták i loď souhlasně sledovali něčí solidně vypracovaný program. Ovšem potom... i nejlépe sestavené programy mívají výpadky a kdykoli se může stát něco nečekaného.
Dvě kyklopské skály se srazily se zjevnou přesností širokými plochými výstupky, rozdrtily malého bílého

ptáka a hned se zase začaly pomalu vzdalovat, unášejíce na sobě zelenošedé zbytky ještě před chvílí fungujícího, zvláštního, složitého a velmi inteligentního stroje (nebo snad bytosti?).
Metiny prsty se ani na okamžik nezachvěly. Skály se pomalu vzdalovaly, Argo se přibližovala, po tvářích všech Pyrranů stékaly krůpěje potu, ale v tuto chvíli nemohli svému pilotovi ničím pomoci - jen mlčet, tisknout zuby a nerušit, aby neohrozili úspěch, který jim teď málem uklouzl před nosem.
Za okamžik dorazili k mezeře mezi skalami děsivě malou rychlostí, ale snad právě díky tomu se dvě hory srazily až za zádí korábu, zatímco dvě jiné se rozpadly na prach jen několik sekund před jejich vstupem do nebezpečné zóny.
Dále již bylo jen čisté černé nebe a různobarevné hvězdy a malá, ale již se zřetelně zvětšující a od ostatních se odlišující kulička Nového kokosu. Teď už bylo možno směle stisknout tlačítko urychlovače. Meta je v euforii stiskla tak, že to celou posádku srazilo na podlahu a doslova do ní vtlačilo jako kola gigantického terénního vozu. Nikdo se nestačil posadit do antigé křesel, vždyť téměř všichni stáli z čisté solidarity za zády pilota na kapitánském můstku. Nikdo si ale nestěžoval. Co je to sedmnáct gé. Maličkost.

12

Kosmodrom na Egrisi se ukázal jako dostatečně civilizovaný - čistý, uklizený, s dobře fungující dispečerskou službou, s četami pozemní obsluhy, policejní stanicí i celnicí. Takový kosmodrom byl plně schopen přijmout i Argo, ovšem Pyrrané pochopitelně svůj mohutný koráb ponechali na oběžné dráze. Pravda, službu v něm teď drželo pouze sedm lidí v čele se Stanem, byl to minimální, dalo by se říci, že až havarijní stav obsluhy. Výsadek odpovídající početně rotě kosmické pěchoty by se do normálního výsadkového člunu nevešel. Pro výsadek na Egrisi tedy museli použít daleko větší meziplanetární dělový člun. Jason totiž nevěděl, kdo nebo co na něj čeká v této konečné stanici jeho dlouhé a komplikované cesty, ale pro každý případ chtěl mít k dispozici maximální údernou sílu. Hlavně zbraní z povrchu člunu pochopitelně nevyčnívaly a ani Pyrrané nevystavovali na odiv nějaké zvláštní množství zbraní. Běžné pyrranské pistole se daly schovat do širokých rukávů oděvů, proč by měli zbytečně lekat lidi, že? Vidíte? Jsme obyčejní turisté, s otevřenýma očima a úsměvem od ucha k uchu.
1 počasí bylo jako stvořené pro turistiku, nebe bez mraků, pálící slunce a okolí kosmodromu vyhlíželo jako v lázních -hory, moře, písečné pláže, palmy. Policie i celníci přijali cizince chladně, ale zdvořile. Nošení zbraní zde naštěstí nebylo zakázáno a při otázce na drogy mohl každý z pyrranských bojovníků s čistým svědomím odpovědět, že nic takové nemá. Plody kuromaga, odebrané ke zkoumání, samozřejmě zůstaly na palubě Argo.
V kosmoportu se jich nikdo nezeptal na účel návštěvy, což bylo podivné. Takhle se policie mohla chovat na vysoce rozvinutých světech, které již dávno vstoupily do Ligy světů, kde představitelé státu poznávali našince okamžitě, podle identifikačních znaků. Pochopitelně by otázka na důvod návštěvy byla nesmyslná, a dokonce nemístná, pokud by na planetě zuřila válka a z vesmíru dorazil nový bojový oddíl. Jenže tady to nebyl ani jeden, ani druhý případ. Všude panoval klid a mír, a kromě toho ani Liga světů, dokonce ani Zvláštní výbor neměly o třetí planetě v systému Nového kokosu ani tu nejmenší zmínku. Nestala se někde nějaká chyba?
Jason neriskoval položit tak hloupou otázku policistům, a proto zatahal za klopu saka místního průvodce, který návštěvníky usilovně přemlouval v hvězdném mezijazyku. Průvodci na kosmodromech se vždy dokáží dorozumět v několika jazycích, i když poměrně často špatně. Většinou ale všechno vědí. Tento průvodce, jehož hlavu zdobila nevídaná přikrývka, plochá čepice ve tvaru přistávací plošinky s dvakrát větším průměrem než hlava a se štítkem chránícím proti slunci, energicky točil na prstě klíčkem od svého dopravního prostředku
„Příteli, můžete nás odvézt k místnímu představiteli Ligy světů?"
„Kam že to má být? Nerozuměl jsem."
„Liga světů. Liga," opakoval Jason, snažící se co nejzřetelněji vyslovovat každé slovo.
„Poslyš, amchanagi, tak to řekni rovnou!" zaradoval se průvodce, mísící místní řeč s mezijazykem. „Tady u nás je bezvadný sastumro. Rozumíš, amchanagi? Hotel Liga."
Jason náhle nečekaně souhlasil: „Pojedeme do hotelu."

Pochopitelně měl důvod, proč to dělá. Bylo to už jasné, nedošlo k žádné chybě, prostě na této planetě Liga světů nemá žádného zástupce. Budou se muset zařídit nějak jinak. Bude proto nejlepší se zpočátku někde ubytovat. Najíst se, seznámit s místními zvyklostmi, vyslechnout, co se povídá, prostudovat oficiální zdroje a nakonec se ještě jednou spojit s Bervikem. Bylo to k vzteku, první informace o Egrisi Jason poslal „šéfovi" ještě z paluby Arga. Teď se prostě rozhodl, že dobrý hotel je to nejlepší řešení pro jejich skupinu.
„Hej, příteli," vzpomněl si Jason, „neupozornil jsem vás, je nás přes třicet."
„Neobávej se, amchanagi. Moje mankana uveze i padesát lidí."
Mankana se ukázala jako docela obyčejný autobus, ovšem dostatečně komfortní, například ve srovnání s dopravními prostředky na Porgorstorsaandu. Ani jízdné nebylo drahé, přičemž spokojený řidič od Jasona klidně vzal kredity. Perleťově lesklé bankovky mu jako platební prostředek byly dobře známy, ačkoli na kosmoportu nebyla žádná směnárna, která by měnila cizí oběživo za místní měnu. Toho si Jason s překvapením také všiml. Stejně klidně ovšem přijali kredity i v hotelu, když početná „delegace" z neznámé planety Pyrrus, kterou tady nikdo neznal, klidně požádala - jak komické! - o třiatřicet lůžek v kategorii luxus.
Jason požádal Rhese, aby si vybral deset lidí a hlídal s nimi na kosmodromu zaparkovaný dělový člun na přistávací plošině a také aby sledovali přistávající a odlétající lodě. Tato skupina pyrranských bojovníků měla rovněž kontrolovat okolí, sledovat všechny podezřelé osoby a ustavičně být ve spojení s vedením, tj. s Jasonem, Metou a Kerkem. Bylo jasné, že na planetě s takovou úrovní technologie nutně musí existovat zvláštní, moderně vybavené speciální složky, které neobyčejné hosty sledují již od příletu na oběžnou dráhu, a možná ještě dříve.
Sastumro, tedy hotel, byl skutečně dobrý. Sice se jmenoval Lido, a ne Liga, ale to na věci nic neměnilo. Byl to směšný omyl, ale možná užitečný. Když si Jason promluvil s recepčním, zjistil, že název tohoto zařízení má na svědomí jeho první majitel, nějaký Italiánec jménem Fermo.
„Řekl jste Italiánec?" vyzvídal Jason. „Tady někde poblíž je planeta Itálie?"
„Nevím," přiznal recepční poctivě. „Možná je. Fermo byl z velice vzdálené planety, měla takové cizí jméno... něco jako Školní."
„Skoglio," navrhl Jason.
„Přesně!" zaradoval se recepční. „Skoglio. Děkuji, amchanagi, že jste mi ho připomněl. Budu teď moci všechny návštěvníky řádně informovat."
Člověka jménem Fermo Jason neznal, ale poznamenal si, že se mají zapřádat hovory o prvním majiteli hotelu. Jednoduché slovo z polozapomenutého jazyka si Jason lehce zjistil. Znamenalo „pobřeží" nebo „nábřeží" a jako název se ideálně hodilo.
Výhled z oken na moře byl skutečně báječný. Takový, že se až chtělo vykašlat se na všechno a jít se vykoupat. Koneckonců, ustavičně se pracovat nemusí, že?
„Půjdeme se podívat na moře?" zeptala se toužebně Meta, ustoupila od okna a usadila se v hlubokém pohodlném křesle. „Líbí se ti tady?"
„Líbí," souhlasil Jason. „Jenže teď se pořádně oblékneme a půjdeme na oběd. Tedy jestli se to podaří."
„Jsi protivný," našpulila Meta ústa. „Ani snít mě nenecháš. Proč by se nám nepodařilo poobědvat?"
„Protože jsem požádal Grifa, aby získal kontakt na místního vládce a předal mu zprávu, že korunní princ Diomed, Aisonův syn, dorazil na planetu a chtěl by ho navštívit."
„Korunní princ, to máš být ty?" usmála se Meta.
„Samozřejmě že já. Myslím, že jméno, které jsem dostal při narození, si tady pamatují daleko lépe než například jméno znamenitého falešného hráče Bauchilla, který obral kasino Mlhovina.
Jason se nemýlil. A nejen ohledně jména. Poobědvat v restauraci Lido jim ten den nebylo souzeno.

Deset nádherných mankan, lesknoucích se rudou metalízou, dorazilo na přímý příkaz vládce Isaaca Daniila Iota ke vchodu do hotelu Lido. Kavalkáda pak jela čtvrt hodiny po hezké dálnici podél moře, pak odbočila na úzkou, ale stejně kvalitní cestu, oddělenou závorou, která ostře stoupala do hor. Vládcův palác byl postaven na skutečně nádherném místě a rozhodně zde nestál jedno století: jeho stěny se v slunci leskly dávnověkou bělobou, ale přitom byly hrubé a nerovné, jako kdyby byly vytesány z

cukru. Temně rudé špice na věžích zářily tak, jako by je denně leštili. Možná to tak bylo a možná že tu střechy i automobily zhotovovali z úplně jiného materiálu než z obyčejné mědi.
Oběd byl pochopitelně báječný, stoly byly prostřeny v hlavním sálu, jako by přijela rodina. Ludi, araki i gvíno tekly proudem. Samozřejmě, ludi bylo zcela obyčejné pivo, araki byla poměrně nekvalitní vodka a během mnoha bujarých přípitků, k nimž se pozvedávalo gvíno, ochutnali řadu skutečně vynikajících vzorků nejlepších vín. Jasona náhle napadlo, že právě tomu zde rozumějí nejlépe. Nemohl však zůstat stranou. Čekalo ho přijetí u panovníka. Byl otrávený. Daleko větší radost by mu teď udělalo, kdyby se mohl povalovat někde v písku pod palmou s lahví třeba i toho nejobyčejnějšího piva a nemusel o ničem uvažovat!
„Pojďte, Diomede," promluvil potichu Iot, který se opatrně přiblížil k Jasonovi zezadu a naklonil se mu až k samotnému uchu. „Je čas, abychom si pohovořili o samotě."
„Dobrá," souhlasil Jason a dodal stejným kradmým hlasem, jakým naň promluvil vládce. „Ovšem půjde se mnou žena."
„Proč?" podivil se lot.
„Protože je to moje manželka."
Byl to silný argument a lot se nad ním zamyslel a rozhodl, že nebude odporovat. Kdo ví, jaké pořádky panují na daleké planetě Pyrrus! Možná u nich manželka vyžaduje zvláštní ochranu. Doprovod si Jason přivezl solidní. Zkusíš si něco a budeš mít co do činění se všemi těmi hromotluky. Pak se nepříjemnostem nevyhneš - hromady těl, rozbité sklo, všechno od krve. A kdo to pak zaplatí! To už raději i vydrží přítomnost ženy.
„Pojďte, Diomede," opakoval vládce.
Jason kývl na Kerka, vše v pořádku, zůstanu ve spojení, Meta jde se mnou, zbraně máme. Potom oba povstali, poděkovali vládci, kuchařům i služebnictvu za vynikající oběd (Jasonovi se díky jeho schopnostem podařilo pronést několik slov v místním jazyku, což vzbudilo všeobecný údiv egrisanské strany) a v doprovodu dvou hrdlořezů s obnaženými meči -taková zde panovala móda - opustili jídelnu a zmizeli ve vládcových místnostech, určených výhradně k audienci.
Jason si představoval, jak může vypadat taková zvláštní místnost, určená k přijímání důležitých návštěv a tajných rozhovorů, u vládce tak podivné planety, jakou byla Egrisi, na níž jsou vymoženosti současné civilizace tak zvláštně promíchány se starobylou primitivností. Určitě tam bude množství špatně maskovaných skrytých kamer, mikrofonů, magnetofonů, automatických systémů střelby, reagujících na hlas, mechanických pastí a další špičkové chytré technologie stejného ražení. Ze srdce doufal, že až ke střelbě a svazování provazem nedojde. Pro solidní výsledek klidného a rozumného rokování je důležité jen jedno, dát si pozor na jazyk.
„Meto," zašeptal své ochránkyni. „Moc tě prosím, mlč, dokud tě nepožádám, abys mluvila. Platí? A nehněvej se."
Metu už jen málo co vyvedlo z míry. Ovšem kdyby se objevilo jen sebemenší ohrožení života jednoho z nich, okamžitě se zachová tak, jak jí velí pyrranské instinkty, které sála společně s mateřským mlékem.
„Tak co potřebuješ, chlapče?" začal Iot, který tvrdě přešel na tykání a vůbec na demonstrativně familiární tón.
„To bys nevěřil, strýčku!" odpověděl stejně ironicky Jason. „Přiletěl jsem si vyzvednout hvězdolet Beran, který mi právem patří. Na příkaz naší matky Nivelly ho na tvoji planetu dopravil můj nevlastní bratr Frixos. Toho vezmu s sebou také. Říká se, že se již dávno chce vrátit, společně s manželkou a dětmi. Oprav mě, strýčku, jestli se mýlím!"
Strýc Iot doslova zbledl nad tou drzostí a zařval:
„Všechno je jinak!! Všechno!! Poslouchej a zapiš si to za uši. Frixos už není mezi námi. Umřel před několika lety. Jeho děti tu jsou, ale jestli budou chtít odletět s tebou, to je jiná otázka. Galka, vdova po Frixovi, uvažuje, že se znovu provdá, ale tady, na nejlepší planetě celého vesmíru, nikde jinde! Zatím si společně užívají s mojí druhou dcerou Midi a synem Faetonem. Ty, Diomede - nebo ti mám raději říkat Jasone? - jsi skutečně můj příbuzný, protože jsem tvůj strýc, Nivella je moje vlastní sestra. Ovšem proč se Oslňující šrouborožec... šrouborožec! Rozumíš? Žádný hvězdolet! Proč se ocitl na mé planetě. Jen si vzpomeň, Diomede, vzpomeň si, Jasone, když byl Oslňující vyslán z Orchomenu na Egrisi, poslal jsem

mu vstříc šifrovanou zprávu, která bloudila vesmírem, protože jsem nevěděl, kam konkrétně mám signál zaměřit. V té zprávě bylo: „Děkuji ti, Nivello, za tvůj dárek, ale tebe ani tvé manžely - Achamanta a Aisona si už víckrát nepřeji vidět. Už jste mi dostatečně dlouho pili krev. Teď se s pomocí přístrojů, které jsou na Beranovi, izoluji od celého vesmíru, moje planeta si bude spokojeně žít jako ta nejlepší ze všech, a vy, šílení vědečtí fanatici, si můžete svoje pokusy a pozorování provádět, kde chcete, jenže teď už beze mne. Zdravím Fella." Přesně tak! Text té zprávy dodneška znám nazpaměť. U všech ďáblů, nevím, jestli Nivella moji zprávu dostala, ale podařilo se mi Egrisi vymazat ze všech galaktických průvodců a atlasů a pás asteroidů, který kdysi dávno stvořili bohové kolem mé planety, nám skutečně umožnil izolovat se od svých bližních, jiných závistníků a darebáků. Je to tak, Jasone! Jenže ty ses o mně dověděl a dostal až sem. To sice silně zvyšuje tvoje šance, ovšem na druhé straně zase potvrzuje, že Oslňující šrouborožec, jedna z nejstarších cenností vesmíru - nebo hvězdolet Beran, o němž tvrdíš, že ti právem patří - to ani náhodou! - patří pouze mně!! Bezmála třicet let."
Jason poslouchal ten mnohomluvný monolog a podivoval se lotově podezřelé otevřenosti. Proč mu to všechno říká? Chce ho vylekat? Nebo o něčem přesvědčit? K smíchu! Vždyť jakékoli nové informace protivníkovi pouze dodávají sílu. Nebo vládce planety Egrisi předpokládal, že toto všechno Jason už dávno zná. Samozřejmě že v podstatě věděl daleko více, ale v tom, co mu právě lot sdělil, se vyskytly velice závažné a absolutně nové informace. Obrázek se kompletoval stále více a Jason měl nyní pocit, že je neporazitelný, alespoň co se týká informační války.
Právě si vzpomněl na Iotovo pravé jméno, o němž věděl ze dvou zdrojů - z Frixovy šifrované zprávy a přímo z úst Kinnea.
„Mluvíš sice hezky, Suleli, ale teď poslouchej ty mě."
Vládce, zaskočený nečekaným obratem situace, sebou trhl, ale zdržel se příliš výrazného projevu emocí, a tak ke střelbě naštěstí nedošlo.
„Poslouchej. Nevěděl jsem, že jsi můj strýc. Opravdu ne. Díky za novou informaci. Ale já se tě zříkám. Takového příbuzného nepotřebuji. Ani na tak vynikající a přírodními krásami oplývající planetě. Potřebuji jen ten zlatý plášť. Vydej mi jej a já i s celým svým doprovodem opustím tvoji planetu během hodiny."
„Lžeš!" zařval Iot.
Doslova šílel, jako kdyby ho nazvali hlupákem.
„Lžeš! Viděl jsem, s jakou armádou dorazil korunní princ Diomed na moji planetu. Když z malé lodě vystoupilo kolem čtyřiceti lidí, kolik jich vystoupí z velké, zatím kroužící na orbitě? Vím, že chcete opanovat tento svět. Chcete pro sebe zabrat ještě jednu planetu, abyste mohli využívat její přírodní zdroje. Informoval jsem se. Vím, že oddíl Pyrranů v síle sto třiceti osmi mužů okupoval celou planetu. Teď chcete obsadit další - Egrisi. To vám nevyjde!!"
Strýček Suleli - Iot se ukázal jako patologický idiot, poslouchat ho dál byla ztráta času, ale v jeho řeči byly obsaženy zajímavé údaje. Například kde vzal informace? Z jakých zdrojů? Tvrdil přece, že je planeta dokonale izolována od celého vesmíru. Nebo počet osob - sto třicet osm - byl absolutně přesný. Jak to vypadá, kromě informační sítě Zvláštního výboru musí existovat ještě jedna. Nepřátelská. Ovšem musí ji řídit pěkní chytráci, když se k tak tajné záležitosti dostane i takový I. D. Iot!
„Poslouchej mě pozorně, přítelíčku! Váš plán obsazení planety selhal už od počátku. Pokud se mi zachce, ani jednoho z vás, kteří jste vstoupili do mého paláce, nepustím ven, i kdybyste se na hlavu stavěli. Ostatní agenty Pyrru, kteří zůstali vně zdí paláce, neutralizují moji supervojáci speciálních jednotek. A co se týká korábu na orbitě... prostě bude donucen opustit nejbližší prostor kolem planety. Jak? To vám vysvětlovat nebudu. To pro vás zůstane hádankou."
Sláva bohu, pomyslel si Jason a vzpomněl si na oblíbené povyražení doktora Solwitze. Alespoň něco nevyžvanil. Už jsem myslel, že mi teď začne diktovat rozmístěni své speciální ochranky!
„Strýče," řekl Jason laskavě, „nemusíte mě strašit všemožnými hrozbami. Opakuji ještě jednou: přiletěl jsem pouze pro Berana. Když ho dostanu, okamžitě odletím i se svým doprovodem. Klidně vám dovolím si všechny jednotlivě spočítat, aby nezůstal ani stín podezření."
Úmyslně přešel na vykání a doufal, že tím rozčileného monarchu uklidní.
„Vraťte mi hvězdolet," zopakoval Jason ještě jednou, „a ihned odletíme. Čestné slovo."
Vládce Egrisi se zamyslel. Již jen proces přemýšlení pro něho byl obzvláště náročný a v určitém

okamžiku Jason stařík politoval. Ovšem Iot se přece jen nějak vyrovnal s momentálním problémem, rozhodl se a překvapil Jasona otázkou:
„Kdo je vládcem na této planetě? Já?"
„Vy, strýčku," souhlasil Jason unaveně.
„Tak poslyš mé rozhodnutí. Splň jeden poměrně zajímavý úkol a za to ti vrátím všechno, co chceš."
„Jaký je to úkol?" zbystřil pozornost Jason.
„Jednoduchý, opravdu jednoduchý. Co je to pro tebe, takového hrdinu! Splň ho, Jasone, jinak... možná nás porazíte, všechno je možné, ale kolik se proleje krve... Moje staré oči by něco takového nerady viděly! Ani bohové by nám neodpustili."
„Kteří bohové?" zeptal se rychle Jason.
Iot odpověděl stejně rychle, ale nesrozumitelně:
„Například my dva."
Potom jako by se probral a začal zase předešlou výhružnou písničku:
„Nerozčiluj mě, Diomede, nezlob, Gautamo, Tristane, Bauchille nebo jak ti ještě říkají, zatím mám ještě tolik sil, abych mohl diktovat podmínky komukoli. Smiř se s provedením úkolu, Jasone, nebo dám strážím příkaz, aby vás všechny zajistily!"
Souběžně s těmi slovy Metě vyskočila z pouzdra pistole a vklouzla jí do dlaně. Naštěstí si toho kromě Jasona nikdo nevšiml, dokonce ani automatika nezareagovala.
Meta naštěstí své emoce rychle ovládla - chlapík! -a zašeptala:
„Odsouhlas to, Jasone."
To bylo překvapení! Promluvila sice bez jeho svolení, ale řekla přesně to, co od ní chtěl slyšet. Zázraky se dějí! Jedině skutečná láska dokáže něco takového.
„Souhlasím," řekl Jason tiše. „Řekněte mi, co mám udělat."
V tu chvíli, bez jakéhokoli varování, náhle rozrazila dveře urostlá černovlasá dívka nevídané krásy a pyšně prošla kolem klanějících se strážců do místnosti. Byla oblečena ve vybraném oblečení pro jízdu na koni - černý kabátek, bílé rajtky, vysoké kožené holinky, čapka se štítkem a dlouhý bičík v rukou.
„Tati," začala neznámá kráska, „jeli jsme teď s Faetonem podél moře..."
V tu chvíli spatřila Jasona a nedokázala od něho odtrhnout oči. Široce je rozevřela v náhlém překvapení.
„Moje dcera Midi," pronesl Iot.
Jason se uctivě usmál a chystal se princezně představit sebe i Metu, když v tom Midi náhle zasténala, chytila se za srdce a pomalu se svezla na podlahu.
Strážci se zarazili v pózách rozčileného očekávání - jaké budou příkazy?! Vládcova první slova ovšem nebyla určena jim:
„Lékaře!" vydechl lot. „Rychle!!"
Meta se obrátila k rozevřeným dveřím a křikla:
„Teko! Rychle sem!"
Možná na Iotově dvoře nebyli špatní lékaři, ale utíkat rychleji než Teka nedokázali.
Nakonec tedy host z daleké planety Pyrrus poskytl vládcově dceři první pomoc. Bylo to šlechetné gesto. Naštěstí se Midi nic strašného nestalo. Normální mdloba, v mládí se to stává, například když se po lehké snídani od samého rána dlouhé hodiny prohánite s větrem o závod na vytrvalém delfském hřebci po břehu moře.
Jason sice měl jistou teorii o příčině náhlé princezniny mdloby, ale v této společnosti ji rozhodně nehodlal pronést nahlas. Tím spíše, když důležitý rozhovor nebyl ukončen.
„No tak, Vaše Veličenstvo," připomněl, „kdy se konečně dovím, o jaký úkol jde?"

13

Pyrrané uctivě odmítli nabízené ubytování ve vládcově paláci a již za hodinu se vrátili na životem kypící pobřeží do hotelu Lido, který si oblíbili.
Kerk okamžitě svolal poradu. V luxusním pokoji určeném pro dvě osoby bylo poněkud těsno. Nejdříve si poslechli Jasona, který jim podrobně popsal svůj rozhovor s vládcem. Potom všichni okamžitě začali jeden přes druhého navrhovat odvážné způsoby, jak získat Oslňujícího šrouborožce násilím. Všichni se

chtěli zúčastnit jako první, taková už je povaha obyvatel planety smrti. Jason všechny vyslechl, k nikomu se však nepřiklonil, rázně ukončil debatu a navrhl, aby si odpočinuli. Před následujícím náročným dnem se odpočinek určitě vyplatí.
„Poslyšte! Co kdybychom se vykoupali v tom teplém moři? Nevím jak vy, ale já bych šel hned."
Návrh byl jednomyslně schválen a Pyrrané se jako veselá skupina bezstarostných lázeňských hostí hrnuli k pláži.
„Zdá se, že se to podařilo," řekl Jason Kerkovi, „rozehráli jsme to jako podle not."
„Však se mi taky dopředu podařilo asi deset lidí upozornit. Ostatní se prostě jenom přidali. Naši chlapi sice nejsou žádní géniové, ale když jde do tuhého, zorientují se rychleji než mnozí jiní."
„Jasně, Kerku," souhlasil Jason, „lepší bojovníky, než jsou Pyrrané, ve vesmíru nenajdeš. Mají hlavy na svém místě. Nebuď zbytečně skromný."
Sestupovali po úzké pěšince k moři, nyní již bez obav, že by je mohl někdo odposlouchávat, jako před pár hodinami před hlavním slavnostním vstupem do vládcova paláce, kde mohl být v každé růžici umístěn mikrofon. Ovšem právě tam Jason zariskoval a pošeptal Kerkovi:
„V hotelu nás určitě odposlouchávají. Pro jejich uši tedy budu nadávat na vládce, kydat na něho špínu, ale o tom hlavním pomlčím. Rozumíš? Upozorni ostatní. Pravou poradu uděláme na čerstvém vzduchu."
A tak teď probíhala porada. Na pobřeží moře, uprostřed skalisek, která by stěží dokázala ukrýt zvědavé oči. Z konspiračních důvodů byli Pyrrané téměř vysvlečeni - plavky v kombinaci s nezbytnými pistolemi v pouzdrech tvořily zvláštní kombinaci s jejich svaly - leželi rozvaleni v pohodlných pózách, popíjeli podivné víno a s chutí pojídali místní ovoce. No řekněte sami, koho by napadlo, že tito turisté, na pohled uvolnění sluncem a mořem, ve skutečnosti připravují strategii a taktiku jedné z největších vojenských operací v dějinách Galaxie.
Pochopitelně že Jason ze všeho nejvíc chtěl, aby operace proběhla v klidu, ne bojem. To jen hloupý vládce planety Egrisi, jeho vlastní strýc Suleli - Iot, sám strkal hlavu na špalek.
Jedině někdo takový si mohl vymyslet podobný úkol pro příbuzného!
„Přikazuji ti, abys vyšel na pole za mým palácem," začal vysvětlovat mocný vladař, když se nakonec Midi probrala a všichni se poněkud uklidnili. „To pole oseješ zuby draka."
„Toho draka vydechujícího oheň, který hlídá hvězdolet Beran?" upřesňoval si Jason.
„Žádný hvězdolet Beran, ale Oslňující šrouborožec, a dokonce ani toho ne, jen zlatý plášť, který z něho zůstal," opravil ho lot. „Stejně to nejsou žádné zuby, ale taková speciální zrna, ale předkové je nazývali zuby draka, protože je čas od času vyplivl z tlamy. Takže... oseješ jimi pole a za nějakou dobu z každého zrna vyroste udatný nebojácný bojovník. Když všechny porazíš, je kůže Oslňujícího šrouborožce tvoje."

* * *

„Už mám jakousi představu, co budou zač ti bojovníci vyrůstající z dračích zubů," objasnil Jason po tom, co upil jemně růžové víno z plastikového pohárku, a otevřel tím historickou poradu na pláži. „Budou to roboti. Možná speciální bojoví roboti. Takové je těžké porazit i přes rychlopalnost našich pyrranských zbraní. Tedy pokud bude počet protivníků vyšší než deset. Takže v zásadě vítám Cliffův návrh na palebnou podporu, ale pouze v tom případě, když mu dám výslovně signál. Uvědomte si, že nejprve musím čestně splnit Iotův úkol a teprve potom si po dobrém vzít, co potřebujeme!"
„Stejně nám to nedá," namítla smutně Meta. „Určitě si vymyslí nějaký další podraz."
„Možná máš pravdu," přisvědčil Jason. „Můj strýc, kromě toho, že je hlupák, je i velice zákeřný muž. Co se dá dělat. Musíme to zkusit. Začít válku můžeme vždycky. Jen si uvědomte, že v téhle zemi s námi nebudou bojovat ženy - narkomanky, ale opravdoví profesionálové. A jak víte, přátelé, v boji bývají ztráty..."
Všichni mlčeli. Nebylo co dodat.
„V každém případě, pokud po mém signálu Cliffův oddíl zahájí palbu," pokračoval Jason, „druhý oddíl musí současně vtrhnout do Arského háje, kde je pod ochranou takzvaného draka uložen nám potřebný předmět. Je to kousek odsud. .Rhes získal ve městě několik agentů a zjistil s přesností na sto metrů

místo, kde leží Oslňující šrouborožec. Informace byla předána na Argo, Stan zítra ráno vyvede náš bitevník z dosahu jejich primitivních radarů a přemístí ho přesně nad to místo. Pro všechny případy. Pochopitelně doufám, že si s drakem poradíte i bez podpory z vesmíru. To bude všechno. Opakuji ale, že bude výhodnější klidné jednání."
„Klidná cesta," namítl moudrý starý Brucco, „nejsou jen rozhovory, ale i lest. Pouvažujme jak Iota přelstít."
Archie nepříliš vážným tónem navrhl, aby do nepřátelského táboru umístili svého člověka. To je nejelementárnější způsob.
„Špionážní hrátky," usmál se Jason. „Skuteční agenti jsou připravováni a zabydlováni celé roky. My na to máme jeden večer a jednu noc."
„To je pravda," souhlasil Kerk, „ale i v Bruccových slovech je kus pravdy. Jasone, vždyť na lotově dvoře musí být nějací tvoji příbuzní - bratranci, sestřenice, synovci, neteře... co já vím. V tomhle se nevyznám, ale ty ano. U nás na Pyrru jsou všichni jedna rodina. Zkus popřemýšlet, kdo z tvé rodiny by se mohl postavit na naši stranu."
Jason se zamyslel, ale Meta promluvila dříve než on:
„Midi. Myslím, že by stálo za to promluvit s ní. K čertu, Jasone, proč na tebe tak zírala, než bezdůvodně omdlela a praštila sebou?"
„Proč?" opáčil Jason roztržitě, ale okamžitě vyhrkl: „Asi se do mě zamilovala."
„Jaks na to přišel?" řekla Meta bojovně.
„Ale miláčku!" vzdychl Jason. „Zapomínáš, že nejsem jen bojovník a hráč, ale také psionik. Cizí myšlenky číst neumím, ovšem v citech se nemýlím. Zamilovala se tak intenzivně, až z toho omdlela. Proto upadla."
„To se stává?" podivil se Archie.
„Stává," přisvědčil Jason, „ale málokdy."
„Tím spíš musíme využít právě ji," shrnul to praktický Kerk.
„Jsem proti," namítl Jason. „To je vůči té dívce nefér."
Jenže nejen tohle bylo nefér. Jasonovi se něco nelíbilo již v samé podstatě tohoto spontánně vzniklého nápadu.
„Nebudeme se tě ptát," řekl Kerk cynicky. „Přiletěli jsem sem, abychom zvítězili, a ne diskutovali o morálce."
Meta si se svěšenou hlavou prohlížela dno svého téměř prázdného pohárku a Jason zřetelně vycítil, že je také proti. Jenže jeho krásná amazonka náhle zvedla hlavu a řekla:
„Ať nám ta vládcova dceruška a sestřenice našeho přítele Diomeda pomůže s naším úkolem. Jsem pro. Ale mluvit s ní budeš ty, Kerku. Já jí Jasona nabízet v žádném případě nebudu!"
Aniž vyčkala na něčí odpověď, Meta vstala, otočila se a rychle odešla k moři, aby ještě jednou vklouzla do jeho teplých a slaných vln, vrhajících ustavičně na břeh rudé, ale odpudivě slizké medúzy.

14

Kerk naštěstí zastihl mladou princeznu v nočním klubu Vašli, což egrijsky znamenalo Jablko. Podle Rhesových zpráv tam často trávila volné večery. Když Midi náhle pochopila, kdo za ní posílá tohoto cizího šedovlasého atleta z jiné planety, zahodila veškerou opatrnost a vůdce Pyrranů ji ani nemusel přemlouvat. Kvůli Jasonovi byla Midi ochotna pomoci komukoli a ani jí nevadilo, že to směřuje proti vlastnímu otci.
Starý Suleli dávno znudil svou mladší dceru svojí neproniknutelnou hloupostí a tupou samolibostí. Vládcova dcera již několik roků snila o tom, že se provdá za příchozího z jiné planety a navždy opustí tuto překrásnou, ale nudnou planetu. Midina starší sestra, Chalchi nebo Galka, jak ji nazýval Frixos a jak jí nyní říkala i Midi, se zachovala stejně, jenže Frixos byl skutečně podivín i na cizince - nijak nepospíchal s návratem na domovskou planetu, všeho se bál, choval se nedůvěřivě ke všem lidem a nakonec zahynul za záhadných okolností, nevylučujících možnost úkladné vraždy. Navíc se Galka s Frixem nemilovali, byl to typický sňatek z rozumu, uzavřený v boji za vlast a tajemství Oslňujícího šrouborožce, který kdysi dávno přinesl Orchomence na Egrisi.

Na této planetě se všichni snažili pochopit, z čeho a jak je vyroben okrotkavi, jak v místním jazyku říkali plášti Šrouborožce, původní jméno Beran bylo bůhví proč zakázáno. Tajemství magické síly okrotkavi se stejně nikomu nepodařilo odhalit. Vypadalo to, že se k rozřešení záhady nejblíže dostal Frixos, za což zřejmě zaplatil životem. Naproti tomu Midi důkladně prohledala staré záznamy v hlavním počítači planety. O Šrouborožci sice nic nenašla, ale doplnila si řádně znalosti. Po tomto zjištění však bylo jasné, že jednat dále s jejím otcem již není nutné.
Dívka se ze zoufalství vrhla na aktivní sporty - skoky do vody, hod kopím na cíl a jízdu na koni. Také se zajímala o náboženství, to když zoufalství dosáhlo vrcholu. Z archivů počítače se dozvěděla o tisícovkách nejrůznějších náboženství dávné Země, ovládajících lidi skoro až do éry velké expanze, ovšem zde, na Egrisi, stále existovala jedna oficiální církev, v mezijazyku nazývaná dzevesismus.
Všichni Egrisané v podstatě formálně uctívali velkého pokořitele zakřiveného prostoru a ničitele komet Dzevesa, ale opravdu jen formálně. V závislosti na úrovni inteligence a vzdělání se lidé na planetě stavěli velice rozdílně k teologické koncepci dzevesismu i k morálnímu kodexu věřícího člověka. Midi, věrna své letoře, se rozhodla, že vše zevrubně prozkoumá.
Využila vysokého postavení ve společnosti, navázala přátelství s nejvyšším knězem Dzevesova chrámu, otcem Fedorem, dlouhé hodiny s ním besedovala a skládala dohromady střípky vědomostí uchovávané knězi s daty, která se jí podařilo získat z počítače. Obraz světa kolem ní se jí rýsoval stále zřetelněji.
Někdy dříve by ji to rozptýlilo, ale nyní sen zůstával stejný jako předtím: chce manžela z cizí planety a odletět ke hvězdám. Pochopitelně že se s tímto snem mohla málokomu otevřeně svěřit. Ovšem staršímu veliteli tělesné stráže následníka trůnu planety Iolkos (Kerk byl nucen spolknout toto označení) samozřejmě může říci vše, ten to určitě nikomu nevybreptá! Nejdůležitější ovšem bylo, že netouží jen po manželovi, ale po opravdové velké lásce.
A dočkala se jí. Takový pocit Midi ještě nikdy za celý svůj dlouhý život (23 let) nepoznala a nyní věřila, že nemůže být nic krásnějšího.
Kerk musel vyslechnout podle vlastního názoru šíleně dlouhý, až nesmyslný dívčí monolog, ovšem jako solidní Pyrran se musel tvářit zdvořile a zúčastněně. Naštěstí nejmíň polovinu slov, z nichž se skládalo dívčí vrkání, klidně pouštěl jedním uchem tam a druhým ven, věděl totiž, že Jason s Metou, napojení na mikrofony skryté v jeho obleku, všemu pozorně naslouchají.
Na závěr tohoto romantického setkání, už pod egrisánskou hvězdnatou oblohou, musel Kerk přísahat, že svému patronovi (Jak odporné slovo! Ještě že neřekla veliteli!) vyřídí přesný čas a místo schůzky. Přesně o půlnoci u vchodu do Dzevesova chrámu. A pochopitelně bez doprovodu.
Doprovod pochopitelně byl, ovšem rozumně se držel v takové vzdálenosti, aby nebyla odhalena jeho tajná mise. Doprovod byl obklíčen lidmi „druhé strany", ovšem Pyrrané je všechny pochytali a potichu odstranili, humánně je neutralizovali pouze chemikáliemi, bez úhony na zdraví s plnou možností návratu k normálnímu životu.
Jason minul nádherný portál s bílými mramorovými sloupy, zlověstně nazelenalými v záři tří měsíců, a náhle spatřil v pootevřených vysokých dveřích úctyhodného chrámu Midinu vznosnou postavu. Spatřil ji a rozpačitě zaváhal. Princezna mu sotva znatelně kývla a stejně lehkým nedbalým pohybem překrásné hlavy ukázala dovnitř, vidíš, já jdu tam a ty pojď za mnou - tam si promluvíme.
Jason vešel do Dzevesovy svatyně a oněměl. Tohle má být církev?! Přesnější název by byl spíš muzeum kosmonautiky! Tady se zřejmě klaněli obrazům prastarých raket a astronautů v tlustých neohrabaných skafandrech, zde se kořili bohům tekutého paliva a bohům astronavigace, tady proměnili v kult dávno zapomenuté umění stáčet prostor a využívat energii gravitačních polí. Na oltáři trůnil vesele pomalovaný zvláštně tvarovaný motor z hvězdoletu snad patnácté nebo šestnácté generace, ovšem zjevně dotvořený nějakým místním „národním" umělcem. Jasona ihned zaujala nezvyklá konstrukce, a tak jejich rozhovor s Midi začal právě o tom.
Nejvyšší kněz se tiše vzdálil, dokonce ani nepozdravil. Jason spatřil tohoto vysokého hodnostáře, který zaujímal na planetě jedno z nejvyšších míst, pouze z dálky. Byl zvláštní. Mimo jiné bylo pro místní obyvatelstvo téměř nemožné vyslovit jeho jméno. Jason už věděl, že v egrisánštině písmeno „f" neexistuje. Ovšem v rysech tváře a v očích člověka, zahaleného od hlavy k patě do neforemného bledě růžového oděvu, bylo cosi podivně známého. Protože však odešel, Jason pustil z hlavy všechny dohady a

domněnky. V Galaxii je obrovské množství lidí, kteří jsou si podobni! Kněz byl zřejmě předem informován o tajné schůzce princezny s cizincem, a proto se choval tak podivně.
Jason si bez okolků začal prohlížet motor ze všech stran, dokonce to riskl a občas šťouchl do některých nepochopitelných detailů.
„To je to, co bylo uvnitř okrotkavi, tedy, jak se u nás říká, pod zlatým pláštěm," vysvětlila mu Midi. „Otec se pokoušel využít tento mechanismus i pro další meziplanetární lodě, ale jeho inženýrům se tento úkol nepodařilo vyřešit, a tak nakonec motor ponechali v Dzevesově chrámu. Frixos, který se ze všech nejlépe vyznal v konstrukci Berana," při posledních slovech Midi hravě blýskla očima jako školačka, prozrazující něco nedovoleného, „tvrdil, že na motoru není nic zvláštního, jen jednotlivé segmenty, hlavním vynálezem vzdálených předků jeho matky je právě ten zlatý plášť, tedy okrotkavi. Chápeš?"
„Rozumím. Kdo je to Dzeveso?"
„Dzeveso je nejvyšší, hlavní z bohů."
„To jsem neměl na mysli, ptám se, kým byl v životě, nebyl to třeba dávný kosmonaut? Setkala ses s jeho jménem při prohlížení údajů v počítači?"
„To ne, ale myslím si, že byl prvním tvůrcem této techniky. Musel to být vynikající konstruktér."
„Tak takhle si představuji seriózní rozhovor! Poslyš, co je zač ten bůh - Diboran?" zeptal se udiveně Jason, procházející se podél stěn a se zájmem si prohlížející podivuhodné svaté v Dzevesově chrámu.
„To je bůh kapalného paliva. K jeho poctě se lidé koupají v Diboranově potoce a stávají se tak silnými jako mezihvězdný křižník."
„Tedy, děvče, myslím, že byste se k podobným legendám mohli stavět poněkud kritičtěji," zafrkal Jason. „Diboran je přece při pokojové teplotě plyn. Jako kapalné palivo může sloužit až pentaboran a další těžší sloučeniny. Navíc všechny tyhle borany jsou pěkné svinstvo, je to barbarské palivo z počátků rozvoje kosmonautiky a koupat se v něm bych nikomu nedoporučoval..."
„Jasone," přerušila ho Midi, „proč jsi sem vlastně přišel?"
„Požádat tě o pomoc."
Jason se náhle vzpamatoval. Zaujatý vývojem vědy a techniky skoro zapomněl, že ho ráno očekává těžký boj neznámo s kým a tajemství úspěchu spočívá v rukou této dívky.
„Tak mě pozorně poslouchej," řekla hlasem mladé matky, kárající syna za nevhodné chování.
Jasona to málem rozesmálo, ale trpělivě poslouchal. Tehdy Midi, unavená ustavičným předstíráním, zavřela oči a prostoduše a vřele zašeptala:
„Miluji tě, Jasone!"
Byl to nečekaný i nežádoucí zvrat. Během hovoru o technice se černovlasá dívka Jasonovi zalíbila ještě víc. Přišlo to nevhod a odvádělo to pozornost od důležitějších věcí! Stejně měli příliš málo času...
Jason se tedy nejprve vzpamatoval, potom vzal do rukou Midiny malé dlaně, chladné a třesoucí se rozčilením a strachem. Co vlastně chtěla, čeho se to bála? Nastal čas převzít iniciativu.
„Vím, miláčku," zašeptal stejným tónem Jason a rychle se zeptal: „Co musím zítra udělat? Řekni."
Midi se přestala chvět, zato nepokrytě propletla své prsty s Jasonovými a promluvila:
„Řeknu."
„Nemůže nás nikdo slyšet?" zeptal se pro všechny případy Jason.
„Ne, to vím bezpečně."
„Jak to můžeš vědět?" podivil se.
„Mám takové speciální zařízení."
Vytáhla z malé taštičky ploché černé pouzdro, podobající se kosmetické soupravě, ovšem místo toho, aby se začala zkrášlovat, na něm něco stiskla. Jasonovi známá zrcadlová sféra modře zasvětélkovala, to se kolem nich vytvořilo silové pole.
No prosím, zaostalá planeta! pomyslel si, ale nahlas řekl: „Kdo dělá taková zařízení?"
„Daroval mi ho Frixos asi dva dny před svou smrtí. Budeš mě už konečně poslouchat?"
Doslova ho hltala očima, ale svítilo v nich něco jako ukřivděnost, jako by Midi měla dar nahlédnout do budoucnosti a pochopila již jak si s ní Pyrrané ošklivě zahráli.
„Budu," zašeptal Jason co nejlaskavěji, zaháněje pryč zlé svědomí.
Midi promluvila.

Znala velmi dobře veškerou techniku, kterou její otec ovládá. Tak například zrna, která zítra Jasonovi vydají, skutečně vyrábí takzvaný drak, tedy universální ochranný robot, jehož podle pověstí vytvořil Kobalt z planety Delfy. Ano, tentýž Kobalt, otec Inny, která rozvrátila manželství Achamanta a Nivelly a odsoudila Frixa k smrti.
Rozložení sil se pomalu rýsuje, přemýšlel Jason, nepřátelé se stahují pod společnou vlajku — Fell, Iot, Inno, Kobalt... kdo další? Nezačíná se to za jejich zády pomalu zjevovat démonická postava doktora Solwitze? Uklidni se, co to ta milá dívka vlastně povídá?
Dračí zuby nebo také dračí setba jsou vlastně technozárodky, kybernetická embrya samočinně se vyvíjejících robotů - je to prastarý vynález, ale dostatečně dobře zapomenutý. Kobalt, který se v určitých kruzích nazývá Kadmiem, si zapamatoval tajemství rychle rostoucích robotů a rozhoduje o jejich použití. Pochopitelně z těchto zrn rostou roboti silní a útoční, jejich pancíře neprorazí dokonce ani explozivní nebo kumulativní střely, ale obyčejná plazmová pistole je skosí.
Zajímavé! pomyslel si Jason.
Ovšem to ještě zdaleka nebylo všechno. Midi mu hlavně dala dvě rady. První zněla, že nemá zrna sázet najednou, ale postupně, tak nebude muset ničit všechny roboty současně. A ta druhá byla, že mu, pro případ nepředvídané odchylky ve vývinu mechanických bojovníků, daruje speciální dezintegrátor maskovaný jako obyčejný žulový kámen. Má ho vhodit do největšího shluku nepřátel a ti se díky změně v programu začnou ničit navzájem.
Jason Midi za všechno srdečně poděkoval a kámen - dezintegrátor pečlivě vsunul do vnitřní kapsy bundy kosmického výsadkáře. Instruktáž tím ještě ale neskončila.
„Jasone, jsi nejsilnější, nejmoudřejší," zašeptala Midi, „a nejkrásnější," dodala již zjevně navíc. „Ale i takoví hrdinové jako ty mohou někdy udělat chybu. Proto si pro všechny případy vezmi i tohle. Chci, aby tě žádné chyby v boji s Kadmiovými roboty nemohly ohrozit. Sníš tyhle prášky, stlačíš tlačítko na přístroji a běž si třeba do nejzuřivější přestřelky."
Jason přijal i tento dar, ale když spatřil značku na tenkém umělohmotném balení ostře oranžových kapslí, překvapením málem ztratil řeč. Byl to psirocilin! Tento preparát, dávno zakázaný v celé Galaxii, totiž až šestinásobně zesiloval lidské biopole. Jeho vedlejší účinky byly nepředvídatelné, a proto smrtelně nebezpečné, ovšem pozorování ukázala, že jakýkoliv efekt použití tohoto prostředku byl přímo závislý na délce účinkování preparátu na lidský organismus. Krátkodobé použití tedy bylo možno považovat prakticky za bezpečné. Na darovaném balení rudě zářilo jako reklama důrazné upozornění - preparát má impulsní vlastnosti, mechanismus zesílení biopole nabývá účinnosti pouze v případě krajní nouze na zlomek sekundy, čímž nebezpečné působení snižuje na minimum. Jason kdysi slyšel o podobném objevu, ale ještě nikdy ho neměl v rukou. Miniaturní plochá krabička pak byla podobná obyčejnému převaděči psienergie na elektromagnetickou. Stručně řečeno, kdokoliv, kdo zapnul převaděč a spolykal pilulky, mohl s použitím pouze vlastního těla odrážet střely, zbraně, bomby, tanky v nejvyšší rychlosti, a dokonce i kosmické čluny strategického určení při zrychlení.
„Děkuji ti," zašeptal Jason ještě jednou. „Nikdy na tvoji pomoc nezapomenu."
Midi mlčela a hleděla na svého cizího hrdinu očima plnýma slz. Uvědomovala si snad znovu ten hnusný podvod, děsila se své zrady rodné planety nebo se mučila elementární žárlivostí na pohlednou blondýnku, která přiletěla společně s Jasonem, ať to bylo jakkoli, hvězdný tulák, čestný občan Pyrru a korunní princ Iolku Jason dinAlt náhle pocítil lítost a něhu ke křehké černovlasé dívce, která mu z čistého srdce zachraňovala život. Udělal krok vpřed, sevřel ji v objetí, přičemž ani na okamžik nezapomněl na Metu, a... políbil ji a představoval si přitom, že líbá svoji milovanou valkýru.
To se nemělo stát. Polibek se příliš protáhl. Jason si velice brzy uvědomil, že se k němu netiskne Meta, Meta se tiskla jinak, a že se mu to líbí. Zastyděl se, střídavě cítil bolest, sladkost, mražení i strach... Snad se také nezamiloval? To by mu tak ještě chybělo!
Odtrhl Midi od sebe, zahleděl se do černých očí planoucích radostí a chraptivě řekl:
„Promiň. Skutečně nikdy nezapomenu na tvou pomoc."
„Na shledanou," pronesla Midi s oslnivým úsměvem. „Setkáme se zítra. Tady a ve stejnou dobu. Bude to nádherné, uvidíš. Ještě musíš dostat okrotkavi z kouzelného Arského háje, beze mne se ti to také nepodaří. Na shledanou, Jasone!.

Jason vyšel ven z chrámu, zhluboka se nadechl nočního chladivého vzduchu plného vůně květů a moře a pak mechanicky v kapse nahmatal pouzdro, vstrčil si do úst cigaretu a dlouho hledal po kapsách oheň. Bylo to dost obtížné, nějak se mu třásly ruce, málem jako v zimnici.
„Meto, dej mi oheň!"
To si měl koho vybrat.
„Houby!" ušklíbla se Meta pomstychtivě. „Kouření škodí zdraví. A navíc, jestli se ti zítra budou na bitevním poli takhle báječně klepat ruce, kromě kulek a napalmu sotva něco získáme."
Postupně se uklidňující Jason prohlásil: „Mýlíš se, to děvče mi v chrámu dalo vítěznou zbraň a vůbec se mě nepokoušelo pobláznit. Takže zítra bude všechno v pořádku. Pak to bude složitější, budeme o tom muset pouvažovat."
Nakonec oheň našel, vzpomněl si na zapalovač v prstenu, a s chutí si zapálil.
Meta se ani neohlédla, celou cestu až do hotelu šel za ní, ale nepromluvili spolu jediné slovo.

15

Technozárodky mu vydali v pytli. Obyčejném jutovém pytli určeném tak na padesát kilogramů brambor nebo mrkve. Do takových doma na Saandu Jason častokrát na podzim sklízel úrodu. Dračí zuby velké jako žalud nebo vejce malého ptáka však byly daleko těžší než brambory, ačkoli pytel byl naplněný sotva do třetiny. Ale i tak budoucí počet bojovníků zjevně převyšoval nejen desítky, ale dokonce i několik stovek.
„Začínáme!" vykřikl bodře Jason, nabral první hrst a kráčel podél brázdy, přičemž pečlivě dodržoval přibližně stejné přestávky mezi sázením.
Technozárodky se iniciovaly lehkým stiskem palce a ukazováčku na protilehlých pólech, po němž okamžitě začaly protivně bzučet jako velké vypasené mouchy. Doporučovalo se, aby byly sázeny hlouběji do země, proces růstu pak probíhal rovnoměrněji a bezpečněji pro přihlížející. Těch se tu sešlo obrovské množství.
Vypadalo to, že sem dorazilo celé hlavní město planety Egrisi, všichni obyvatelé od nejmladšího po nejstaršího. Usadili se na svazích kopců obklopujících budoucí bitevní pole. Pro čestné hosty byly postaveny zvláštní tribuny. Nebyla opomenuta ani komfortní lóže pro vladaře, v níž po levici I. D. lota seděly jeho děti: nedočkavý Faeton, absolutně lhostejná Galka a krásná Midi, bledá jako plátno a napnutá jako tětiva luku. I pro Pyrrany zajistili místa na tribunách, ale mnoho jich obsazeno nebylo. Řada hostů se zdvořile omluvila. Bylo potřeba utajit nepřítomnost Cliffovy skupiny, která rychle zmizela svým „stínům", momentálně se ukrývala ve velkém seníku na okraji blízké vesnice a byla připravena na přímý Jasonův povel kdykoliv zasadit rozhodující úder.
První roboti se začali vynořovat ze země, ještě když Jason sázel do hluboké brázdy poslední hrst dračích zubů. Rychle se pohybující bojoví roboti ovšem nezastihli korunního prince nepřipraveného. I když útočili chladnými zbraněmi, nepředstavovali vážnější hrozbu pro bojovníka vyzbrojeného posledním modelem pyrranské plazmové pistole.
S druhou generací robotů to už nebylo tak jednoduché, oháněli se koulemi s hroty, jaké bývaly na řemdizích a vrhali zubatá kolečka podobná dávným japonským šurikenům, takže se Jason měl co otáčet. To se mu dařilo, dokud se neobjevila třetí generace.
Ta se totiž poučila z chyb předešlých. Pyrranské plazmové pistole sice neměla, ale v zoufalém pokusu zdolat neporazitelného protivníka byla vybavena jakýmisi ohňomety. Navíc roboti začali vyrůstat zvýšenou rychlostí. Ještě že si Jason povšiml hlavně namířené jeho směrem a bez dlouhého uvažování, jde-li o hůl podobnou kusu trubky nebo o nějakou předpotopní píšťalu, uťal útočníkovu zbraň i s kusem kovové ruky.
Nakonec mu nezbylo nic jiného než hodit do nejhustějšího shluku mechanických zabijáků Midin dárek, maskovaný dezintegrátor. Roboti se začali chaoticky točit na místě, mávali nesmyslně končetinami, vráželi jeden do druhého se strašným skřípěním a vzápětí se na sebe vrhli. Bylo to doslova tělo na tělo, mlátili se do hlav, ničili si navzájem drahocennou elektroniku, cíleně oslepovali střelami optické a laserové systémy navádění. Byl to nádherný pohled! Nejen diváci, ale i Jason to spokojeně sledoval.
Na okamžik povolil v ostražitosti, vychutnávaje tolik potřebnou přestávku po dlouhých minutách

namáhavého boje a... jen tak-tak stačil zapnout ochranné pole, když současně zaregistroval těžkou sekeru mířící na jeho hlavu, zezadu letící střelu a jakési rohaté monstrum útočící zprava. Ani rodilý Pyrran by nestačil zareagovat na tři současné útoky z různých stran za zlomek sekundy, který Jasonovi zbýval. Vůbec se mu nechtělo použít svoji poslední tajnou zbraň! Ne snad, že by se bál poškození zdraví, kapsle spolykal přesně podle návodu, ale v této chvíli ho sledovaly tisíce očí a někdo z diváků se klidně může dovtípit, že je zde něco podivného a že cizinec zdolal celou armádu nejen vlastními silami.
Ochranné pole odvrátilo první úder a vzápětí se vypnulo, aby Jason mohl na blížícího se protivníka vychrlit uragán ohně. Tak se zapnulo a vypnulo ještě dvakrát, dokud poslední z dračích bojovníků nepadl na zem rozrytou jámami a pokrytou kovovými úlomky.
Jasonův radostný výkřik utonul v bouřlivém potlesku přihlížejících, Pyrrané se předháněli jeden přes druhého, aby objali svého hrdinu a málem nešťastníka rozmačkali. Když se ho nakonec Metě podařilo vytáhnout ze skupiny nezvykle rozjásaných soukmenovců, aby předstoupil před vládce a vyslechl jeho rozhodnutí, na Jasona se upřel nepokrytě šťastný a zamilovaný Midin pohled. V tuto chvíli dokonce nevnímala ani Metu, stojící vedle něho. Copak nějaká Meta! Vždyť pouze oni sami dva - Jason a Midi - všechny porazili!
„Vaše Veličenstvo! Zhodnoťte práci!" s úsměvem slavnostně pronesl Jason.
I. D. Iot očividně nesdílel radost příbuzného. Jeho hrozivě zachmuřená tvář dávala jednoznačně najevo, že počítal s různými variantami scénáře ranního představení, hlavně ve finále, ovšem ne s touto, a teď je nucen vymyslet si něco jiného. Zjevně nebyl připraven rozloučit se tak náhle s drahocennou relikvií, která mu tak dlouho patřila! Navíc když doposud nezjistil, v čem její drahocennost spočívá, a tenhle... Jason dává najevo, že o tom něco ví, ale nepromluví, lotr, tají to...
V lotově hlavě chaoticky vířily myšlenky, nebyl schopen rozumné úvahy, a tak nakonec sotva slyšitelně zasípal, aby se neřeklo, že stále mlčí:
„Zvítězils, Jasone, viděl jsem. Ale slíbenou odměnu dostaneš až zítra ráno."
Iot se nadchl vlastní vynalézavostí a naklonil hlavu k synovi, aby lépe slyšel, co mu našeptává. Faeton sice nebyl nijak zvlášť inteligentní, ale byl rozhodně chytřejší než jeho otec.
„Proč?" rozčilil se Jason. „Proč?!"
Na opakovanou otázku již byl Iot připraven, levé ucho ho nezklamalo:
„Protože moji specialisté potřebují nějaký čas, aby zanalyzovali zdroje tvého vítězství. Jestli jsi ho získal nečestně..."
Jason se neovládl a vykřikl: „Mlč, strýče, zadrž! Jak nečestně? O ničem takovém jsme nemluvili."
„Jaké mlč?!" zařval Iot a vyskočil. „Kdo tu vládne?!"
Metě v tu chvíli vskočila pistole do ruky. Jason se málem také neudržel, ačkoliv dobře věděl, že všichni ostatní Pyrrané, včetně Cliffovy úderné skupiny, nebudou podobné průtahy dlouho tolerovat a každou chvíli mohou začít střílet. Navíc právě teď někde nad jejich hlavami, sice nad oblaky, ale téměř na dosah, je z paluby Arga sleduje Stan, připravený okamžitě zakročit. Dokonce i směšní strážci s vytasenými meči zaujali bojovné postoje a již ne tak směšní agenti královské ochranky někde na tribunách nebo na věžích paláce v dohledu si už vybírají cíle pro bazuky a kulomety. Bez obětí se to neobejde a přitom nejsou nutné, nestojí o ně...
Situaci zachránila Midi.
Hleděla upřeně přímo na Jasona, a když zachytila jeho rozčilený pohled, rychle a sotva znatelně mrkla, poněkud naklonila hlavu a pak mu čistě intuitivně, protože neměla nejmenší zkušenost v podobných záležitostech a ani vlastně nevěděla, co dělá, poslala telepaticky vzkaz:
„Klid! Souhlas! Poslušnost!"
Nejpodivnější bylo, že zprávu nepřijal jenom Jason, ale i Meta.
„Uklidni se," zašeptala drsná amazonka. „Ještě jednou souhlas s podmínkami. Čtyřiadvacetihodinové příměří neuškodí ani Pyrranům."
„Promiňte, Vaše Veličenstvo," pronesl Jason hlasitě. „Vládcem této planety jste pochopitelně vy. Souhlasím, počkám do zítřka. Dovolte mi odejít, chtěl bych se najíst a odpočinout si."
„Dovoluji a přikazuji ti, Jasone, odpočiň si!" stačil vykoktat překvapený lot, než se všichni přítomní začali rozcházet.

Přesto měl vládce pocit, že má navrch.
Na cestě vedoucí k zastávce mankan Jasona dohonil nenápadný človíček v cárech, do jakých se obvykle oblékají žebráci, dlouho něco drmolil místním jazykem a pak znenadání vyhrkl velice kostrbatým mezijazykem:
„Princezna prosit vědět - ty pamatovat noc? Princezna prosit ty říct mně."
Jason okamžitě pochopil, oč jde, a pro jistotu poslovi dvakrát zopakoval větu:
„Předat - Jason všechno pamatovat."
Žebrák přisvědčil, že rozumí, a natáhl ruku pro odměnu. Jason mu do ní vsunul galaktický kredit.
„Cota," řekl žebrák.
„Jaká zas cota?" dopálila se již tak dost rozrušená Meta.
„Říká, že je to málo," přeložil Jason, již celkem slušně ovládající egrijštinu.
„Tak málo?!" Meta namířila pistoli chlapovi přímo do tváře. „Zmiz odsud, dokud jsi celý! Zbytek dostaneš od princezny, pitomče!"
Překlad zřejmě nebyl potřebný, protože žebrák zmizel jako odvátý větrem. Jason se hlasitě rozesmál a nebyl k zastavení. Nic tak nedokáže povolit nahromaděné napětí jako veselý zdravý smích.

„Zase se s ní máš sejít?" zeptala se Meta, když se na Egrisi snesla noc a na klidných olejovitě tmavých vlnách za okny hotelu se chvěl odraz tří zelenavých měsíců.
„Musím tam jít, miláčku. Není to žádné rande, ale pracovní schůzka. Pomohla nám poprvé a pomůže nám i teď."
„Nemáš pocit, že spíš pomáhá sama sobě?"
„Já vím, že myslí na své zájmy. Jedině blázen by na sebe nemyslel. Jenže tentokrát se její dávná touha - uprchnout z této planety - shoduje s našimi plány. Ona se odsud bez nás nedostane a my bez její pomoci nedostaneme Berana. To je všechno."
„To tedy není. Rozhodl ses, že se s ní oženíš?"
„Zbláznila ses? Nemluv hlouposti!" dopálil se Jason. „Chci ji jen dostat z téhle planety."
„A kam? Na naši loď? Aby ta smyslná kočička všechny přesvědčila, že bez tebe prostě nemůže žít?"
„Všechny?" upřesňoval si Jason.
„Třeba Kerka, při včerejším rozhovoru. A nejvyššího kněze..."
„A toho kdy?"
„No," Meta se poněkud zarazila, „nainstalovali jsme v chrámu odposlech, a tak jsem dnes brzy ráno poslouchala, jak se modlila před bitvou a pak se tomu starému zpovídala..."
„Meto!" zhrozil se Jason. „Nejvyšší čas, abychom se vrátili domů. Jinak se z nás v tomhle proklatém středu Galaxie stanou intrikáni, špióni a žárlivci, prostě úplní hlupáci. Ještě chvíli a obětuji snad vlastní pistoli velikému Dzevesovi a začnu se modlit, aby mne bohové zbavili všech nesnází!"
Meta se nedůvěřivě pousmála, ale žert ocenila a tiše řekla:
„Tak si do toho chrámu jdi, už je čas, půjdeme ale za tebou a budeme ti nablízku, jako včera."
Midi přišla na schůzku v oblečení kosmického výsadkáře a notně napěchovaným batohem na zádech. Ani nešli dovnitř Dzevesova chrámu. Rychle se propletli mezi sloupy a přeběhli louku, přičemž dívka celou dobu držela Jasonovu ruku. Nakonec na dně rokle přebrodili nějaký potok. Midi Jasonovi nic nevysvětlovala, jen občas prohodila: „Rychleji!"
Nakonec se zastavili na malém palouku, posadili se a opřeli zády o podsaditý kmen stromu, který je kryl před měsíčním světlem širokými listy.
„Kam mě to táhneš?" pokusil se Jason něco dozvědět.
„K Oslňujícímu šrouborožci. Musíme vzít zlatý plášť hned teď v noci, dokud si všichni, včetně tvých přátel, myslí, že ti vysvětluji, co bude zítra."
Sdělení bylo tak nečekané, že se Jason ostražitě zeptal:
„Tvůj tatíček si také myslí, že mi radíš v Dzevesově chrámu?"
Midi se neurazila, jako by ani nepostřehla jedovatý podtext otázky:
„Ten hlupák nic neví! On snad ani neumí myslet. Ale určitě nejpozději do hodiny vyšle za námi své lidi a tví přátelé se s nimi utkají. Jen bozi vědí, jak to dopadne. Ani na to nechci pomyslet. Musí se nám to

podařit. Chápeš? Uděláme to hned teď."
„Sami dva?"
„Ano. Až toho draka uvidíš, pochopíš, že proti němu nezmůže nic celá armáda, pokud nevíš jak na to."
„A ty to víš?"
Midi se na okamžik zarazila a pak nějak nejistě zašeptala:
„Domnívám se, že ano..."
„Jenom domníváš?" polekal se Jason.
„Pochop, to, co celou dobu nesu na zádech, je dálkový ovladač - nejdůležitější část draka. Ukradla jsem ho otci, ale nikdy před tím jsem s ním nezacházela, dokonce jsem ho ani neviděla. Doufám, že mi pomůžeš..."
„Pomohu," řekl Jason přesvědčeně. „Říkáš, že máme málo času? Tak pojďme."
„Nemusíme, už jsme v Arském háji."
Po pěti minutách chůze mezi stromy se před nimi objevila zlatavá záře a po dalších třech minutách vyšli na rozsáhlou mýtinu, v jejímž středu ležel a zářil disk zvláštního ladného tvaru. Na jedné straně se zužoval asi na jeden a půl metru a na druhé, širší, byl ozdoben lesklými spirálami připomínajícími skutečně beraní rohy. I bez absolutoria vesmírné školy bylo jasné, že jde o hvězdnou loď nezvyklého vzhledu.
Ještě více než tvar udivoval povrch zlatého pláště. Materiál byl současně tvrdý jako diamant i měkký jako kůže, sálající jako roztavené zlato a mrazivý jako led, neproniknutelný jako pancíř a zároveň zevnitř prosvítající jako nejtenčí sklo.
Jason nevědomky udělal několik kroků k vytouženému objektu a teprve pak si všiml draka. Nebyl to tank ani zvíře, byl to jakýsi kříženec vysavače s ptakopyskem, ovšem velikosti mankany pro deset osob, čili jak to nazývali na Cassilii -mikrobusu. Vynořil se ze tmy, blikala na něm různobarevná světýlka, rozsvěcovalo se jich stále více, okouzlovala a hypnotizovala, byl nejvyšší čas uskočit stranou, ale Jason stále upřeně hleděl na podivný stroj...
Drak se náhle zastavil. Tedy, nezastavil se najednou, pohyboval se po kruhové dráze, čehož si Jason všiml hned napoprvé, a proto neustoupil. Naopak - udělal ke stroji ještě jeden krok, jakoby se chtěl poučit o principech fungování ochranného robota - draka. Ze zadní trysky nečekaně vylétl sloup jisker a pohyb strážce se začal znatelně zrychlovat. Drak nabíral rychlost jako sedačka na kolotoči v zábavním parku a opisoval stále složitější dráhu. Nakonec nebyl zlatý plášť vůbec vidět, jeho zář byla překryta pestrobarevnou chvějící se polokoulí vytvořenou oběhem robota, nyní se snad musel pohybovat téměř první kosmickou rychlostí. Nejpodivnější přitom bylo, že v okolí panovalo absolutní ticho, jako by vše probíhalo ve vzduchoprázdnu.
Jason se ohlédl. Midi stála za ním a držela v rukou nevelký, ale viditelně těžký kufřík s ovladačem. Víko již bylo odklopeno, displej měkce svítil a... na klávesách byly egrisánské značky a číslice.
„Co tak udělat tunel," překvapil Jasona vlastní nečekaný nápad.
„Zbytečné," odmítla Midi, „četla jsem k tomu monstru návod, dokáže rýt zem rychleji než jakýkoliv stroj."
„Tak co musíme udělat? Mluv, znáš návod."
„Je potřeba vypnout mu zdroj energie. Jenže nevím jak. Taková klávesa tu není. Podívej se, prosím tě, sám."
Jason se tedy podíval. Pro začátek našel nejdůležitější klávesu - jazykový překladač. Číst v esperantu bylo daleko pohodlnější, zvláště když se čas krátil. Robot nebyl z neznámých důvodů vybaven zvukovou signalizací, ovšem jeho pestrobarevné blikání mohlo každou chvíli ustat, takže na přemýšlení zbývalo v lepším případě jen několik minut.
Jason ještě nikdy v životě nečetl tak rychle. Prodíral se informacemi a mířil k tomu podstatnému, ale celou dobu mu chyběla nějaká maličkost, která by mu umožnila pochopit...
Kufřík ležel na trávě, Jason u něj dřepěl a naslepo tiskl prsty klávesy, klávesnice byla naštěstí standardní, Midi napůl seděla a stála za ním v ostražité póze, dýchala mu přímo do ucha a pokoušela se sledovat jeho myšlenky, ačkoli esperanto vůbec neznala.
„Odpojení zdroje energie předcházejí nějaké základní testy," pronesla náhle, když si vzpomněla na ještě jeden bod z návodu pro obsluhu ochranných robotů.

„To jsi měla říct dřív!" málem zaklel Jason v jednom ze starobylých jazyků. „U Diborana, to je velice důležitá instrukce!"
Jeho prsty zakmitaly po klávesnici jako šílené a již za půl minutu se rázně postavil.
„Zapamatuj si tuhle kombinaci," ukázal postavení prstů Midi, „ale správně! Teď půjdu těsně k ochranné sféře, kterou drak vytváří. Zaútočí na mě různými způsoby. Napřed kovem, potom rozžhaveným kovem, pak chemikáliemi, poté radioaktivním materiálem a nakonec volnou plazmou. Jak víš, nic z toho mi neublíží. Po pátém testu - nespleť se, až po pátém! - zmáčkneš tři klávesy současně. Ukaž mi které."
Midi ukázala strachem se třesoucími prsty.
„Správně," pochválil ji Jason. „A uklidni se! Neříkalas včera, že bude všechno v pořádku?"
Udělal krok vpřed. Všechno šlo jako po másle, jen během pátého testu pocítil šílenou bolest v celém těle. Plazma ho nepopálila, byl to vedlejší účinek psirocilinu, který se mu nějak dostal do mozku. Málem ztratil vědomí, ale přesto ještě spatřil, jak se ochranný robot zastavil, jeho světla začala hasnout jedno po druhém... a neporazitelný drak zemřel.
Dosáhli svého cíle. Midi plakala radostí a objímala ho.
„Díky," zašeptal Jason.
Podivné bylo, že to řekl egrisánsky, a přitom to bylo těžko vyslovitelné slovo lámající jazyk:
„Gmadlobt."
Udivená Midi zašeptala rodným jazykem:
„Čemi, šen - čemi!"
Což znamenalo „Můj! Jsi můj!"
V tu chvíli se odněkud ze tmy vynořila Meta, šedé oči jí sršely ohněm, nádherná a silná jako nikdy, a řekla také egrisansky (kdy se to naučila?!):
„Ara, čemi!"(Ne, můj!)
Zaznělo to tak rozhodně a neústupně, že se Midi odvrátila, schoulila se do klubíčka a žalostně rozplakala, přičemž provinile šeptala:
„Šeni, šeni..." (Tvůj, tvůj...)
Jason, který byl ještě stále bez sebe nelidskou bolestí, zamumlal:
„Šeni, čemi...semleli mě.. .šemi, čeni... chani!"
Předešlého dne se mu toto egrisánské slovo označující dobu velmi zalíbilo. Překládalo se také jako „čas". Chani byl slaboučký výdech, lehký závan větru, který se zvedá, když někdo drze cestuje z budoucnosti do minulosti a naopak.
Nesmysl, pomyslel si Jason, všechno je nesmysl. Meto, pomoz mi.
Ještě pořád mu bylo velice špatně, i když už ne tak jako předtím, ale přes bolest a přicházející bezvědomí spatřil, jak pomalu klesá výsadkový člun z Argo a připravuje se k přistání na ústřední mýtině Arského háje, jak nocí září jeho červená obrysová světla. Dorazil právě včas. Copak se Pyrranům může někdo ve vesmíru rovnat v rychlosti reakcí? Nikdo takový se ještě nenarodil.
Nebo se přece jen někdo objevil v lesním porostu? Ano, někdo se objevil. Jakýsi šílenec, mával plazmovou zbraní a okamžitě rozpoutal přestřelku na posvátném prostranství, tolik let chráněném drakem. Draku, proč neuděláš pořádek? Přestaly ti fungovat reflektory? Ach tak! S tou okouzlující dívkou Midi jsme ti reflektory vyřadili, poničili všechny obvody, celou periférii. Promiň, dráčku...
Jasonovi bylo zle, blouznil a jen matně si vzpomínal, jak ho vhazovali do výsadkového člunu, jak již postřelený Stan pálil na lotový vojáky, kteří se vmísili do noční bitvy, jak Meta nesla na rukou bezvědomou Midi a jak se ten hlupák Faeton zoufale pokoušel trefit výsadkový člun primitivní plazmovou puškou...

16

Rhesova skupina planetu opustila prakticky beze ztrát. Během probíjeni se k pyrranské šalupě ponechané na kosmodromu utrpěl pouze jeden bojovník lehké zranění - dcera bývalého vůdce „hrabošů" Lisa. Jako velitelka člunu kryla posádku do poslední chvíle a kulka ji zasáhla, právě když uzavírala vstup.
To při nakládání okrotkavi a následující operaci, zaměřené na získání hlavní relikvie Dzevesova chrámu, motoru hvězdoletu Beran nastal jiný, skutečný boj. Tvrdý a krvavý. Pyrrané měli dva padlé a devět vážně

raněných, nepočítaje v to Jasona dosud trpícího silným šokem.
Rozzuřený Cliff žádal odplatu a dral se k ovládání těžkých zbraní, aby přinejmenším vymazal město Egrisi z povrchu planety, přinejhorším by ji zničil celou globálními anihilačními bombami. Museli ho odtáhnout násilím a vysvětlit mu, že to nejde, nejen kvůli platným morálním zásadám a galaktickým zákonům, ale i z fyzikálních důvodů. Při zaplnění prostoru ve středu Galaxie bylo použití anihilačních zbraní nebezpečné i pro samotného uživatele, protože tu nebyl možný bleskurychlý úhybný manévr do mimoprostoru. Archie to nechápavému mstiteli musel nejméně dvakrát nebo třikrát vysvětlit, než řečené argumenty pochopil.
Tou dobou již Kerk dal povel k odletu. Meta rozkaz nezpochybnila, a i když v hloubi duše tíhla ke Cliffovu názoru, do diskuse se nezapojila a s mlčenlivou zuřivostí dělala předstartovní přípravu a chystala všechny manévry potřebné k opuštění orbity.
Jason byl hluboce zamyšlen. Cíl jejich cesty byl dosažen. Loď se vydala na zpáteční cestu, ale něco závažného mu nedávalo pokoje, něco neudělali, a přitom to nesměli opomenout. Zoufale se mu chtělo vrátit a vytřást všechny informace z Faetona, Iota, nejvyššího kněze i dalších pohlavárů. Pyrranům se nepodařilo zjistit, kde se nyní nachází jeho matka Nivella, kdo zabil Frixose, kam se poděl prokletý vynálezce Kobalt a jak s ním bojovat. Midi, která snad znala odpovědi na všechny otázky, nejenže podpořila Kerkův příkaz, ale dokonce požadovala okamžitý odlet.
„Rychleji, rychleji!" naléhala.
Tak jako když před několika hodinami utíkali Arským hájem. Jason se domníval, že je dívčino chování způsobeno obvyklým následným šokem z nervového vypětí a také z prvního boje v jejím životě. Ona sama sice nestřílela, ale několik kulek jí kolem hlavy prosvištělo.
Proto jejím slovům nepřikládal žádnou vážnost, dokud Midi neřekla:
„Pošle za námi pronásledovatele."
„Za Argo?" nevěřil Jason. „Tenhle starý pozemský bitevník posílený novou technikou není možné dohonit. A i kdyby, jaký by to mělo smysl? Aby někdo mohl napadnout tuto létající pevnost se všemi jejími zbraňovými systémy, musel by na to mít nejmíň celou eskadru nejmodernějších válečných lodí. Tvůj otec nějakou má?"
„Eskadru možná nemá," řekla tiše Midi, „ale má něco, o čem se vám i mně může jen zdát. Otec s Kobaltem jsou schopni neuvěřitelných věcí. Podívej!"
Na panoramatické obrazovce, u níž seděli, se náhle objevilo nějaké těleso a začalo se rychlostí noční můry zvětšovat.
„To je nějaká střela?" zeptal se Jason.
„Ne," řekla Midi s přimhouřenýma očima, „to je Faetonův superboat."
„Chceš říct, že Faeton... je v něm?"
„Ano."
„Ale vždyť letí se zrychlením..." Jason ještě jednou zkontroloval údaje počítače, „...skoro sto dvacet pět g! To nemůže vydržet žádný člověk!"
„On není člověk," zašeptala Midi opanovaná jakýmsi mystickým děsem.
„Cliffe!" vykřikl Jason do interkomu.
„Mám ho na mušce," odpověděl klidně mladý Pyrran. „Chci ho pustit ještě trochu blíž, kvůli přesnosti."
„Střílej!" skoro vzápětí zaječela Midi.
Cliff snad reflexivně zareagoval na neověřený příkaz nebo se možná moment vyřčení shodl s jeho výpočty, zkrátka vypálil na pronásledovatele skutečně impozantní dávku.
Superboat se rozletěl na kousky. To, co následovalo, bylo neuvěřitelné. Úlomky rychlé lodě se již ztrácely mezi hvězdami, ale Faeton pokračoval v pronásledování, a jak se ukázalo, ještě s větším zrychlením. Opravdu, sám Faeton. Princ letěl prostorem bez jakéhokoliv skafandru a jeho tmavě kaštanové vlasy vlály ve vzduchoprázdnu jako ve větru. Tento absolutně surrealistický pohled šokoval dokonce i Pyrrany, kteří byli zvyklí na ledacos. Stačí pár sekund zaváhání a bude zle.
„Ještě střílej! Střílej!" vykřikla vyděšeně Midi.
Cliff nezaváhal.
Při pozdějším zpomaleném záběru bylo zřetelně vidět, že Faetonovo tělo neshořelo, ale rozpadlo se na množství šedozelených kousků.

Něco podobného zažili docela nedávno. Samozřejmě! Bílí ptáci pomsty, opeřená křídla v hlubokém vakuu a šedozelené skvrny na skalách pásma asteroidů.
Málem naň zapomněli! Chyběl k němu doslova kousek.
„Takže Faeton byl kyborg?" zeptal se Jason nahlas.
„Ano," řekla Midi. „Faeton byl nejdokonalejší z kyborgů, jaké kdy člověk vytvořil. Dozvěděla jsem se to teprve nedávno. Chtěla jsem si o tom tehdy s otcem promluvit. Pamatuješ, jak jsem nečekaně vešla do jeho pokojů, právě když tě přijímal? Chvála bohům, že se mi to nepodařilo! Kdybyste přiletěli o den později, bůhví, jak by všechno dopadlo... myslím, že teď pronásledování přeruší."
„Kdo?" Jason nyní nechápal, o kom Midi mluví.
„Přece můj otec! Copak nevidíš? Tvůj střelec má už nejmíň pět minut zaměřenou jeho loď. Myslím, že už to nebude nutné. Otec se teď bude věnovat sbírání kousků svého milovaného Faetona v meziplanetárním prostoru. Možná ho znovu dá dohromady, pokud najde všechny úlomky."
„To myslíš vážně?" ujišťoval se Jason.
„Jistě. Kyborg není člověk a jeho poškození se většinou dá opravit. Faeton je neobyčejně cenná hračka. Kvůli takové lze zapomenout na vlastní dceru i starobylou relikvii okrotkavi, včetně motoru..."
„Pozor!" ozvala se v interkomu Lisa, druhý pilot Argo a Rhesova dcera. „Přímo před námi pásmo asteroidů. Přecházíme na nižší rychlost."
Meta v té chvíli stála za Jasonovými zády a dojatě naslouchala, jak zamilovaná dívka odborně diskutuje se svým hrdinou. Přistoupila blíže a objala svého milovaného.
„Meto? Ty jsi tady, v tak vážné situaci?"
„Ba ne," s úsměvem zavrtěla Meta hlavou. „Nic takového. Asteroidy se najednou přestaly pohybovat a jsou mezi nimi takové mezery, že tudy proletí i automatický pilot. Pro jistotu jsem k pultu posadila Lisu."
„Vždyť má postřelenou ruku!"
„O čem to mluvíš, Jasone?"
„Už jsem zase zapomněl, že jste střelení všichni. Co říká Archie o původu toho pásu asteroidů?"
„No právě. Říká, že něco takového prostě nemůže existovat." Meta zažívala. „Chce se mi spát. Už jsem dvě noci na nohou. Jaký je v tom pro mě rozdíl, jestli tu fyzikální zákony platí, nebo ne? Bez nich je to dokonce lepší. Kašlu na ně, skočíme do mimoprostoru a zanedlouho budeme doma." „Ale drahá! Co to říkáš? Domů to máme ještě dost daleko." „Já vím, pamatuji se, ještě se musíme stavit na Iolku pro tvého otce Aisona," zívla Meta ještě jednou. „Na něco jsi zapomněla," opravil ji Jason. „První zastávka je na Crazy. Něco tam dlužíme a jak známo, dluhy se mají platit."

Rozradostněný Kinneus rychle zorganizoval pro Pyrrany koridor a malá skupina složená ze sedmi lidí nešťastného starce navštívila. Do skupiny zařadili i Midi. Jako hlavní specialista na kyborgy měla sehrát rozhodující roli v programu pomoci. To pro ni byla maličkost. Midi okamžitě pochopila, kdo se skrývá za vynálezem žen - ptáků. Samozřejmě to byly výtvory Kobalta - Kadma, jeho rukopis byl nezaměnitelný. Kinneus zde prostě žil už příliš dlouho. Paměť mu občas vynechávala a leckdy podstrkovala falešné vzpomínky. Kdepak by stařík vymyslel, nebo dokonce postavil podobné ptáky! Používat je uměl. Tak si je používej dál, stařiku. Program byl opraven jednou a provždy. Teď si bude moci posílat ptáky pro jídlo třeba i do supermarketů a už ho nechají najíst v klidu. Nabízeli staříkovi, aby s nimi odletěl, ale odmítl. Tři století samoty člověka poznamenají a zformují jeho chování tak, že se pak dost těžko předělává.
„Budu se připravovat na válku s lotem," řekl jim Kinneus na rozloučenou.

A znovu zlatavá čerň hvězdného nebe a žádný mimoprostor - zákony fyziky zatím dosud nikdo nezměnil. Musí se letět pomalu, pátou kosmickou rychlostí, a k Iolku je ještě daleko. Rány se zacelily, vyvodil důsledky z uplynulých událostí, projednal plány a nyní se každý bavil, jak uměl. Například Jason se prohraboval v archivech a Archie se vrátil ke svým předešlým vědeckým výzkumům. Společně se Stanem a skupinou inženýrů se pokoušeli vyznat se v konstrukci hvězdoletu Beran. Provedli chemickou analýzu materiálu zlatého pláště, ale technologii jeho výroby na kloub nepřišli. Podařilo se jim pouze detailně prozkoumat elektronické řetězce a palivové cesty. Větší část nejsložitějších systémů však byla

bohužel poškozena egrisánskými barbary. Archie z toho byl nešťastný, ale neztrácel naději. Netrpělivě totiž očekával Aisonovu pomoc na Iolku.
Jednou po snídani se yuktisánský fyzik Jasona zeptal:
„Co myslíš, mohl bych se Midi líbit?"
Jason málem přestal žvýkat překvapením. Pak fyzikovi přiložil dlaň na čelo a starostlivě se zeptal:
„Poslyš, nepřehnals to včera s tou vědou?"
„Ale no tak!" durdil se Archie. „Myslím to vážně."
Meta sedící vedle se ihned ozvala:
„Jestli to myslíš vážně, tak pro Midi existuje pouze jeden člověk. Tragické je, že se náš vkus shoduje. Bývala bych ji vysadila už na Crazy, ale je to prý nehumánní. Ať prý letí společně s námi až na Iolkos, ale tam...!"
„Mýlíš se, drahá," řekl Jason se záhadným úsměvem.
„V čem?" vzplanula Meta a pistole jí vskočila do ruky.
„Dnes v noci jsem se spojil s Bervikem. Řekl mi mnoho zajímavého. O ostatním později, teď jenom to nejdůležitější: souběžně s námi na Egrisi pracovali agenti Zvláštního výboru. Nemusíme se proto rozčilovat, byla to normální mise za účelem minimalizace obětí. Pracovali velice čistě, u všech ďáblů. Zkrátka, princezna se do mne tak šíleně zamilovala pod vlivem nějaké speciální látky. Výbor ji má ve výzbroji už dlouho."
Meta překvapením na okamžik ztratila řeč, ale pak vybuchla a zuřivě máchla pistolí v ruce nad stolem:
„Jestli Bervika dostanu do rukou, uvidí!"
Archieho reakce byla kupodivu jiná.
„Poslyš, Jasone!" mladý fyzik se nějak potutelně usmíval. „Nešlo by pana Revereda Bervika požádat, aby nám tu látku na pár dní půjčil?"
Dělal si pochopitelně legraci, ale není šprochu, aby v něm nebylo pravdy trochu...
Jason mu vážně odpověděl:
„Požádat by šlo, ale nač by to bylo? Účinky „paprsků lásky" nejsou neomezené. Nenávist a strach eliminovat nedokáží. Pouvažuj o tom, Archie! Mohu ti dát pár rad, ale dál už si musíš poradit sám, jako všichni muži ve všech dobách."
Chtěl se zvednout od stolu, ale Meta ho zarazila:
„Počkej, nechápu, jak ten přípravek může fungovat, když.
„Miláčku," přerušil ji Jason, Jsi první žena Pyrru, která ví z vlastní zkušenosti, co je to láska. Archie je skutečně vynikající vědec schopný pochopit všechno na světě. Tuhle otázku si proberte sami, já jdu do knihovny."

Jason celé dny proseděl u počítače. Čtyřiadvacet hodin před předpokládaným přistáním na Iolku zjistil něco takového, že jako opařený vběhl do společenské místnosti, kde právě klidně hovořili Meta, Kerk, Archie a Midi a vyhrkl:
„Chci mluvit s celou posádkou. Svolej ji, Kerku!"
Zanedlouho bylo ve společenské místnosti jako v úle. Někdo vzpomínal na vzrušené diskuse právě v této místnosti, když se nacházeli na oběžné dráze Solwitzovy planetky a Jason s nimi přitom nebyl, jiný vtipkoval, zda opět nejsou v hotelu Lido a jestli je někdo neodposlouchává. Další vůbec nevěděli, co se děje, a tak se připravovali na nový boj. Konec konců, k tomu je Pyrran vždy připraven. Jason to věděl už předtím a nyní to viděl ještě zřetelněji.
I když jejich dlouhá cesta do středu Galaxie stále neměla konec, trpěliví a povahou většinou nepříliš zvídaví Pyrrané se zatím zdržovali otázek typu: Co se vlastně stalo na Egrisi? Kdo jsou ti bohové? Kdo potřebuje kyborgy? Jak s tím vším souvisí Pyrrus? Dobře že se neptali, protože nejméně na polovinu těchto otázek Jason dosud neznal odpověď. Náhle si však vzpomněl, co mu už jednou pomohlo - před několika lety na planetě Felicity také našel správné řešení svého tehdejšího problému při pročítání zlomků historie staré Země.
V dávných letopisech bylo mnoho zajímavých a také použitelných údajů a Jason již měl dlouho historii jako koníčka. Proto se i nyní rozhodl spojit minulost se současností a v minulosti najít analogii.

Názvy planet kolonizovaných bývalými Pozemšťany, názvy měst, řek, moří i všeho ostatního byly málokdy originální, většina toponym čerpala ze zeměpisných atlasů Země. A navíc první osadníci dávali jména novým světům podle názvosloví státu, z něhož pocházeli.
Z těchto předpokladů nyní vycházel. Slovem Egrisi se kdysi označovala náhorní plošina dávného státu zvaného Sakartvelo, v němž se hovořilo jazykem kartuli, ten se neobyčejně dobře dochoval v podobě dnešního egrisánského jazyka. Další informace v tomto směru hledání Jason neodhalil, byla to slepá ulička, a tak se vydal jinam.
V kulové hvězdokupě se v jazycích planet obklopujících Egrisi jednoznačně objevovaly řecké, přesněji starořecké kořeny, byť, i silně deformované. Tento jazyk byl považován již tisíce let za mrtvý, ale přitom jím mluvili domorodci na Orchomenu, Iolku, Elesdosu a také v Bifinii. To už něco znamenalo. Zejména když se, opravdu náhodou, spíše z nudy než ze zvědavosti, začal zajímat, odkud imperiální Pozemšťané vzali pojmenování Argo, později stydlivě nahrazené primitivně výhružným a bezbarvým jménem Nedetruebla, tj. Nepřemožitelný. A právě tady na to Jason narazil.
Bleskurychle prostudoval asi jeden a půl kilobajtu starobylého textu a dospěl ke zvláštnímu závěru, se kterým se prostě musel podělit s ostatními členy posádky.
„Přátelé!" pronesl slavnostně. „To, co vám nyní řeknu, můžete považovat za podivné a téměř nepravděpodobné. Ale je to skutečně důležité! Dočetl jsem se v jednom starobylém pozemském textu, který byl napsán nejenže mnoho tisíc let před dnešní dobou, ale i před první technickou revolucí, o naší nynější společné výpravě. Hrdinové tohoto textu se jmenovali argonauti, protože se plavili po moři na lodi jménem Argo a - pozor, přátelé! - vypluli získat kůži zlatého berana. Nebudu vás unavovat zbytečnými podrobnostmi, ale věřte mi, že v tom příběhu je množství dějových zvratů a psychologických konfliktů, které velice přesně odpovídají našim dosavadním zkušenostem. Vidím proto dvě možná vysvětlení. První je skutečně fantastické - časová smyčka, tj. že čteme skutečně sami o sobě, ovšem s nepřesnostmi způsobenými mnohonásobnými překlady. Tuto variantu ponechám k posouzení našemu příteli Archiemu nebo všem snílkům o cestování časem.
Je možný i jiný přístup, daleko střízlivější a reálnější. Někdo dobře obeznámený s legendou o argonautech nyní rozehrál tuto hru na vesmírné scéně s námi v hlavních rolích. Všechno je nastražené a my jsme loutky, kterým tahají za provázky."
„Nás?!" zeptal se Kerk. „Tahají?! Za provázky?!"
Nerozzlobil se, spíš byl připraven se rozesmát.
Jason považoval za lepší nehádat se a chystal se pokračovat ve svých vývodech, když ho přerušil Archie.
„Existuje i třetí možnost," namítl rozumně. „Prostá souhra náhod. Pokud jsem dobře rozuměl, historie se přesně neopakuje."
„To ne," souhlasil Jason. „Ovšem, Archie, až si tu legendu přečteš, pochopíš, že pravděpodobnost takové náhody je velmi malá, téměř nulová. Budiž, jsem ochoten připustit tvoji stochastickou hypotézu (nazvěme ji tak). No a co? Není příliš konstruktivní a my se musíme rozhodnout. Velice rychle. Všude kolem máme nepřátele a nemůžeme předvídat, jaké zbraně použijí. I stroj času jsem z úvah vyřadil právě z toho důvodu. Protože v případě časové smyčky nemůžeme nijak změnit naši budoucnost, která je v závěru minulosti. Mě to nezajímá, chápete? Nikdy nebudu hrát, pokud budou všechny výhry rozdány předem. Proto mi vyhovuje pouze jediná varianta - když vidím reálného protivníka. Proto jste vyslechli všechno, o čem vím."
Jason udělal pauzu a ve společenské místnosti zavládlo ticho.
„Ten záhadný někdo zřejmě ví, že tuto starobylou legendu znám. Přijímám tedy pravidla hry a chci projít celou cestu až do konce. Víte, jak ta cesta končí? Musím se oženit s Midi a potom..."
„Nikdy!" vykřikla Meta, nepřející si již nic dalšího slyšet. „To se nestane, ten tvůj někdo na všechno další může zapomenout."
„Počkej, Meto, jenom vyprávím tu legendu. Tedy, ožením se s Midi, přicházíme do Iolku, kde Fell, který si myslí, že se už nevrátíme, mezitím zabil mého otce. Midi to nastrojí tak, že Fell zahyne strašlivou smrtí, za což nás oba (tuto logiku nechápu!) zbaví iolského občanství. Potom na nějaké jiné planetě opustím Midi a připravuji se ke svatbě s jinou ženou..."
„Vždycky jsem říkala, že jsi na ženské!" nezdržela se Meta komentáře.

„... ovšem Midi se mi pomstí, zabije svoji sokyni a navždy mne opustí. Zůstanu docela sám a ze žalu se oběsím na palubě vlastní lodi Argo."
„To je pěkný nesmysl," shrnul to nevzrušeně Rhes.
„Ovšem existuje i varianta," dodal Jason z neznámého důvodu, „že se smutně vrátím na Argo a zahynu, když na mě spadne shnilý trup vlastní lodi a rozmačká mě."
„To je ještě větší nesmysl," ušklíbl se Stan, „když uvážíme, že materiál, z něhož je bitevník postaven, je starší víc než pět tisíc let, a ještě nejméně dvakrát tak dlouho vydrží, pokud ne déle."
„Když vy všechno chápete tak přímočaře," vzdychl si Jason. „To je alegorie, symbolismus. Tím, že se vydávám na tuto cestu, hledám vlastní smrt a odsuzuji se k ní. To je ten problém."
„Počkej, Jasone," promluvila náhle Meta, která se už uklidnila a přestala rozčilovat. „Problém je někde jinde. Ať se s Midi ožení Archie."
Mladý fyzik z Yuktisu a dívka z Egrisi na sebe pohlédli a rozpačitě se usmáli, copak se o něčem tak utajovaném mluví otevřeně přede všemi? Ale jak se zdálo, nevadilo jim to.
Meta pokračovala.
„To myslím vážně. Ze všeho ostatního, cos tady navykládal, je nejdůležitější, jak se Fell zachová ve skutečnosti. Hraje proti nám, a jestli zná tu pitomou legendu... jen abychom se neopozdili! Pokud je tvůj otec ještě na živu."
Všichni ohromeně zmlkli. Dokonce ani Jason na to nepomyslel. Že by ho ovládla fatalistická víra o nemožnosti změnit osud?
„Navrhuji poslední tisíce kilometrů k Iolku proletět zrychleně. Má někdo připomínky?" zeptala se Meta. „Tak běžte do lehátek proti přetížení. Musí se nám to podařit!"

„Meta sice mluvila přesvědčivě," mumlal si Jason tiše a ublíženě pod nos, „jenže problém není pouze v tom, co nás čeká na Iolku. Daleko vážnější je, kdo je ten neznámý, hrající vesmírné divadlo podle námětu staré legendy."
Mluvil do prázdna, protože všichni, které by to mohlo zajímat, se již rozešli podle příkazu kapitána Arga, mlčky schváleného Kerkem a bez připomínek vedoucího projektu Jasona.
Ten byl nějak na rozpacích a vůbec nepočítal s tím, že by ho někdo slyšel. Jenže k němu náhle přistoupili Archie a Midi.
„Kdo myslíš, že to je?" zeptal se Archie, pravděpodobně nejzvědavější člověk ve vesmíru.
„Existuje pouze jediná osoba, která by byla schopná v takovém měřítku něco takového provést a oba ji dobře známe."
„Solwitz?" napadlo Archiho ihned.
„Jo, doktor Theodor Solwitz," přisvědčil Jason. „Kdo jiný?"
Teď se pro změnu ozvala Midi: „Jaks to říkal? Theodor? Nejvyšší kněz, otec Fedor, někdy sám sebe nazýval doktorem Theodorem."
„A Solwitzem ne?" pousmál se Archie, i když bylo jasné, že tu žádný důvod k smíchu není.
„Na jméno Solwitz jsem narazila někde v archivu počítače," řekla Midi, „ale už si nepamatuji kde."
„Pokus se vzpomenout," požádal ji Jason bůhví proč šeptem.
Už si vzpomněl, čí tmavě olivové oči a aristokratické rysy tváře tehdy letmo zahlédl v Dzevesově chrámu pod růžovobílou kapuci.
„Nejvyšší velekněz je Solwitz," odvážně vyhrkl Archie.
„To je sice pěkné, že to říkáš," pochválil ho Jason, Jenže právě od tebe jsem nedávno slyšel, že Solwitz opustil náš vesmír navždy."
„Je to tak," souhlasil nevzrušeně Archie. „Jenže jsem nikdy netvrdil, že je Theodor Solwitz pouze jeden jednotlivec. Popřemýšlej o tom, Jasone."
Poslední varovný signál předcházející třicetinásobnému přetížení je zastihl dost daleko od speciálních lůžek a Archie si s úžasem uvědomil, že Midi není na podobné kratochvíle připravena.
Popadl svoji milou do náruče a pospíchal s ní ne ke křeslům proti přetížení, ale k antigé vanám - i ty byly na Argo nainstalovány - přes všeobecné mínění, že je to zařízení pro měkoty!

17

V Iolku museli přistát výsadkovým člunem i šalupou zároveň. V člunu se vezli lidé a v šalupě byl napěchován kompletní toužebně očekávaný zlatý plášť včetně motoru. Skupině inženýrů v čele se Stanem se sice jakž takž podařilo Berana smontovat, ale samostatně s ním přistát se Pyrrané neodvážili. Proč? Planeta sice byla poměrně zaostalá, ale ve světle posledních událostí i zde bylo možno očekávat všechno možné - od raketojaderného ostřelování po spontánní průlom do jiných světů přes hyperprůchody - rvanavry. Přece se tak dlouho nehonili za „zlatým rounem", aby o ně na poslední chvíli přišli.

Přesto Iolk přivítal hosty mírně, klidně a téměř přívětivě. Otroci i patriciové padli na kolena při pohledu na bohy, sestupující z nebes hvězdnými kočáry, jak je zde tradičně nazývali. Od hlavního náměstí před Fellovým palácem, které posloužilo podle Metou zavedené tradice jako kosmodrom, to bylo k Aisonově domu, co by kamenem dohodil, a Jason tam vyslal nejlepší bojovníky, aby co nejdříve získali odpověď na nejdůležitější otázku. Přísně zakázal, aby se zatím kdokoliv vydal do paláce. Korunní princ přiletěl především za otcem, a ne za uzurpátorem Fellem!

Jestli Fella nejvíc zajímá hvězdolet Beran, přijde jako první a nebude posílat nějaké zástupce. Pokud se pamatuji, někdo se tady oháněl královskou hrdostí a požadoval doručení nepoškozeného Berana. Promiň, Felle, ale během cesty se mnohé změnilo a my už ustupovat nebudeme... táhlo Jasonovi hlavou, jako by si v mysli přehrával rozhovor s Fellem, nahlas ale nepronesl ani slovo.

Během cesty na Pyrrus a na Egrisi se toho opravdu změnilo mnohem víc, než si všichni pyrranští účastníci výpravy, nyní trpělivě čekající ve výsadkovém člunu dovedli představit.

Slavnostní brána vladařova paláce se rozevřela a na bílé mramorové schodiště pod širokým portálem vyšel... nebyl to Fell ani Aison (ten právě přicházel od svého domu pod ochranou pyrranských bojovníků), ale vysoce vážený čestný člen všech možných tajných organizací Revered Bervik. Teprve za ním se objevil obklopen čtyřmi hromotluky v šedých uniformách kosmické flotily Ligy vládce Fell - v želízkách.

Tak, tak, příteli Solwitzi, pomyslel si Jason, tvoji herci dnes utrpěli těžkou ztrátu. Představení „Cesta argonautů za zlatým rounem" je skončeno. Definitivně.

Aison se vrhl do Jasonova objetí se slzami v očích.

„Věděl... věděl jsem, že se vrátíte, děti moje! Ani nevíte, jak vás rád vidím!" Pohlížel střídavě z Jasona na Metu. „Podařilo se ti získat Berana?"

„Samozřejmě, otče!"

„A přivezls ho sem?"

„Jistě. Hvězdolet je tady, za tím pancířem. Teď si do něho sedneš a budeš zachráněn."

„Jsem tak šťastný, Jasone! Tak šťastný! Ten darebák - věřil bys? - si pro mne každý den vymýšlel novou děsivou historku o vaší smrti. O okolních světech téhle kulové hvězdokupy toho ví hodně a vyprávět vždycky uměl. Věděl jsem, že lže, ale vždycky jsem se hrozně vylekal! Byl to nekonečný psychický teror. Má nějaké spojení s jinými planetami, zatímco já jen havarijní jednosměrný psívysílač, kterýs mi tu nechal. Mohl jsem vyslat signál SOS, jenže tys mi to nepřikázal, synu, a tak jsem trpělivě čekal. Naučil jsem se čekat a Fellovi nevěřit. Ať se teď o něj postarají představitelé zákona, už ho nechci vidět!"

Na rozdíl od Aisona Fell na svého nevlastního bratra upřeně hleděl, nějak divně, skoro výhrůžně. Určitě něco zamýšlel. A ani pouta mu v tom zřejmě nemohla zabránit. Ani Jason si nedokázal představit, jak otce ochránit. Odvézt toho darebáka někam pryč? Vystřelit ho do vesmíru? Nebo ho raději okamžitě popravit na místě bez soudu a svědků? To všechno byly zastaralé a absolutně nevhodné způsoby, navíc když se zadržený pachatel nechoval agresivně a víc už snad ani nemohl být bezbranný než právě tady a teď, v poutech a pod stálým dozorem. Pochopitelně by bylo nejrozumnější vzít Fella s sebou na Argo a tam se pokusit dostat z něho všechny potřebné informace za použití všech dostupných prostředků. Podaří se jim ale beze ztrát dostat oba bratry, krále Iolku, na oběžnou dráhu? Jasona mučily silné pochybnosti. Jinou možnost ale stejně nemají. Uspořádat dlouhodobou poradu, a navíc za Bervikovy účasti, se mu moc nechtělo. Problém vyžadoval řešení, a jak Jasonovi napovídala intuice, okamžité. Nejslavnější hráč Galaxie si navykl důvěřovat své intuici.

„V tom případě nás na této planetě již nic nedrží, otče. Vrátíš se sem později, jestli budeš chtít. A teď... vidím, že se váš mírumilovný národ opět shromažďuje na náměstí. Zdá se mi ovšem, že nemáme čas vyhlásit nový svátek na počest našeho vítězství. Napít se můžeme i na palubě Argo a projížďku po moři nebo lov můžeme odložit na příště. Myslím, že teď je nejaktuálnější zabývat se tvým zdravím a tvou pamětí. Nemám pravdu?"
Aison se ustavičně usmíval a stěží přisvědčil. Ani už nemohl mluvit, jak byl dojat zázraky kolem sebe.
„Kde máte loď?" zeptal se Jason, obraceje se k Bervikovi.
„Nedaleko odsud. Dnes jsi nějak rozhodný a strohý, Jasone. Ani jsi mne nepozdravil."
„Zdravím vás, Reverede. Mluvíme spolu tak často, že si už ani nevzpomínám, kolikrát denně vás zdravím," vykrucoval se Jason. „Tedy, ještě jednou, promiňte. Jsme v časové tísni. Jestli chcete, dopravíme bývalého krále na Argo a tam si s ním promluvíme."
„Myslíte, že je to potřeba udělat okamžitě?" zeptal se pochybovačně Bervik.
„Ale jistě! Co tu s ním chcete dělat? Znovu ho dosadit na trůn? Vy už jste mu něco sliboval?"
„Ano," řekl stručně Bervik.
„To je pěkné! Odlétáme. Nemohu dovolit otci, aby tu ještě zůstal, ani minutu."
Bervik pohlédl na Jasona, nepatrně sklonil hlavu a usmívaje se očima, otočil se k doprovodu a zavelel:
„Čelem vzad! Pochodem vchod! Odveďte obviněného Fella na náš superboat a zamiřte kArgo. Poletím s Jasonem, musíme si o něčem promluvit."
Poslední větu pronesl prakticky sám pro sebe, protože vojáci již pochodovali s vězněm pryč.
V tom samém okamžiku Fell křečovitě vytočil krk, obhlédl všechny stojící kolem pyrranského člunu a děsivě vykřikl hlasem plným hrůzy:
„Ne! Ne!"
Vojáci se zastavili a ohlédli se. Bervik jim kývl, počkejte, stůjte, a lhostejně se otázal:
„Co je?"
„Nesmíte mě odvézt z planety vaším superboatem. Okamžitě umřu. Musím, tak jako Aison, jedině na Beranovi, jedině..."
Nelíčený děs, zračící se ve Fellových očích, dovoloval dospět k závěru, že tentokrát bývalý vládce Iolku skutečně nelže. Pochopitelně se mu nechtělo umřít a neměl čas na lži. Alespoň tak to napovídala elementární logika. Jenže jak mohl kdokoli z nich - Jason se svým vytříbeným myšlením nebo Bervik žijící tisíce let a znající téměř vše - tušit, jak je současná situace vzdálená od reality?
„Bez doprovodu se do našeho lehkého člunu vejdeme všichni," rozhodl Jason. „Myslím, že Kerk s Metou v tomto případě plně nahradí čtyři profesionály kosmické flotily Ligy."
„Dobrá," souhlasil Bervik, „ovšem vaši přátelé se budou muset k zadrženému připoutat."
„Je to nutné?" usmál se Kerk. „Udržím ho rukou pevněji než vaše pouta. Jestli chcete, přetrhnu je prsty."
„Není třeba," odmítl Bervik, netrpící přílišnou zvědavostí. „Bylo by lepší, kdyby všechno proběhlo, jak žádám."
„Neodporuj, Kerku," domlouval mu Jason. „Pořádek je pořádek."
„Co se dá dělat," vzdychl šedovlasý Pyrran.
Rychle tedy nastoupili, spíše by se dalo říct namačkali, do Berana, do těsné kabiny třímístného lehkého člunku, zaplněného momentálně kvapně smontovaným a pouze částečně funkčním vybavením. Bylo jich tu šest - Jason, Meta, Kerk, Fell, Aison a Bervik. Do šalupy přibrali pro všechny případy dalších deset lidí, i když byli v pilotní sekci pěkně nacpáni. Zbytek se dostal na orbitu ve výsadkovém člunu.
Let probíhal zcela normálně. Aison si ustavičně bez přestávky mumlal:
„Necítím žádnou bolest. Ani tu nejmenší! Vůbec nic necítím. Otřesné! Vždyť já si tuhle naši lodičku pamatuji. Podivný hvězdolet, velice podivný! Experimentální kousek, opravdu, ale velice dobrý. Jen si za žádnou cenu nedokážu vzpomenout, jak se jim ho podařilo postavit. Na co je třeba ta podlouhlá věcička s háčkem na konci? Nač? Nevím. Co myslíš? Jasone?"
„Cože? Aha, ty se ptáš, otče. Promiň, zamyslel jsem se."
„Nač je tady ten výstupek?"
„Nevím, otče, teprve jsme začali vašeho Berana zkoumat. Je to pořádně tvrdý oříšek."
„Nevadí, určitě vám pomohu, jen co si vzpomenu na všechno, co jsem znal, pomohu. Chtělo by to

Nivellu! Škoda, že jste ji také nenašli, ale přece... měli jsme speciální spojení, abychom se mohli mezi sebou domlouvat, ať jsme byli kdekoli ve vesmíru, kdybych si jen vzpomněl, jak jsme to dělali..."
Jason opět otce přestal poslouchat a pokoušel se soustředit na Fellovo chování. Neustále nehybně seděl, přimhouřil oči a hleděl na všechny skrze úzké štěrbiny, možná ani nehleděl, vypadalo to spíš, že opravdu usnul.
Štítem prolétli bez problémů a už se před nimi ukázala pohostinně rozevřená široká vrata hangáru Argo. Šalupu na tento krátký úsek svěřili Grifovi - je třeba se ustavičně učit -jenže v posledním momentě se mladý Pyrran spletl a dopustil chyby, při vjezdu na magnetickém polštáři do hangáru špatně odhadl sklon způsobený nerovnoměrným rozložením nákladu.
Jason právě vzpomínal na Metino vyprávění, jak kdysi v dětství viděla starou dřevěnou hračku, a pomyslel si: Tohle je aspoň matrjoška! Tři hvězdolety v sobě, a navíc jsou uvnitř lidé.
Během sekundy se matrjošky změnily v jednu obrovskou.
Grif zapomněl na náklon trupu šalupy, netrefil se do záchytu, zachytil bočním střeleckým stanovištěm o stojku vrat a celou posádkou to pořádně trhlo. Nikdo v tu chvíli neočekával náraz, a proto Kerk ani Meta nestačili zareagovat patřičným způsobem. Byli připraveni Fella zadržet při jakékoliv agresi vůči ostatním, ovšem jak měli tušit, že tomu šílenci mají zabránit i v sebevraždě?
Hlava dřímajícího vězně se zvrátila dozadu prudčeji, než očekávali. Na vnitřních stěnách Berana - což bylo jedinečné -neexistovalo jediné volné místo, na němž by nebyly nějaké páčky, aparátky, výstupky a hrany. Jednu takovou, tvrdou a ostrou, si vybral Fellův zátylek. Díru vzniklou v lebce by v minulosti nazvali traumatem, neslučitelným s přežitím. Současní lékaři, například takový Teca, by o život tohoto blázna bojovali, a možná by mu ho dokázali zachránit. Ovšem v následujícím okamžiku očividně přestalo být zdraví ex-diktátora prvořadým problémem.
Pozorovací kamery, zapisovače vnějších podmínek, navigační komplex, gravitometry a magnetometry, prakticky všechny přístroje současně jakoby zešílely. Když se jejich ukazatele uklidnily, Jason vyběhl ven ze „zlaté kůže" a přímo ve vstupní komoře šalupy se srazil s Archiem a Stanem. Kdo z nich první odhadoval, co se stalo, nebo přímo vyčísloval výsledky podle získaných údajů, Jason stejně nepochopil - mluvili současně, ale nepřerušovali se a doplňovali jeden druhého:
„Štít..."
„...který..."
„...byl..."
„... kolem planety..."
„...se teď sevřel kolem Argo."
Posledních pět slov pronesli společně a současně si také otřeli pot z čela. V jiné situaci by to bylo velice komické, ale teď...
Stalo se přece něco strašného. Co konkrétně? Docházelo mu to pomalu. Navíc si díru ve Fellově hlavě nijak nespojoval s nejnovější událostí. Neuložila se mu v hlavě. Díra v hlavě se neuložila v hlavě! Právě teď ho musí napadat slovní hříčky!
Vtom se na žebříku vedoucím od vstupu do hangáru objevila Meta a houkla na ně:
„Pojďme! Už jsem přivolala Tecu i Brucca."
Na zápěstí se jí lesklo pouto s kouskem kovového řetízku. Pyrranka mechanicky přijala klíč od přicházejícího Bervika, cvakla zámkem, opovržlivě kroužek smetla na podlahu a zamířila ke kapitánské kabině Argo.
„Kampak na nás s nějakým štítem!" jako by všem říkala její vzpřímená záda a rozhodný krok.
„Probijeme se!"
Zkoumání štítu kolem Arga s pomocí všech možných přístrojů vydalo jediný neradostný výsledek - nově vzniklý energetický obal se ukázal jako absolutně neproniknutelný nejen pro elektromagnetické záření, ale - což bylo horší - i pro kovové předměty jakékoli velikosti - od chemicky volných atomů až po obří bitevník. Pokoušet se v něm udělat díru s pomocí libovolné zbraně, jak ihned prosazoval horká hlava Cliff, se rovnalo sebevraždě - stejné by bylo pokusit se dostat ven ze zavařené cisterny odpálením protitankového granátu uvnitř.
„Rozumíte," vysvětloval jim Stan, „poloměr štítu obklopujícího předtím planetu se prudce zmenšil, řádově

o několik násobků za sekundu, bublina praskla, sklouzla a obklopila naši loď. Díky nynějším poměrně skromným rozměrům napětí obalového pole proporcionálně vzrostlo, a to natolik, že muselo dojít ke kvalitativní změně jednotlivých parametrů. Proto pole teď nepropustí nic a nikoho."
„Proč nikoho? Vysvlečeme se do naha a projdeme," zažertoval Archie pochmurně.
„Tohle skvělé dobrodružství přenechám tobě," odbyl ho Stan se stejně černým humorem. „Mám moc kovu v zubech."
„Pánové," pokáral je Jason, „žerty stranou. Jestli nic lepšího nevymyslíme, někdo bude muset v celoplastové lodi a ve velice lehké výstroji letět zpátky na planetu a požádat o pomoc."
„Ale vymyslíme, Jasone, vymyslíme," řekl od dveří Brucco, který sice přišel do společenské místnosti později, ale již několik minut sledoval pesimistický vývoj rozhovoru. Podobal se starému načepýřenému ptákovi. „Teca ještě dokončuje operaci, ale přišel jsem vám říct, že jsme našli spojitost mezi Fellovou sebevraždou a všemi těmi fyzikálně kosmickými nesnázemi. To je ona."
Zvedl nad hlavu ruku, v níž se matně leskla děsivě vyhlížející věc velká jako vlašský ořech, připomínající ze všeho nejvíc mořského ježka nebo bodlinatý plod kaštanu.
„Tohle měl v hlavě, přímo v mozku," vysvětlil Brucco. „Ty bodliny slouží jako vysílač i přijímač, uvnitř je velice složitá struktura. Pracovně tomu říkáme regulátor myšlení. Aison má v mozku přesně ten samý. Už jsme si to ověřili snímkováním. Ovšem než se pustíme do operace tvého otce, Jasone, je nutné ledacos experimentálně ověřit na méně důležitých členech doprovodu."
„Fell je ještě živý?" zeptala se lhostejně Meta.
„Ano, ale je v komatu."
„Na jak dlouho?" zeptal se Archie.
„Nevím. Komatózní stav může trvat celé roky. V každém případě od něho nepočítejte s nějakými informacemi. Něco málo se nám zjistit podařilo, ale to je asi tak všechno. Snad až si Aison na něco vzpomene. Teca zcela vážně uvažuje o tom, že sestrojí přístroj, který by bez chirurgického zákroku kompenzoval vliv té ďábelské věcičky na mozek. Tolik k otázce amnézie - můžeme se pokusit najít nové oblasti paměti, ale skutečně kvalitní operaci bude nejrozumnější udělat doma, ne tady na Argo. Nebo na nějaké jiné civilizované planetě."
To, že Brucco složil poklonu rodnému Pyrru, bylo velice zvláštní a jedinečné, ovšem popravdě řečeno, Jason by dal přednost lékařům „nějaké jiné civilizované planety". Řešení této otázky ale bylo ještě dost daleko, a tak raději mlčel.
Brucco pokračoval:
„Fellova smrt nebyla náhodná sebevražda, dohnal ho k ní něčí příkaz z vnějšku, další možností je impuls již dříve vložený do programu regulátoru. Fell měl pravdu, když ještě před tvým a Metiným odletem odsud říkal Aisonovi, že jeho ztráta paměti není obyčejná amnézie, dokonce že to vůbec není amnézie. Prostě nevěděl, a ani nemohl vědět, co to ve skutečnosti je. Člověk pod vlivem silného vnějšího faktoru, o kterém nic neví nebo ví pouze to, co je mu dovoleno. Aison i Fell byli někým změněni v uzpůsobené osobnosti, ne androidy nebo kyborgy, prostě v otroky. Jak dokazují mnohaleté zkušenosti, člověk může být uzpůsoben pouze částečně. Úplné podřízení svobodné vůle vede nevyhnutně ke ztrátě inteligence, toho si byl ten génius, který jim do hlav vpravil regulátory, velice dobře vědom."
„To je přece hnusné!" ozval se Archie.
„Samozřejmě," souhlasil klidně Brucco, „ovšem ještě jsem neřekl to nejdůležitější, tedy nejdůležitější pro naše techniky. Regulátory mysli pracující ve zvláštním režimu vešly do kontaktu se silovým polem Berana, energie skrývající se v jeho konstrukci vytvořila štít kolem planety a teď kolem bitevníku. Pro mne je v každém případě největší záhadou, proč štít nezmizel při odletu Berana. Ať už je to, jak chce, přátelé, Fell poslechl příkaz a praštil hlavou do zdi."
„Čí to byl příkaz?" zeptala se Meta, i když věděla, že jde čistě o rétorickou otázku.
Brucco na ni nezareagoval, jen řekl:
„Doufám, že se Tecovi podaří sestrojit tu kompenzační mašinku, teprve pak se snad dozvíme něco nového o začátku celé té historie."

Teca se s úkolem vyrovnal opravdu rychle - již navečer toho dne. To samé se bohužel nedalo říct o

Stanově skupině, lámající si hlavy nad rozluštěním složení štítu. Nepříliš velkých pokroků dosáhl také Archie, který byl cele pohlcen luštěním ovládacích programů Berana. Na konci prací zaplněného dne se jako jediný úspěšně vyřešený problém představil ve společenské místnosti Aison. Teca mu vyholil vlasy a na hlavu nasadil speciální přilbu, z níž trčely na všechny strany anténky a dvě průhledné trubice zabezpečující neustálý přívod zvláštního preparátu omývajícího kůži. Tecova chytrá mašinka nebyla až tak malá, jak bylo řečeno.
Aison v té exotické přikrývce hlavy Jasonovi připomínal Temuchinova bojovníka nebo nějakého dávného šamana. Jako šaman dokonce začal mluvit, jednotvárným a dočista změněným hlasem. Dokonce i Meta se zpočátku zarazila nad tím hlubokým brumláním, ale potom si absolutně všichni přestali všímat formy vyprávění, nejdůležitější byl příběh.
Aison pochopitelně nezačal od samého začátku. Jako dříve stále nevěděl, na které planetě se narodil, kde se učil a kým byl vychován. Nepamatoval si ani, jak se seznámil s Nivellou. Zato teď mohl absolutně přesně říci, že proslulý hvězdolet Beran nebyl speciálně postaven pro ně a že na něm nepracovali jako členové výzkumného týmu této experimentální lodě. Zcela náhodou ho našli ve vesmíru. Narazili na něj při letu průzkumné lodi Pinta, jejíž posádku tvořili Aison, Nivella, Fell, Inno, Suleli a Kobalt.
Nalezená zlatá loď byla obrovsky cenná. Všichni byli vzdělaní a pochopili to okamžitě, i když se zdaleka ve všem nevyznali. Byly tu dvě věci, otevírající cestu k nesčíslnému bohatství a neomezené moci: unikátní trup, chránící doslova před vším, a úžasný generátor, fungující jako opravdový věčný pohon, nevysychající zdroj energie.
Výprava šesti vědců měla za cíl poznání kultur obydlených světů středu Galaxie, jejich připojení se ke globálním projektům a možné rozšíření počtu členů Ligy světů. Bylo známo, že se úpadek dotkl zejména centrální oblasti. Vedení Ligy předpokládalo, že bude dříve, nebo později nuceno zabývat se touto problematikou, a přestože posádce Pinty stanovilo ryze vědecké cíle, nevylučovalo v rámci možností i misionářskou roli. V každém případě šestice ráda diskutovala o umělém urychlení vývoje na beznadějně zaostalých planetách. Jenže nádherné plány samy o sobě nestačily a Lize ustavičně chyběly peníze.
A právě v takové situaci šestice lidí nalezla nečekané bohatství. Byli to přátelé a smýšleli stejně. Ovšem teď se jejich názory ohledně dalších plánů ostře střetly. Suleli prohlásil, že bude nejlepší vykašlat se na všechno, zabrat nějakou planetu pozemského typu s bohatými nalezišti těžkých kovů a stát se nejbohatšími lidmi Galaxie.
Kobalt, fanatický inženýr - konstruktér, trval na okamžitém návratu a detailním prozkoumání vzácného nálezu na stacionární technické stanici rodné planety.
Fell byl posedlý ideou pomoci slabě rozvinutým národům a požadoval, aby splnili alespoň první bod ze zadaného plánu, než si začnou užívat.
Aison se pokoušel sjednotit všechny názory, protože uznával nutnost práce podle plánu, ale přitom nepouštěl ze zřetele i myšlenky na využití Berana. Zařízení mající tak velké možnosti mohlo představovat reálnou hrozbu pro celé planety, podle všeho se dalo použít jako zbraň hromadného ničení a mělo by tedy patřit Lize světů. Stručně řečeno, bez porady s nejvyšší radou Ligy by se neměl ani aktivovat pohon neznámé lodi, spící v mezihvězdné prázdnotě. Nivella stála za Aisonem, protože v té době ještě svého mladého manžela podporovala ve všem.
Tehdy přišla Inno se zvláštní myšlenkou. Proč by měli obsazovat nové světy, proč by se měli s někým radit, nač stále vymýšlet něco nového, když mají Berana a existuje obrovský výběr již kolonizovaných světů, které by mohli snadno ovládnout? Copak se nikomu nechce užívat si skutečné neomezené zasloužené moci? „To se máme stát diktátory?" podivili se všichni. „Proč?" namítla Inno. „Staňme se pro ty lidi bohy. Dobrodinci, přišlými z nebe. Budou se nám klanět, přineseme jim světlo poznání a materiální dostatek."
Znělo to krásně. I na Innin návrh pohlíželi jako na jednu z možných variant. Zpočátku. Velitelem lodi však byl po formální stránce Kobalt, Innin otec, který ji všemožně rozmazloval. Velmi rychle přejal dceřiny názory, hlavně odmítnutí návratu zpět.
Čím více se blížili k prvnímu obydlenému světu, k Iolku, tím bylo jasnější, že všichni onemocněli velikášstvím, chtěli se stát bohy.
A stali se jimi.

Zpočátku šlo všechno dobře. Život na planetě se skutečně zlepšoval díky jejich moudré vládě. Nijak se nezviditelňovali, jen hýbali figurkami na šachovnici Iolku, sami zůstávali ve stínu. Nadšení výsledky, rozšířili okruh působnosti: Suleli se vydal na Egrisi, Kobalt a Inno na planetu Delfy.
Po nějaké době Kobalt nalezl hyperprůchod, o němž věděla (i když mlčela) většina místních domorodců. S pomocí rvanavru odešel spolu s dcerou na Delfy. Suleli se totiž nevrátil ve stanovenou dobu, a dokonce ani neodpovídal na volání. Pětice pozůstalých svoji Pintu těžce postrádala. Beran byl příliš cenný, ale nelétal. Ani specialistce na kosmickou techniku Nivelle, fyzikovi Fellovi nebo geniálnímu inženýrovi Kobaltovi se nepodařilo cizí techniku zprovoznit.
Proto Kobalt s Inno využili rvanavru k přechodu na jinou planetu. Brzy se vrátili, ale v trojici. Třetímu říkali Tudor. Také se považoval za boha, tvrdil, že je mnoho takových jako on a misionářství že je běžnou prací pro nejlepší představitele lidstva, ba přímo povinností. Stále častěji je nepokrytě vyzýval, aby se nezastavovali u dosažených výsledku a zmocnili se absolutní vlády nad celým světem.
Myšlenka to byla nakažlivá, skoro jako infekce. Všichni však věděli, že k tomu v první řadě potřebují funkčního Berana Tudor projevil nečekané znalosti v této oblasti, prozkoumal celou loď a zjistil, že se dá řídit myšlenkami, a proto je k jejímu ovládání nutné provést nevelkou, ale důležitou operaci v mozku každého, kdo ji chce pilotovat, vložit do něj nevelký snímač. „Sám ho mám," vysvětlil jim Tudor a předvedl jim, jak zapíná jednotlivé systémy lodi, aniž by se něčeho dotkl rukama. Bylo to vysoce efektní, ale pomyšlení na operaci mozku všechny znepokojovalo.
Ještě než souhlasili, zbylá pětice z posádky Pinty dlouho rokovala a pokoušela se zjistit, kdo vlastně Tudor je. Galaktické souřadnice Delf Kobalt ani Inno neznali a Tudor jim vysvětlil, že tam přiletěl ze světů Zelené větve, tedy z obrovské, těžko představitelné vzdálenosti. Tato informace se dost těžko dala ověřit. Jejich nový společník však měl obrovské osobní kouzlo a uměl dobře přesvědčovat. Právě tehdy se nečekaně vrátil Suleli. Tedy, nevrátil se, přiletěl pouze na návštěvu. Svojí planetou byl nadšen, ale už mu nestačila. Okamžitě přijal Tudorovy myšlenky a nechal si voperovat snímač jako první.
Nic se mu nestalo. Beran se novému pilotovi lehce přizpůsobil, načež nadšený Suleli, navzdory vší logice, nasedl do Pinty a vrátil se na Egrisi. Teď už se nikdo ničeho nebál, všichni si jako malé děti chtěli pohrát s nezvyklou hračkou a podstoupili nutnou operaci.
Tudor se po ní ještě nějakou dobu na jejich planetě zdržoval, ale pak zmizel navždy. Inna s Kobaltem dali přednost přípravě celogalaktického spiknutí na jejich milovaných Delfách a znovu se tam vrátili hyperprůchodem. Na Iolku zůstali tři. Aisonovi a Nivelle se šílená představa o násilném ovládnutí Galaxie příliš nezamlouvala, zato Fell se s nimi ustavičně hádal a tvrdil, že teprve teď jsou skutečně rovni bohům, nadlidem, a proto nemají právo odmítat vládnout. Aison namítal, že mu k vládnutí plně postačuje jedna planeta a Nivella ve sporu zaujala jakousi střední pozici.
A právě tehdy se začaly dít podivné věci s jejich pamětí. Zcela jim zmizely nejstarší vzpomínky, nedávné byly silně poškozené v závislosti na podrobnostech. Falešná paměť jim začala podsouvat podivné scénáře, například že oni tři - pouze tři - přiletěli na Iolk ne Pintou, ale Beranem, který přestal fungovat. Což se skutečně stalo, Beran náhle přestal reagovat na jejich myšlenkové příkazy a po ručním ovládání v něm nebylo ani stopy. Fell se stále hlouběji nořil do zkoumání ďábelské techniky, stal se z něj doslova šílenec! Proto se tehdy pohádali a definitivně znepřátelili.

Aisona silně rozbolela hlava z oddělování falešných vzpomínek od pravých, požádal proto, aby mohl skončit s vyprávěním, navíc když zatím nebyl možný hlubší ponor do minulosti a nejnovější události byly všem známé.
„Už to chápu," povstal Kerk. „Bohové jsou prostě banda bláznů, kteří si namlouvají, že jsou vyšší rasa a hodlají ovládnout celou Galaxii." Pohlédl koutkem oka na Bervika a ten přisvědčil, ať pokračuje. „Aison i jeho zmizelá manželka Nivella již o božství nestojí a Fella máme pod zámkem. Zbývají ještě tři."
„Suleliho nepočítej," namítl Aison. „To je obyčejný hlupák a sám o sobě není nebezpečný. Ovšem Inno s Kobaltem, ti jsou nebezpečnější než Fell."
„Hlavně nesmíme zapomenout," vmísil se Kerk, „že ještě existuje Tudor, otec Fedor a doktor Solwitz, nebo je to stejná osoba?"
„To netuším," řekl Aison, „ale předpokládám, že jich bude zřejmě mnohem více."

„Tak ať," řekl Kerk tvrdě. „Ať je jich, kolik chce. Teď si dovolili sáhnout na naši planetu. Žádní blázni nebudou vládnout Galaxii. Postavíme se jim. A jestli to „bohové" ještě neví, tak teď zjistí, že Pyrrané neumí prohrávat."
Kerk usedl a ve společenské místnosti zavládlo ticho. Šedovlasý vůdce měl pravdu. Teoreticky. Jason si ovšem náhle představil, jak právě teď vejde skrze stěnu osobně Theodor Solwitz a melancholicky aplauduje drsnému starému bojovníkovi: „Bravo, Kerku Pyrrusi, bravo." Klidný, sebejistý, přesvědčený o správnosti svých šílených idejí a o své neporazitelnosti. Málem se při té představě otřásl.
Jason byl ochoten přísahat, že proslulý Tudor je tentýž Solwitz, jenže teď to vypadalo, že šílený vědec existoval na třech, ne-li čtyřech planetách současně. Z absurdnosti této představy Jasona rozbolela hlava tak jako jeho otce při nedávném těžkém rozvzpomínání.
Ať se Solwitz třeba usmaží v plazmě, usoudil Jason. Kerk mě úplně rozhodil. Něco strašně důležitého mě napadlo při poslechu otcova příběhu. Co to jenom bylo?! Aha, řízení hvězdoletu pomocí myšlenek! Hvězdolet mimoděk vytvořil štít nad planetou. To znamená, že... by se štít dal zrušit myšlenkou? To je nesmysl! Znovu. Beran se dal řídit myšlenkami, ovšem jen po dobu Tudorovy, tedy Solwitzovy přítomnosti. Ten nesmrtelný magor je typický podvodník! I své žáky naučil podvádět. Vzpomínám si, jak Fell způsoboval Aisonovi bolest, jako by přibližoval štít silou vůle. Co to vlastně ve skutečnosti prováděl? Nejspíš něčím generoval přímý signál o určitém kmitočtu. Když je v mozku takové želízko s anténkami, je jednoduché donutit je rezonovat a tím způsobit bolest? Takže jde o čistou techniku, žádné zázraky. Psí-vysílač je v tomto případě absolutně na nic. Musí tu působit nějaké jiné energie. Čím se tedy dal Beran ovládat?... Heuréka!
Meta, která na něj náhodně pohlédla, už pootevřela ústa, aby se zeptala, proč se tak radostně šklebí. Nikdo však už nestačil nic říct, protože se společenskou místností rozlehl hlasitý a jako vždy poplašný signál výzvy volání, používaný při mimoprostorových skocích. Volání z domova, z Pyrru!
No prosím, pomyslel si Jason a sevřel se mu žaludek, už zase, jakmile se ocitneme na vzdálené planetě někde na opačné straně Galaxie v problémech, na Pyrru ihned vypukne hladomor a všechny živelné katastrofy naráz, nejmíň konec světa. Teď nás Naxa určitě požádá, abychom se okamžitě vrátili a my mu odpovíme: „Pošli za námi, příteli, koráb, bez vaší pomoci se odsud nedostaneme!
Všechny potěšilo jedno - přece jen nějaké signály procházejí tím proklatým štítem. Procházejí! Ještě není všechno ztraceno.

18

Jason neuhodl. Naxa vůbec nežádal o pomoc.
„Přijměte důležitou zprávu," řekl vážně. „Naučil jsem se řídit místní kyborgy. Ocelovíšídlometi, superrohonosci i kajmani s měděnými zuby se už také ochočují. Zvířata v nich začala nabývat převahu nad mechanickými částmi, takže jsme snadno našli společný jazyk. Pyrrus je naše planeta, ať se to někomu líbí, nebo ne. Zůstaneme zde pány a zvítězíme. Vzkažte Solwitzovi, ať vymyslí něco novějšího a zajímavějšího. S kyborgy jsem skončil."
Pyrrané byli dokonale ohromeni. Dobré zprávy byly v jejich světě vzácností. Jason se náhle zeptal: „Naxo, odkud jsi zjistil, že kyborgy posílal na Pyrrus Solwitz?"
„Z tvých slov, Jasone, tedy ne z nich, ale z tvých myšlenek. Promiň, ale když jsme se naposled viděli, usilovně jsi na něho myslel. Říká se nám „hovorčí", ale my jsme spíš „čtenáři". Jak sám víš, abych mohl navázat telepatické spojení, musím umět číst cizí myšlenky... nechejme to být, jak se daří vám?"
Kerk začal vyprávět o všech problémech Arga a Jason, kterému se ulevilo, se ihned vrátil k přerušeným úvahám.
Když asi sekundu před voláním v duchu vykřikl: „Heuréka!", nalezl odpověď.
Vyhledal očima Midi a zavolal na ni:
„Přines sem co nejrychleji ten kufříkový ovladač, kterým jsme uspali ohnivého draka."
Draka i s ovládačem věnovali Midi za její neocenitelnou pomoc. Předpokládali, že ta milá hračka bude chránit princeznin dům, až si najde manžela a planetu, na které se bude chtít usadit. Vypadalo to, že drak bude nejspíš strašit na Yuktisu. Midi ovšem toužila vykonat svatební cestu na Pyrrus, v jehož děsivých džunglích svého mechanického ochránce dokonale prověří.

„Nač?" nechápala dívka.
„Rychle ho přines!" naléhal Jason.
Midi pochopila. Vyběhla, vrátila se a sedli si vedle něj, tak jako tehdy.
Kerk ještě ani nestačil Naxovi vylíčit všechny úžasné zážitky, čili Pyrrus jako předtím zůstával ve spojení, když si Jason dokonale ověřil pravdivost svého nápadu. Soustředěně ševelil rty, třikrát si prověřil bleskurychlé výpočty, zjistil potřebný kód a nakonec rozhodně stiskl příslušnou klávesu.
Jason nezaslechl havarijní signál ani žádný bouřlivý potlesk a poněkud roztrpčeně Midi pošeptal:
„Prosím tě, běž a zavolej Stana."
Midi se nechápavě zvedla, ale nestačila ani dojít ke dveřím, když se z chodby ozval dusot.
Totálně vyjevení a rozčilení Archie se Stanem vběhli do místnosti a navzájem se doplňujíce, zvolali:
„Štít..."
„...zmizel!"

„Tak, to bychom měli," shrnul Jason, „a nebylo to ani tak těžké. Drak je jedním z doplňkových mechanismů komplexu známého jako Beran, Oslňující šrouborožec, popřípadě okrotkavi. Hlavní součástí je tenhle kufřík. Mám takové podezření, že tento ovládací prvek nebyl vyhotoven pouze v jediném exempláři. Ovšem při pokusu zadat navzájem si odporující příkazy si stroj vybere ten z nich, který je dán z největší blízkosti. Takže ty naše teď mají prioritu nad konkurenčními, ať už to Solwitz chtěl, nebo ne."
Závěrečná porada, hlučná, radostná a bezstarostná, skončila a teď seděl nejužší okruh přátel v Jasonově kajutě, v rukou třímali vysoké sklenice s exotickými koktejly, pili na zdar akce a pokoušeli se přesvědčit sami sebe, že to nejhorší je již za nimi a vpředu se rozkládají nádherné oslňující perspektivy nejen pro Pyrrus, ale i pro celou Galaxii.
Problémů ještě zbývalo hodně, ale rozhodli se je pustit z hlavy. Alespoň po dobu letu.
„Miláčku," požádal Jason Metu, „nalij mi whisky s ledem, žádnou šťávu nebo sodovku. Jsem unavený a chci se uvolnit."
V tom samém okamžiku se rozlétly dveře a na prahu stál zachmuřený Teca.
„To můžeš i jinak," namítla hlučně Meta.
„Fell zemřel," řekl Teca a po ztichnutí společnosti dodal: „Přestože jsme dělali všechno možné."
„Bylo to kvůli vyoperování snímače?" zeptal se Jason.
„Ne. Jeho mozek byl příliš dlouho a příliš těsně propojen se štítem. Hlavně jeho mozek. Na Aisonovi se vypnutí štítu nijak neprojevilo, věř mi."
Vtom se Tecovi za zády objevil rozjařený Aison.
„Ale ano, a jak!" řekl s úsměvem.
„Čekám, Meto," připomněl se Jason, který stále ještě slyšel sotva na půl ucha. „Nalej i otci, musíme se dnes napít na oslavu."
„Jasone, máš pravdu," řekl Aison nadšeně. „A máme důvod - už jsem si vzpomněl."
„Na co sis vzpomněl?" Jason lehce usrkl, spokojeně se zašklebil a zakroužil jantarovou kapalinou v široké sklenici, naslouchaje, jak mile zachřestily kostky ledu. Už cítil, že ho opět nenechají v klidu dopít.
„Nač sis vzpomněl, otče?"
„Na všechno."
„To je báječné!" ožil Jason.
Jenže v tu chvíli ožil i protivný hlasitý signál vnější ostrahy, prořízl ticho v kajutě a jako ozvěna dlouho zněl chodbami. Jason spolkl whisky, přičemž se málem zadusil ledem, a pádil na kapitánský můstek.
Meta ho samozřejmě doběhla a k hlavní obrazovce přiběhla jako první.
Nebylo divu, že Lisa sedící u řízení byla rozčilením bez sebe. Protože to, co se k nim právě blížilo z mezihvězdného prostoru, absolutně protiřečilo obvyklým představám kosmonautů o nebeských tělesech umělého nebo přirozeného původu -svítivostí, rychlostí, rozměry, díky silnému šumu nebylo možno objekt identifikovat jako kosmickou loď ani jako kometu, dokonce ani jako střelu vypuštěnou proti Argo nějakým záludným nepřítelem.
I když to bylo neznámé, bylo to nebezpečí. Další operace běžely podle pravidel - výstražný signál byl

vypnut a pohotový Cliff již několik sekund držel v náhle zpocených dlaních ovládání palebných stanovišť. Cizorodá kakofonie radiosignálů se nečekaně změnila v srozumitelnou větu:
„Diomede, to jsem já, Nivella. Prosím o povolení k přistání."
„Liso," vykřikl Jason radostně, „přepni na automatiku!" A z přemíry citů dívku ke krajní Metině nelibosti objal, však se taky za jeho zády ukrutně zaškaredila. „Rychle to přepni! Přiletěla moje matka!"
Choval se jako opilý. Z čeho? Oslavu zahájili decentně ginem s tonikem, teprve pak přešli na whisky.
Jeho slova slyšela celá posádka. Povely z kapitánského můstku se v případě extrémních situací přenášely interkomem a tato situace mezi ně rozhodně patřila. Samozřejmě že teď už nikdo střílet nechtěl. Argo byla připravena vzít na palubu Nivellinu loď, ať byla jakkoli podivná.
Vypadala jako přesná kopie Berana, a asi proto tak zapůsobila na přístroje bitevníku.
A Nivella byla... ne, nebyla kopií Mety, ale něčím se jí hodně podobala. Jason se rozčileně zeptal:
„Jak ti mám říkat? Nivello? Matko? Jak?"
„Jak chceš!" zasmála se Nivella, která kupodivu vypadala mladší než Jason. „Třeba Niv-Niv. Aison mi tak kdysi žertem říkal."
Byl to zmatek. Jason ani nevěděl, o čem matka mluví, zvlášť když mu ještě před chvílí otec chtěl všechno říci.
„Tak co?" prohodil roztržitě. „Konečně se sešla celá rodina. Budu se ženit. Seznamte se, matko, to je moje nevěsta, Meta."
„Dobrá, synku. Ani se nezeptáš, jak jsem vás našla?"
„Mám pocit, že to tuším. Když jsem pomocí ovladače vypnul" ten proklatý štít a celou jeho energii stáhl dovnitř lodě, to byl pro tebe signál. Nemám pravdu?"
„Zhruba ano. Jaký chytrý chlapec nám to vyrostl!" usmála se Nivella. „Nemám nic vysvětlovat? Zřejmě už všechno víš."
„Všechno nevím," odpověděl Jason důstojně, „ale jednou bych chtěl. Aspoň mi řekni, odkud se tu vzal druhý Beran?"
„To je velice zvláštní historie!" vykřikla Nivella nadšeně.
„Tak dost," ostře namítla Meta. „Žádné zvláštní historie teď nepotřebujeme. Už jsme všichni hrozně unavení ze všemožných vzpomínek, vysvětlování a odhalení. Teď máme pauzu na oběd!"
„Jasone, copak tě nezajímá," začala Nivella trpělivě mluvit, „že patříme k rase nesmrtelných? K jedné z nesmrtelných ras. Že Solwitz se svou vakcínou a Bervik se Společností garantů stability jsou jen ubozí následovníci, nebo dokonce plagiátoři skutečných nesmrtelných s dávnou historií? Copak tě nezajímá, že způsob využívání hyperprůchodů jsme vymysleli my pro spojení mezi planetami Galaxie a také mezi planetami jiných vesmírů? Že planeta Delfy leží v jiném vesmíru a cestovat na ni je možné pouze rvanavrem. Tebe nezajímá, že představiteli další rasy nesmrtelných v tomto světě jsou mudrci a že planeta Porgorstorsaand, kde jsi prožil dětství, se stala arénou vesmírné bitvy o průchod do mimoprostoru ke světům na různých úrovních? K čertu, proto vás tam tak přívětivě uvítali - raketami a ocelovým kancem. Tobě je lhostejný osud tvých příbuzných - Achamanta, který dodnes čeká na můj návrat, Helly, která zahynula na Dardanelách za podivných okolností, Frixa, zavražděného tím darebákem Solwitzem, Actiona, který se nevědomky stal jeho agentem? Copak nechceš dokonale ovládat Berana? No?"
Jason ji poslouchal a chápal, že všechny otázky jsou oprávněné... tohle všechno ho zajímalo a ještě mnoho dalších věcí, ale ne teď. Teď byl prostě unavený a jeho hlava odmítala přijímat další nové informace.
„Matko, Niv-Niv, proboha! (Odkud sebral ten archaický výraz?) To všechno chci vědět, ale ne teď. Jasné?"
„Jasné. Alespoň pár slov o mně a o otci..."
„Ne," znovu důrazně odmítla Meta, když viděla, jak se Jason tváří. „Ne, ne a ještě jednou ne! Teď odpočíváme. Jestli chcete, přidejte se, ale žádám vás, žádné vážné řeči!"
Nivella se ještě jednou usmála a řekla:
„Jasné. Nalejte mi něco."

„Meto," zeptal se Jason, „zajímalo by mě, kolik jsi pochopila z toho, co se dnes přihodilo?"

„Pochopila jsem dost," řekla Meta, „ale raději si o tom promluvíme zítra."
„Správně," souhlasil Jason. Jazyk se mu ještě nepletl, ale myšlenky už částečně ano. „A o čem budeme mluvit dnes?"
„Dnes chci od tebe slyšet, co si myslíš o vztahu nás dvou. Jak budeme dál žít?"
Jason po té otázce okamžitě vystřízlivěl a kontroval:
„Ty chceš ode mě opravdovou nabídku k sňatku? Ty, Pyrranka?"
„Ano, já. No a co? Zvyky našeho světa znám dobře. Ovšem během poslední cesty jsi mě tak často nazýval manželkou nebo aspoň nevěstou..."
„Zkrať to..."
„Zkrátka, tvoje rodiče už znám a v minulosti se to považovalo za závazný rituál."
„To ano. Odkud to víš?"
„Četla jsem hodně knih o lásce. Oba mí rodiče zahynuli. O matce jsi slyšel a otec... dlouho jsem považovala za svého otce Kerka... ale toho pravého jsem nikdy nepoznala. Nevadí to, Jasone? Co myslíš?"
„Meto," zašeptal, „jsi prostě úžasná, miluji tě..."
Bitevník Argo se opět blížil k oběžné dráze Pyrru. Zamilovaní přeslechli varovný signál o přechodu do beztížného stavu, a když nastal, vznesli se pomalu, jako ve snu, nad postel a zakroužili po kabině jako při svatebním tanci.

Londýn - Moskva, září - listopad 1997

Harry Harrison & Ant Skalandis
Čtvrtá planeta smrti - Planeta smrti na cestě bohů

Deathworld 4: Return to Deathworld
Překlad Zdeněk Zachodil
Obálka Martina Pilcerová
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 28. publikaci
Ostrava 2003
Tisk Oftys, s.r.o., Ostrava
Copyright © 1997 by Harry Harrison & Projex International, Ltd.
Cover © 2002 Martina Pilcerová
Translation © 2002 Zdeněk Zachodil
ISBN 80-86354-27-X